KATHERINE STONE

Șarpele din Paradis

ALCRIS

Capitolul 1

Totul a început din momentul în care Andrea a decis, fără să cunoască persoana cu care va avea de-a face, că Tim Burnet-Wilde trebuie să se învețe minte. A ajuns la concluzia asta atunci când sora ei Lucie s-a întors acasă disperată, cu inima frântă, concediată de Tim.

Robin o condusese acasă pe Andrea în seara aceea. Se cunoșteau de trei luni și relația lor se aprofundase. O conducea acasă de la birou de câte ori era posibil, se întâlneau des, se duceau la film sau la teatru și luau cine romantice în doi. Andreei îi părea rău că tatăl lui Robin avea de gând să-l trimită în vacanța aceea de vară să lucreze la New York împreună cu colegii lui.

Rămase pe trotuar privindu-l pe Robin făcându-i cu mâna din mașina sport decapotabilă pe care o conducea, până ce acesta dispăru după primul colț. Vântul îi răvășise părul brunet și-i colorase obrajii. Împinse poarta joasă de fier forjat, strălucind de plăcere și mulțumire.

Străbătu cărarea scurtă spre casă, deschise ușa cu cheia și se opri surprinsă la vederea bagajelor din hol: geamantane, genți de voiaj, plase, două fotografii înrămate, pantofi și o rachetă de tenis.

Imediat îi veni în minte Lucie. Lucie sosise acasă!

Deschise ușa salonului. Mama și tatăl ei vitreg erau acolo și purtau o discuție serioasă. Andrea își dădu seama că subiectul era Lucie.

– Oh, Andrea, se opri mama ei din discuție. Ai sosit mai devreme în seara asta.

– A venit Lucie? întrebă Andrea.

– Da, acum o oră.

– Vă așteptați să sosească?

– Nu. Am deschis ușa și am dat nas în nas cu ea. Este foarte supărată. Nu știu de ce a plecat val-vârtej de la Bristol.

– Nu se poate... A fost concediată iarăși?

– Nu. Și-a dat demisia.

– Credeam că-i place noua slujbă. Spunea că are niște colegi minunați. De ce a plecat de acolo?

– N-a apucat să ne povestească. Ne-a spus că este epuizată și s-a dus direct în camera ei. I-am făcut un ceai și când i l-am dus, am găsit-o plângând pe marginea patului. Nu știu ce s-a întâmplat. N-am putut să scot nimic de la ea.

– Nu fi îngrijorată, mamă. Știi cum e ea. Face un caz din nimic. Cine știe?

– Exact asta-i spuneam și eu, interveni tatăl ei vitreg. Acum, că ai sosit acasă, Andrea, n-ai vrea să bem ceva? Și tu, Nancy, liniștește-te. Nu are rost să-ți faci inimă rea din cauza fetelor.

– Eu n-am supărat-o cu nimic pe mama! protestă Andrea.

– Ai dreptate, Bill, spuse mama ei, Lucie exagerează ca-ntotdeauna.

Andrea și tatăl ei își zâmbiră complice. Relația tată vitreg - fiică vitregă era foarte bună. Tatăl Andreei, David Hope murise când fiica lui împlinise un an. Mama ei, Nancy Hope se recăsătorise cu Bill Benton când Andrea avea patru ani. Andrea întotdeauna îi spusese tatălui ei vitreg "tată" sau "tati" și îl privea ca pe un părinte adevărat.

– Pun pariu că dacă mă duc acum la ea, aflu ce s-a întâmplat sau ce a supărat-o, spuse Andrea. Sunt sigură că o pot ajuta.

– Te rog să vorbești cu ea, draga mea, spuse mama ei. Poate că ție o să ți se confeseze mai ușor.

Andrea se duse să vorbească cu sora ei, dar Lucie plânsese până adormise. Supărările Luciei erau legate de probleme de inimă. Deși avea doar douăzeci de ani, Lucie trecuse prin multe experiențe neplăcute cu diverși băieți. Privindu-i fața frumoasă, roșie de plâns, Andrea se simți bătrână. De fiecare dată când Lucie se angaja într-o nouă relație parcă renăștea și devenea mai frumoasă și, după fiecare deziluzie, era la fel de proaspătă.

Andrea era plămădită din alt aluat decât mama și sora ei. Semăna mult cu tatăl ei biologic. Era brunetă și avea un caracter puternic, spre deosebire de Lucie care era blondă cu ochi albaștri și părea foarte fragilă. Lucie stârnea în bărbați dorința de a o proteja. Își găsea ușor o slujbă, mai ales ca secretară. Bărbații găseau ochii ei albaștri de bebeluș irezistibili. Dar la fel de ușor își pierdea locul de muncă.

– Sper că nu e gravidă, oftă Andrea mângâindu-și sora pe fruntea udă de transpirație.

Dar niciodată Lucie nu pățise ceva devastator.

A doua zi de dimineață, Lucie încă dormea. Înainte să plece la birou, Andrea se duse la bucătărie, unde mama ei îi pregătea micul dejun.

– Diseară vii acasă? o întrebă mama ei.

– Cred că da. De ce?

– Eu și tatăl tău luăm cina cu familia Belmont. Aș vrea să rămâi tu cu Lucie. Nu vreau s-o lăsăm singură în starea în care este.

– Poate că azi o să afli ce-i cu ea. O știi pe Lucie – nu poate păstra un secret prea multă vreme. Dar dacă vrei tu, bine. Diseară o să vin de la serviciu direct acasă.

Când Andrea se întoarse acasă, mama ei îi spuse că nu reușise să scoată nimic de la Lucie.

– Pare groaznic de nefericită. Nu vrea să scoată o vorbă.

După ce părinții lor plecară, Lucie să lăsă greu convinsă să i se alăture Andreei la masă. Ciuguli câteva firimituri de pâine ca o vrăbiuță și împinse farfuria aproape plină cu podul palmei, declarându-se sătulă. Apoi își băură cafelele în salon. Lucie se trânti într-un colț al canapelei și începu să privească în gol. Andrea deschise radioul și o muzică melancolică umplu încăperea.

Asta îi puse capac lui Lucie care începu să plângă. Andrea se apropie de sora ei.

– Știi, Lucie, o să te simți mai bine dacă-mi povestești ce te apasă.

Lucie suspină sfâșietor.

– De ce ai plecat de acolo? Am crezut că-ți place noua ta slujbă, spuse Andrea amintindu-și entuziasmul cu care

Lucie le povestise despre firma de arhiectură din Bristol unde se angajase. Ce s-a întâmplat?

Așa cum bănuia, și de data asta motivul nefericirii lui Lucie era tot un bărbat, unul din cei doi șefi ai ei, care o făcuse să creadă că o iubește. Numai că de data asta lucrurile erau mai serioase. Lucie îi căzuse în plasă și se îndrăgostise până peste urechi de el. Și când era mai sigură de dragostea lui și mai fericită, acesta îi dăduse papucii. Problema era că nu exista nici cea mai mică șansă de împăcare.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama ce fel de om e, suspină Lucie cu ochii ei fumoși înecați în lacrimi. Hugh m-a avertizat: "Nu-ți pierde capul după Tim Burnet-Wilde, domnișoară Benton. Este un aventurier cunoscut și declarat." Îl sunau o mulțime de fete și eu eram nevoită să-l acopăr. Când ieșeam cu el, mă mințea că vrea să mă protejeze de ele. Ar fi trebuit să-l ascult pe Hugh.

Lucie îi povestise multe Andreei despre Tim Burnet-Wilde și Hugh Buxter, când începuse să lucreze pentru ei. Ea locuise împreună cu două studente într-un apartament din Bristol și venea acasă la sfârșit de săptămână, când îi povestea Andreei cât de geniali erau cei doi șefi ai ei.

Urmaseră împreună Universitatea din Oxford și lucraseră o perioadă la diferite firme de arhitectură. După câțiva ani se hotărâseră să-și facă propria lor afacere. Hugh era muncitor și serios. Tim avea un spirit mai comercial și călătorea mult prin Europa. Hugh era căsătorit. Tim – nu. Se completau de minune și se admirau unul pe celălalt. Tim aprecia seriozitatea lui Hugh și puterea lui de muncă, iar Hugh admira forța de convingere a lui Tim. Lui Tim îi plăcea să conceapă proiectul general, iar lui Hugh să-l detalieze.

Pe măsură ce Lucie povestea despre cei doi, Andrea începea să-l placă din ce în ce mai mult pe Hugh și din ce în ce mai puțin pe Tim.

– Și, într-o zi, continuă Lucie, Tim mi-a spus: "Lucie, draga mea, cred că a sosit timpul să mă însor. Sunt atâtea femei frumoase în lume, încât nu știu dacă mai pot face față tentațiilor". Am crezut că mor de fericire. Apoi mi-a spus că trebuie să plece în Sardinia și că o să lipsească mai mult. Am crezut că mă va lua cu el. Eram așa de nerăbdătoare să-mi ceară mâna... Apoi... apoi...

Luci nu mai reuși să vorbească. Andrea o luă în brațe și o legănă până când Lucie își mai reveni.

– Apoi, continuă Lucie trăgându-și nasul, Tim mi-a spus că nu are nevoie de mine în Sardinia și se poate lipsi de serviciile mele și la Bristol. Am crezut că mor! Hugh m-a condus acasă și a încercat să mă liniștească. Săracul... Este un om așa de bun! M-a sfătuit să plec din oraș cu prima ocazie și să-l uit pe Tim.

– Chiar nu mai avea nevoie de o secretară la Bristol?

– Ba da. Cred că a angajat o fată nouă imediat cum am plecat. Nu poate trăi fără o secretară. Detestă să scrie scrisori, să dea telefoane, să trimită mesaje, să inventeze scuze...

– Nu-mi place de el nici cât negru sub unghie. Cred că este tare nesuferit.

– Oh, dar nu e așa! exclamă repede Lucie. Sau... Nu știu. Poate că sunt eu prea îndrăgostită de el.

– Nu știu cum reușești să te îndrăgostești de asemenea persoane!

– Nu-i adevărat! Este prima oară când mă îndrăgostesc cu adevărat.

Seara trecu greu pentru Andrea și Lucie. Și, deși Lucie părea că nu găsește nici o soluție, Andrea simțea că acest Tim trebuia învățat minte.

Aceeași reacție o avu și mama lor, mai târziu, când Andrea îi povesti întreaga istorie:

– Biata copilă. Ar trebui să fie învățat minte Burnet ăsta! O să se găsească o fată care să i-o plătească cu aceeași monedă. Să sufere și el cât suferă Lucie, draga de ea.

– Așa zic și eu. Ar trebui învățat minte!

Și Robin, după ce ascultase indiferent povestea, spusese:

– O să-și găsească el nașul.

– Aș vrea s-o văd și p-asta!

Și așa se născu ideea. De ce nu? Andrea era mai cu capul pe umeri decât Lucie. Dacă Lucie reușise să fie secretara lui Tim Burnet-Wilde, ea de ce nu putea să fie?

Existau câteva probleme. Dacă Tim nu avea nevoie de o secretară în Sardinia, cădea totul. Dacă-i plăceau doar blondele cu ochi albaștri, atunci părul brunet și ochii cenușii ai Andreei nu vor avea nici un efect asupra lui Tim Burnet-Wilde.

– Dau un bănuț pentru gândurile tale, spuse Robin văzând-o pe Andrea preocupată.

– Iartă-mă, zâmbi ea inocent. Mă gândeam la Lucie.

– Las-o pe Lucie. Își poartă și singură de grijă. Eu mă gândeam să plec vara asta la New York. Nu știu ce să fac.

– Este păcat să pierzi o asemenea ocazie.

– Știu. Inițial și eu am crezut același lucru. Dar acum... mă simt legat de tine.

Andrea îl privi cu ochii ei minunați, care uneori păreau gri, alteori verzi.

– Vino cu mine la New York, spuse el. O să-ți găsești ușor de lucru ca secretară.

– Știu. Au niște salarii enorme, dar și viața este scumpă. Și vara, New York-ul devine insuportabil – superaglomerat, prea cald... Nu. Prefer să rămân aici.

Robin continuă să încerce s-o convingă. Și poate că ar fi reușit dacă în mintea Andreei n-ar fi încolțit ideea de a-și răzbuna sora. Robin nu reuși să scoată de la ea decât promisiunea că se va mai gândi la propunerea lui.

O conduse acasă în mașina lui sport și o sărută înainte de despărțire. Andrea intră în casă roșie la față și strălucitoare, ca de obicei. Era îndrăgostită, dar își iubea prea mult sora. Poate că Lucie n-ar fi stat pe gânduri și l-ar fi însoțit pe iubitul ei la New York, dar Andrea era altfel.

Într-o dimineață se urcă în trenul care ducea spre Bristol și, după ce luă micul dejun într-o cafenea, se prezentă la biroul Burnet-Wilde&Buxter. Recepționera o invită să aștepte câteva minute într-un salon frumos decorat.

Andrea era emoționată. Bine că numele ei de familie diferea de cel al surorii sale. Tim Burnet-Wilde nu avea cum să facă legătura. Din câte știa, Lucie nu-i povestise prea multe despre familia ei.

După câteva minute ușa din capătul holului se deschise și apăru un bărbat.

– Domnișoară Hope?

– Da, spuse ea ridicându-se în picioare.

– Poftiți, vă rog.

Andrea intră într-un birou spațios, mobilat modern, și se așeză pe un fotoliu de piele, în fața unui birou, vizavi de bărbatul care o ivitase înăuntru.

– Sunteți domnul Tim Burnet-Wilde? întrebă ea zâmbind fermecător.

– Îmi pare rău. Domnul Burnet este în pauză de masă. Vă pot ajuta cu ceva? Sunt partenerul lui, Hugh Buxter.

Asta fu prima surpriză a Andreei. Dacă Hugh arăta așa, Tim cum putea să fie? Încercând să-și păstreze calmul, Andrea îi explică motivul vizitei.

– Este adevărat, avem nevoie de o secretară. Dar trebuie să mă consult cu partenerul meu. S-ar putea să plece vara asta. Nu știu. Ar fi mai bine să discutați cu el. Dacă nu vă deranjează să așteptați... Ah! Cred că a sosit, spuse el ridicând receptorul interfonului. Tim? Ai puțin timp la dispoziție? Bine.

Îi zâmbi Andreei, se ridică în picioare, și se scuză părăsind încăperea. Andreea așteptă câteva minute bune. Când ușa se deschise din nou, Hugh o invită în biroul de alături. Andrea intră și se trezi singură în compania lui Tim Burnet-Wilde.

Aici Andrea avu a doua surpriză. Tim Burnet-Wilde nu arăta la fel de bine ca Hugh. Era mai înalt, mult mai slab, bronzat, cu o figură rece și ascuțită. O studie câteva secunde și-i oferi un loc vizavi de el.

– Domnul Buxter m-a informat că vă interesează postul de secretară, vorbi el tărăgănat.

– Am auzit că aveți acest post vacant.

– De la cine ați auzit?

– De la două studente, care au împărțit un apartament la Bristol, cu Lucie Benton. Am auzit că a demisionat și s-a întors la Londra, iar postul este vacant.

– Adevărat, spuse calm Tim analizându-i trăsăturile.

– Domnul Buxter mi-a spus că trebuie să vorbesc cu dumneavostră, pentru că nu știe dacă mai aveți nevoie de o secretară.

– Am nevoie de cineva, spuse el coborându-și privirile spre costumul Chanel și accesoriile impecabile ale Andreei. Contează ce faceți? întrebă el pe neașteptate.

Andreei i se opri inima-n loc și roși.

– Depinde la ce vă referiți, zâmbi ea larg.

Tim Burnet-Wilde rămase imperturbabil.

– La nimic scandalos, o asigură el. Am nevoie de o fată-Vineri. De cineva bun la toate. Nu mă interesează viteza cu care scrieți la mașină sau alte lucruri de genul ăsta. Vreau să mă pot baza pe dumneavoastră.

– La ce vă referiți?

– Poate că ar trebui să angajez un băiat pentru asta.

– Rămâne la latitudinea dumneavoastră, desigur, spuse Andrea candid. Dar nu mi-ați specificat la ce anume vă referiți.

– Am nevoie de cineva care să-mi facă ceaiuri sau cafele, care să lucreze eventual și în weekend, care să lase totul baltă și să mă însoțească în Grecia sau Spania, sau oriunde în lume. Am nevoie de o persoană care să mă conducă cu mașina pe diverse șantiere, prin noroaie, ploaie sau ninsoare, să mă ajute să fac măsurători, să ia notițe, să fie cu ochii-n patru. Am nevoie de cineva care să-mi ia hainele de la curățătorie dacă eu sunt plecat la Atena sau Roma, să-mi rezerve bilete de avion sau camere la hotel, să mă însoțească la întâlnirile de afaceri, chestii de genul ăsta...

– Asta făcea fosta dumneavostră secretară?

– Fosta mea secretară era fragilă și delicată ca un boboc de trandafir. Din cauza asta a plecat. Nu făcea față. Nici nu îndrăzneam să-i cer să mă însoțească pe drumuri accidentate. Tu pari a fi plămădită dintr-un aluat mai dur. Știi să șofezi?

– Da.

– Ai mașină?

– Nu. Nu merită să ai mașină în Londra. Aveam mașină, dar mai rău mă încurca. În fiecare dimineață întârziam la serviciu căutând un loc de parcare.

– Ai lucrat la Londra?

– Încă mai lucrez acolo. Dar slujba asta nu mă stimulează și vreau să plec.

– Înainte să lucrezi aici, ai mai lucrat undeva?

– Da. Am făcut ce îmi cereți dumneavoastră acum. Eram fata bună la toate. Lucram într-o mică afacere de familie care a dat faliment. Făceam cafele, trimiteam mesaje, dădeam telefoane, scriam scrisori de mulțumire – totul și nimic.

– Ai rămas până la sfârșit?

– Da. Și ce sfârșit! oftă Andrea amintindu-și zilele pline de tristețe și eșec prin care trecuse, participând trup și suflet alături de patronii ei.

Tim tăcu câteva secunde privindu-i figura întristată.

– Poate că ar trebui să dai un mic test. Nici n-ai idee câte secretare nu știu să scrie corect gramatical.

– Cum doriți, spuse Andrea indiferent.

– Ține o coală de hârtie și un pix.

Andrea scrise cu ușurință după dictare, fără să întâmpine dificultăți în fața termenilor complicați de arhitectură.

– Da, spuse mulțumit Tim Burnet-Wilde privind coala de hârtie, analizând caligrafia și ortografia. Mai este ceva domnișoară... Hope. Domnișoară?

– Da.

– Sunteți căsătorită?

– Nu.

– Logodită?

– Nu.

– Aveți un prieten stabil?

Andrea se întrebă ce-l interesau pe el toate astea. Se asigura că se află pe un teren neted?

– Mmm, mda.

– Nu este ceva serios, să înțeleg? Vă întreb asta, pentru că am o afacere în Sardinia. O să fiu ocupat toată vara și vreau să știu dacă sunteți liberă să mă însoțiți. Nu vreau să angajez o fată cu care să mă obișnuiesc și care să-mi spună că prietenul n-o lasă în Sardinia.

– Prietenul meu pleacă vara asta la New York.

– Excelent! Cum vi se par condițiile mele?

– Acceptabile și interesante.

– În ceea ce privește salariul, trebuie să mă mai gândesc. O să vă spun cu cât sunt dispus să vă plătesc cât de curând. Trebuie să discut acest aspect și cu partenerul meu.

– Înțeleg. Domnule Burnet-Wilde?

– Vă rog...

– Ce presupune afacerea din Sardinia?

Tim o privi plin de interes. Andreea își dădu seama cât de indiferent fusese până în acel moment.

– Este o întreagă combinație, spuse el. Un complex, un oraș întreg. Au mai existat asemenea proiecte în Spania, în

sudul Franței. Și în Sardinia există așa ceva: Porto Cervo, dacă ai auzit, construit de un magnat din Anglia. Mai este unul, Capo Caccia. Nu pretind că proiectul meu este original, dar consider că are anumite calități pe care altele nu le au. Ofer o priveliște de vis, accesibilă atât turiștilor cu posibilități financiare, cât și turiștilor de rând.

Tim continuă să-i descrie felul în care avea să arate orașul. Deja terminaseră de construit un hotel luxos amplasat pe coasta stâncoasă, care avea să fie inaugurat la primăvară. Complexul urma să fie dotat cu săli de cinema, un centru comercial, parcuri amenajate și drumuri cu trasee interesante umbrite de adevărate păduri de pini și, în general, multă verdeață, care să creeze un microclimat răcoros pe timpul verii.

– Cine finanțează proiectul? întrebă Andrea.

– Signor Enrico Tavani. Este un italian americanizat. Părinții lui sunt italieni și au emigrat în State când el era copil. Acum s-a întors în țara de baștină pentru a face avere. Statele Unite și Italia sunt două dintre cele mai materialiste țări din lume. În State dolarul este foarte puternic. Peste tot în Italia vezi numai mașini scumpe, diamante și vile luxoase. Este plăcut să dai peste un om ca Tavani care este dispus să finanțeze un proiect liber, în loc să prefere să-și scoată banii într-un timp scurt, construind căsuțe de vacanță scumpe și înghesuite pe o suprafață minimă. Te plictisesc? întrebă el brusc.

– Deloc. Mi se pare interesant ce-mi spuneți.

– Să sper că mi-am găsit o secretară inteligentă?

– Nu știu. Rămâne să decideți.

– O să mă gândesc, încheie el conducând-o spre ușă. Când pleci de la firma la care lucrezi?

– Săptămâna viitoare.

– Crezi că poți obține niște referințe?

– Desigur. Câte vreți?

– Ai încredere în tine, nu-i așa?

Înainte să se despartă, Tim dădu mâna cu ea, dar tot nu-i zâmbi. Andrea se îndreptă spre gară gândindu-se la interviu. Tim Burnet-Wilde îi făcuse o impresie bună. Părea un om serios. Dar tot nu înțelegea ce văzuse Lucie la el. Era atrăgător dintr-un anume punct de vedere, dar nu părea un donjuan. Și nu semăna deloc cu genul de bărbați cu care umbla Lucie. Andrea nici nu mai era așa de sigură că voia să-și răzbune sora. Dar va accepta slujba, dacă Tim voia s-o angajeze, mai mult datorită Sardiniei.

Se întoarse la Londra și sosi acasă puțin mai devreme decât ajungea în mod obișnuit, când pleca de la serviciu.

A doua zi de dimineață primi un telefon la birou de la Tim Burnet-Wilde.

– Domnișoară Hope, iartă-mă că mi-am permis să te sun la birou. Sper să nu-ți fac probleme.

– Nu face nimic. Cu ce vă pot ajuta?

– Voiam să te întreb dacă te mai interesează postul pe care ți-l ofer.

– Desigur.

– Dacă îmi poți da un număr de telefon la care să te găsesc în afara orelor de program, putem discuta detaliile. Ești liberă săptămâna viitoare?

– Da.

– Perfect.

Capitolul 2

Zburară la Alghero la începutul lunii mai. Trei săptămâni îi luară Andreei să-și convingă familia că asta era cea mai bună soluție. Nimănui nu-i plăcuse planul ei. Lucie fu convinsă că Andrea avea să cadă pradă farmecelor lui Tim.

– Dar nu mă atrage deloc, o asigurase Andrea.

Lucie nu o putea înțelege.

Nici Robin nu era prea încântat.

– Dacă doreai o schimbare, de ce n-ai vrut să mă însoțești în State? Ne-am fi simțit minunat împreună.

– Domnul Burnet-Wilde mi-a povestit multe despre Sardinia. Abia aștept să văd despre ce e vorba.

– De ce construiește tocmai acolo?

– Ce întrebare e asta?

– Mi se pare că șeful tău face orice pentru bani. Sardinia este o insulă cu peisaje sălbatice. De ce vrea s-o schimbe?

– Schimbările astea sunt inevitabile. Dacă n-o face el, o s-o facă altul. Din ce în ce mai mulți oameni simt nevoia

să-și petreacă vacanțele în locuri sălbatice, liniștite. Burnet-Wilde este arhitect. Știe ce face. Sunt sigură că n-o să strice echilibrul ecologic construind acolo.

Dar Robin nu se lăsase convins. Spera că, petrecându-și vacanța alături de Andrea, explorând New York-ul împreună, aveau să devină mai apropiați.

Andrea nu voia să-l dezamăgească, dar era prea atrasă și preocupată de noua perspectivă ca să se gândească la nefericirea lui Robin. Avea nevoie de haine noi pentru căldurile din Sardinia. Trebuia să se apropie de cele două studente care împărțiseră apartamentul din Bristol cu Lucie. După ce acestea își dădură seama că Andrea nu era așa de neajutorată și temperamentală ca Lucie, o adoptară imediat.

Se mută împreună cu cele două studente la o săptămână după ce se angajă la Burnet-Wilde&Buxter. Era mult mai bine să stea în Bristol, chiar și pentru două săptămâni, câte îi mai rămăseseră până la plecarea în Sardinia, decât să facă naveta zilnic de la Londra la Bristol cu trenul.

Și imediat cum se angajă, Tim o îngropă în corespondență. Se vedea că cele câteva zile în care dusese lipsă de o secretară îl dăduseră complet peste cap. Apoi Tim plecă pentru câteva zile în Scoția și la Marbella, în sudul Spaniei. Andrea crezu că sosise timpul să se relaxeze, dar Hugh Buxter se dovedi la fel de dependent de o secretară.

În prima zi când începuse lucrul pentru Burnet-Wilde & Buxter, Tim îi spusese:

– Dacă ai nevoie de vreun sfat, nu te sfii să ni-l ceri. Eu voi călători mai mult. Dar domnul Buxter este zilnic aici ca să te îndrume.

– Primul sfat pe care ți-l dau, intervenise Hugh, este să nu-ți pierzi capul după Tim Burnet-Wilde. Este un aventurier cunoscut și declarat. Femeile cad ca mușteleîn fața farmecului său.

– Mă mir, spusese Andrea rece. Dar voi reține sfatul dumneavoastră, deși nu cred că voi avea nevoie de el.

Tim și Hugh își aruncaseră priviri amuzate și complice prin spatele ei. Probabil bănuiau că răceala aceea profesională a ei avea să se topească foarte curând.

După primele două săptămâni, Andrea nu-și schimbă prea mult părerea inițială pe care și-o făcuse despre Tim. Era posibil ca Lucie să-l fi stârnit pe Tim Burnet-Wilde, altfel nu se explica. Era adevărat că șeful ei primea multe telefoane de la femei, dar nu părea impresionat. Punea munca pe primul loc.

Într-o zi, înainte de plecare, Andrea sunase la agenția de la care firma Burnet-Wilde&Buxter își rezerva bilete de avion. Fata care-i răspunsese la capătul firului păruse foarte încântată de telefon.

– Pentru domnul Burnet-Wilde? Unde vrea să mai plece de data asta? Marbella? O să vă sun puțin mai târziu ca să vă confirm rezervarea. Spune-ți-i că voi face tot ce-mi va sta în putere ca să-l mulțumesc.

Într-o dimineață, una din cele două studente cu care împărțea apartamentul îi întinsese un ziar, în care citise: "Tim Burnet-Wilde, unul dintre cei mai cunoscuți arhitecți din Bristol, va pleca în Sardinia pentru un proiect de oraș de vacanță, finanțat de un magnat italian. Signor Tavani va zbura de la New-York spre Sardinia împreună cu frumoasa lui fiică, Francesca."

Andrea bănuise că signor Tavani avea în jur de cincizeci de ani. Un italian de vârstă mijlocie. În minte îi venise imaginea unui bărbat corpolent, cu chelie, bine îmbrăcat și foarte volubil. Andrea se întrebase dacă avea să-l cunoască și ea pe domnul Tavani. Era aproape sigur. Dar pe fiica lui? Slabe șanse. Andrea începuse să-și dea seama cât de important era Burnet-Wilde.

Ziua zborului sosi. Când se îmbarcară, însoțitoarea de bord îl întâmină pe Tim cu un zâmbte larg.

– Bună dimineața, domnule Burnet-Wilde. Ne face plăcere că ați ales să zburați cu noi.

Tim o privi pe fată și păru s-o recunoască. Spre surprinderea Andreei, acesta își dezveli un zâmbet fermecător care-i lumină toată fața.

– Bună, îi spuse el fetei. Ne-am mai întâlnit în drum spre Atena, nu-i așa? Ce mai faci?

Însoțitoarea de bord îi conduse spre locurile lor aruncându-i Andreei priviri semnificatie: "Ce bine de tine! Ce norocoasă ești să-l ai alături pe Tim Burnet-Wilde. Este fermecător."

Zburară peste vârfurile Alpilor acoperiți încă de zăpadă. După ce terminară de mâncat, stewardesa le aduse două pahare cu brandy.

– N-am avut timp să te pun în temă, îi spuse Tim. Te-am rugat să rezervi locuri într-un hotel lângă Alghero. Te avertizez că Tavani nu stă prea mult timp într-un loc. O să fie nerăbdător să ajungă la Roma sau Atena. Dar orășelul ăsta este preferatul lui, așa că s-ar putea să rămână cu noi mai mult. Tavani călătorește enorm. O să zboare cu elicopterul personal spre orășelul de vacanță, să vadă cum decurg

lucrările. O să-l însoțim și noi în inspecții. S-ar putea să ne cazăm într-un sat prin apropiere. N-o să găsim nici un hotel, dar există aceste albergo care sunt foarte comode și curate.

Tim luă în liniște o gură de brandy. Ținea paharul cu eleganță în mâinile lui cu degete lungi și unghii îngrijite. Părea un adevărat aristocrat. Mânșetele lui imaculate și lungi erau prinse cu butoni de aur. Andrea își imagina cu greu mâinile lui odihnindu-se pe umerii Luciei și ochii lui privind în ochii surorii ei căutând ajutor. "Lucie, trebuie să mă apăr de femeile care..." Mai degrabă sora ei trebuia apărată. Nu cumva imaginația Luciei era prea bogată?

Era neajutorată, dar nu proastă. Probabil că Tim Burnet-Wilde își folosise toate armele ca s-o ducă în starea aceea de disperare.

– Dacă Tavani se hotărăște să rămână cu noi, continuă Tim, s-ar putea să-și ancoreze iahtul în portul din orășel. S-ar putea să-mi ceară să-l însoțesc în croaziere. Dar tu n-ai cum să te plictisești. Vei sta la albergo și vom închiria o mașină ca să explorezi Sardinia. Nu e greu să conduci acolo. Sardinia are doar câteva orașe mari, așa că drumurile nu vor fi aglomerate.

– Cât de avansate sunt lucrările? întrebă Andrea.

– Hotelul este aproape gata. La primăvară va fi plin de turiști. Drumurile nu sunt încă asfaltate, dar nu vor dura mult lucrările. Orășelul este amplasat pe coasta oceanului și coboară spre mare. Câteva vile și piscine sunt deja terminate.

Tim îi descrise în continuare drumurile șerpuitoare care duceau de la hotel spre vile și diverse parcuri, acoperite cu pergole și umbrite de pini.

– Va fi un oarș de vacanță, concluzionă el.

Andrea sosi la Alghero cu mintea confuză. Își imaginase orașul prăfuit, în construcție, plin de muncitori și buldozere. După descrierile lui Tim, era aproape terminat, iar acest albergo la care avea să stea și care era suficient de bun pentru Burnet-Wilde, avea să fie excelent pentru ea.

De la aeroportul din Alghero, un taxi îi duse de-a lungul țărmului spre hotel.

– Încă n-a început sezonul, îi explică Tim făcându-i semn spre marea cenușie. Deocamdată este cam răcoare, dar pe zi ce trece, vei remarca o încălzire a vremii.

Hotelul era amplasat într-o mică pădure de pini, care vara ținea răcoare turiștilor. Recepția era rece și întunecată. Toul era gândit pentru a feri turiștii de soarele arzător mediteranean.

Camerele lor aveau balcoane cu priveliște spre mare. Andrea stătea la parter și Tim în camera de deasupra ei, la etajul unu.

– Ai o oră la dispoziție să despachetezi bagajele. Ne vedem pe terasa hotelului la o cafea, bine?

O oră mai târziu, îmbăiată și poaspătă, îmbrăcată într-o rochie subțire bej, Andrea se îndreptă spre terasă și comandă chelnerului o cafea, într-o italiană fluentă. După câteva minute îl văzu pe Tim apropiindu-se de ea, însoțit de directorul hotelului.

O izbi faptul că, deși Tim nu părea un om de rând, avea o naturalețe aparte. Arăta bine. Era îmbărcat într-un costum crem de in, o cămașă crem deschis și o cravată ocru, care contrastau frumos cu părul negru pieptănat peste cap. Era fermecător și natural.

Poate că asta era problema lui. Nu-și dădea seama cât de fermecător era.

Tim o observă și se apropie de ea, cerându-și scuze directorului hotelului. Înainte să se așeze la masă alături de ea, îi făcu semn chelnerului să-i aducă o cafea.

– Iartă-mă că am întârziat. Am dat niște telefoane importante. Am discutat cu directorul de șantier și am vorbit cu Tavani, care a sosit în Sardinia. Este pe Costa Smeralda cu niște prieteni. Diseară va veni aici cu elicopterul și va cina cu noi.

– Observ că nici dumneavoastră și nici signor Tavani nu pierdeți timpul.

– Mâine seară vrea să ajungă la Atena. Este posibil ca mâine dimineață să mergem pe șantier. Sper să nu te plictisești. Vei sta singură toată ziua.

– O să găsesc eu ceva de făcut. Cum se va numi orășelul de vacanță?

– Porto Grazia, în memoria soției lui Tavani.

– Oh, signor Tavani este văduv?

– Da. Soția lui a murit acum zece ani. Dar o are pe fiica lui, Francesca, cu care călătorește peste tot.

– Francesca este cu el, acum?

– Este și ea în Sardinia, dar nu va cina cu noi. A organizat o petrecere la vilă.

– Dacă vreți să discutați afaceri cu signor Tavani, eu pot cina și singură.

– Nici gând. Ești secretara mea și trebuie să afli toate detaliile afacerii. Lui Tavani o să-i placă compania ta. Vom cina în trei, seara asta.

– Ce poartă o femeie când ia cina cu un magnat?

– Poți să te îmbraci în rochia asta. La urma-urmei este o simplă cină de afaceri.

Andrea urmă sfatul lui Tim și se îmbrăcă în rochia bej, își puse la mână o brățară de aur și pe degetul mijlociu de la mâna dreaptă, un inel cu diamant de la bunica ei.

Coborî treptele de marmură căutându-l din priviri pe Tim Burnet-Wilde. Îl văzu stând la barul luminat discret. Se îndreptă spre el și se așeză la o masă joasă de sticlă, pe o canapea moale și elegantă.

– Oh! exclamă Tim. Vino aici. Enrico, ea este secretara mea, domnișoara Hope.

Bărbatul arătos de lângă Tim se ridică, vizibil încântat la vederea ei. Era înalt, bine-făcut și distins, avea părul brunet și tâmplele grizonante. Apucă delicat mâna întinsă a Andreei și se aplecă adânc în fața ei. Apoi se așezară toți trei în jurul mesei de sticlă.

– Ce doriți să beți, signorina? o întrebă Tavani într-o americană perfectă.

– Un Martini, vă rog.

Signor Tavani plesni din degete și barmanul veni spre ei aproape alergând. Băuturile sosiră repede pe o tavă de argint, împreună cu niște aperitive care arătau minunat.

Andrea îl privi pe italian cu uimire. Nu se așteptase să arate așa. Bărbatul de lângă ea era un adevrat aristocrat. "N-aș fi o femeie normală dacă nu m-aș simți satisfăcută să mă aflu în compania unor asemenea bărbați", se gândi Andrea.

Directorul hotelului veni, le prezentă el însuși meniul și le făcu câteva sugestii. Apoi se îndreptară spre restaurant, unde cina le fu servită imediat. O armată întreagă de chel-

neri roia în jurul mesei, dar erau așa de discreți încât abia le era simțită prezența. În restaurant nu se aflau decât câteva perechi, la o distanță considerabilă, care le aruncau priviri dese. Andrea se simți prost din cauza atenției exagerate care li se acorda. Dar signor Tavani și Tim Burnet-Wilde nu păreau să remarce acest lucru. Erau obișnuiți cu acest tratament. Deși era o cină de de afaceri, Andreei nu i se păru chiar așa de simplă.

– Ne iertați, signorina, spuse Tavani, dar trebuie să trecem la discuții despre afaceri. Aș fi preferat să n-o facem în seara asta. Abia ne-am cunoscut. Dar mă presează timpul. Mâine seară trebuie să ajung la Atena.

Andrea îi ascultă pe cei doi bărbați discutând despre materiale de construcție, marmură, cherestea și tactici prin care să păstreze ansamblul cât mai aproape de proiectul inițial. Andrea simți că Tim era stăpân pe conversație, dar era uimită cu cât sânge rece discuta cu un magnat de proporțiile lui Tavani.

Privi peste homarul din fața ei și îl observă pe signor Tavani studiind-o concentrat. Deși părea că se gândește la afaceri, Andrea simți că Tavani nu se gândea numai la asta. Îi aruncă o privire candidă și apoi își plecă ochii, fiind conștientă că signor Tavani o vedea ca pe o femeie și nu ca pe o secretară a partenerului său de afaceri.

După cină își băură cafelele în holul hotelului și Andrea se scuză, acuzând oboseala drumului.

– Noapte bună, domnișoară Hope, spuse Tim.

– Noapte bună, domnule Burnet-Wilde.

– Noapte bună, signorina. Ne vedem mâine dimineață.

– Dar, am înțeles că plecați devreme.

– Prea devreme pentru dumneavoastră? Mi-ar face plăcere să fiți gata la opt dimineața, pentru că vom avea un program încărcat.

Andrea îl privi pe Tim cu surprindere. Înțelesese că ea nu avea ce căuta în călătoria lor spre Porto Grazia.

– Nu aveam intenția s-o iau pe domnișoara Hope cu mine, explică Tim.

– De ce nu? Ar fi bine să vadă și ea despre ce este vorba. Ați mai zburat până acum cu elicopterul, domnișoară Hope?

– Nu. Niciodată.

– V-ar plăcea?

– Desigur, spuse ea zâmbind.

– Atunci să fiți gata de îmbarcare mâine dimineață la opt. O să vă comand micul dejun în cameră, la ora șapte. Vă convine? Vă asigur că veți fi încântată să vedeți micul nostru oraș din elicopter.

– Sunt convinsă, îl asigură ea plecând, după ce mai spuse încă o dată noapte bună.

Cei doi bărbați priviră în urma ei admirativ, până ce ea dispăru pe scări.

Andrea intră în camera ei și ieși pe balcon. Afară era întuneric și marea nu se vedea, dar valurile foșnitoare care se izbeau de țărm, se auzeau clar în liniștea nopții. Seara era răcoroasă și terasa era goală. Totuși, un sistem interesant de iluminare punea în valoare plantele și florile de pe terasă.

"În ce mă bag?", se întrebă Andrea. Toate părerile ei inițiale păreau preconcepute. Intrase în povestea asta pentru a-i da lui Tim Burnet-Wilde o lecție. Dar acum, își dădea

seama că acest bărbat nu era nici pe departe un donjuan. Cu ea era deosebit de politicos și nu părea interesat s-o atragă în mrejele sale. Tim părea un bărbat dedicat muncii lui. Nu-i stătea mintea la frivolități.

Andrea știa de la Lucie că Tim era implicat în acest proiect din Sardinia de câțiva ani buni și niciodată nu-și luase cu el, în călătoriile lui de afaceri, o secretară. De ce o luase acum pe ea, nu știa.

Și apoi o intriga signor Tavani. Bărbatul chel, corpolent și volubil pe care și-l imaginase, dispăruse. Signor Tavani era un bărbat distins și fermecător. Asta la suprafață. Probabil că în interior era mulțumit de sine și de averea sa, pe care intenționa s-o mărească. Probabil că citea bine oamenii. Poate că în interior era dur, egoist și intransigent. Era interesant de aflat.

În dimineața următoare, Andrea coborî în hol la ora opt fix. Purta un costum bleumarin de călătorie și avea pe braț o jachetă asortată. Își luase cu ea într-o geantă încăpătoare o agendă pentru notițe, pixuri și o carte. Capul și-l acoperise cu un batic de mătase, pentru că nu se știe din ce motiv, asocia zborul cu vântul și curentul.

Signor Tavani sosi primul.

– Buon giorno! strigă el vesel și zâmbitor. Sunteți punctuală, îmi place. Și foarte încântătoare.

Tim sosi două minute mai târziu. Din întâmplare, cei doi bărbați erau îmbrăcați aproape identic. Amândoi purtau costume albe din stofă subțire și erau descheiați la câțiva nasturi de la cămașă. Tim avea pe braț o jachetă asortată și signor Tavani o purta pe umeri.

Taxiul îi duse imediat la aeroport. Signor Tavani nu avea timp de pierdut. Se îndreptară direct spre elicopter și se îmbarcară.

– Stați aici, signorina, îi sugeră Tavani. O să vedeți mai bine priveliștea.

Când elicopterul se ridică, Andrea avu o senzație ciudată în stomac, dar apoi se obișnui, prea încântată de emoția primului zbor.

Călătoria cu elicopterul era mai interesantă decât cea cu avionul. Zburând mai jos și mai lent, Andrea putea să admire câmpurile verzi și lanurile de cereale, marea de un albastru profund și vârfurile stâncoase ale munților.

Andrea își dădu seama cât de slab dezvoltată era Sardinia, după numărul mic de sate, dimensiunile lor, și drumurile înguste de țară care făceau legătura între ele.

Simți o atingere pe mână și îl privi întrebător pe signor Tavani, care-i arătă cu degetul ceva, în față. Zgomotul pe care-l făcea elicopterul era prea mare ca să poată auzi ce-i spunea. Dar Andrea bănui că ceea ce-i arătase signor Tavani era Porto Grazia.

Așa cum îi povestise Tim, orășelul se desfășura de-a lungul unei văi care cobora spre mare. Dar nici una din descrierile lui n-o pregătise pentru o asemenea priveliște. Andrea descoperi hotelul care, după părerea ei neavizată, era aproape terminat. Și o impresionă faptul că hotelul nu era construit din oțel și sticlă, ci din materiale locale, făcându-l să pară integrat în peisaj.

Înainte să poată cuprinde cu privirea toate detaliile, pilotul ateriză cu îndemânare pe un mic platou dintre stânci, care de sus părea inaccesibil.

Îi aștepta o mașină de teren. Signor Tavani o ajută pe Andrea să coboare din elicopter și o conduse ținând-o pe după umeri spre mașină. Tim îi urmă încruntat.

În momentul în care șoferul deschise ușa mașinii, signor Tavani aruncă asupra lui un torent de injurii în italiană. Tim ridică din sprâncene. Andrea, care înțelese fiecare cuvânt, își dădu seama că șoferul era admonestat de șeful lui, pentru că nu spălase suficient de bine mașina. Dar cât de mult ar fi spălat-o, pe drumurile acelea prăfuite i-ar fi fost imposibil s-o păstreze imaculată. Andreei i se păru nedrept și interveni fără să se gândească de două ori:

– Vă rog, signor Tavani. Lăsați-l în pace pe bietul om. V-a explicat că nu-i vina lui.

Tavani se întoarse surprins. Furia din privirile lui se potolea văzând cu ochii.

– Poftim? Vorbiți italiana? Și ce accent frumos aveți! Tim! De ce nu mi-ai spus? Domnișoara Hope este o comoară!

Tim o privi pe Andrea pe sub sprâncene. Nu știa ce să creadă. Dar nu făcu nici un comentariu. Se mulțumi să-i zâmbească ușor superior lui Tavani.

Acesta o ajută pe Andrea să urce în mașină și o întrebă:

– Cum se face că vorbiți atât de bine italiana, signorina?

– Mama mea a avut o menajeră italiancă. A stat la noi în casă de când eram mică, până am crescut. Mama prefera să vorbească cu ea în italiană, ca să nu înțeleg eu ce spune. Dar eu, fiind mică, am prins foarte repede limba. Și ne-am obișnuit să vorbim cu ea numai în italiană. Dar nu mi-am pus niciodată problema accentului.

– Aveți un accent foarte bun.

Andrea se întoarse spre signor Tavani zâmbitoare, mulțumindu-i pentru compliment. Tim Burnet-Wilde o privea în continuare scrutător.

Timp de trei ore colindară prin șantier. Pentru Andrea timpul trecu foarte greu. La un moment dat, se retrase pe o bancă sub un copac umbros și începu să citească romanul pe care și-l luase, prevăzătoare, în geantă. După ce terminară de inspectat șantierul, se întoarseră la mașina de teren și porniră spre albergo, unde Tim aranjase un dejun.

Acolo, Andrea constată că patronul era la fel de serviabil și gata să sară la orice comandă a lui signor Tavani. Deși era un han simplu de țară, masa de lemn era acoperită cu un material fin și impecabil. Vinul era mai sec și mai aspru, dar era natural, iar mielul era excelent gătit, cu diverse plante aromate și nelipsitul busuioc. Andrea observă că cei doi bărbați erau mulțumiți și se simțeau ca acasă.

Imediat după cină se întoarseră la elicopter, care-i duse la aeroportul din Alghero. Își luară la revedere cordial, simțindu-se mai apropiați după acea zi petrecută împreună.

– Arrividerci, signorina. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc. Sper să ne revedem cât mai curând. O să mă întorc să văd cum merg lucrările, cu prima ocazie.

Andrea luă mâna întinsă de signor Tavani și acesta se aplecă adânc în fața ei. Apoi își luă bărbătește la revedere de la Tim Burnet-Wilde și se întoarse spre elicopter. Signor Tavani trebuia să se întoarcă pe Costa Smeralda unde îl aștepta fiica lui, pregătită pentru călătoria spre Atena.

Tim și Andrea luară un taxi spre hotel.

– Domnișoară Hope, începu Tim, ai grijă cu signor Tavani. Se ascunde după o blană de miel.

– Vreți să spuneți că signor Tavani este un lup?

– Cu siguranță nu-i un mielușel blând.

– Presupun că este un bărbat experimentat și trecut prin viață. Faptul că este văduv, bogat și fermecător, îl face ținta multor femei. Mă întreb de ce nu s-a recăsătorit.

– Poate că n-a simțit nevoia s-o facă.

– Vreți să spuneți că are o reputație proastă în ceea ce privește femeile?

– Draga mea copilă, signor Tavani este prea discret. Nu-i place să se expună și își iubește fiica. Călătorește mult cu Francesca. Și, pe lângă asta, viața lui particulară nu mă interesează.

– Atunci de ce m-ați avertizat în privința lui?

– Am părerile mele. Ești secretara mea și sunt responsabil pentru tine.

Andrea abandonă subiectul. Se scufundă în canapeaua moale a taxiului și oftă.

– Ce zi minunată, spuse ea. Mi se pare grozav să petrec așa de bine și să fiu plătită pentru asta.

Apoi tăcură amândoi, pierduți în gândurile lor.

Când ajunseră la hotel, Andrea își luă cheia de la recepție și se pregăti să urce spre camera ei. Dar Tim o apucă pe după umeri și o opri.

– Hai să bem ceva înainte de cină.

– Voiam să fac o baie, protestă Andrea.

– Ai timp după aceea să faci ce vrei, spuse Tim cerându-i chelnerului o masă.

– Acum, spuse Tim după ce chelnerul le aduse băuturile comandate, vrei să-mi spui de unde știi să vorbești așa de bine italiana? De ce nu mi-ai spus și mie?

– V-am spus din prima zi în care m-ați angajat. Dar cred că ați uitat. Vorbesc italiana și franceza.

– Serios? Credeam că mă minți. Așa fac fetele când vor să câștige admirația șefilor. Ar fi fost o minciună nevinovată. De aceea am luat-o ca atare. N-am crezut până acum. De altfel, vezi că am și uitat. Ei, asta-i bine. O să-mi fii de mare ajutor pe aici. Și spui că ai învățat italiana de la o menajeră?

– Da. Mama este o ființă delicată și tata a hotărât să angajeze o femeie care să aibă grijă de casă. Lisa Maria a stat la noi timp de cincisprezece ani. A emigrat din Italia după ce i-a murit soțul. Mama a ajutat-o să-și țină copiii la școală și așa s-a atașat foarte tare de noi. Locuiau toți trei în mansarda casei noastre. Acum copiii ei s-au căsătorit și ea locuiește cu unul dintre ei. Este prea bătrână ca să mai muncească.

– Înțeleg, spuse Tim privind-o atent. Interesant. Hmmm. Foarte interesant.

Ce i se părea lui Tim așa de interesant?

– Acum pot să mă duc să fac o baie?

– Chiar te rog, chiar te rog, spuse el politicos, ridicându-se în picioare și privind în urma ei cu interes.

Capitolul 3

La două zile după plecarea lui signor Tavani, se cazară la hanul Albertini. Imediat după plecarea italianului, sunaseră furnizorii din țară, care le făcuseră legătura cu partenerii lor din Italia. Timp de două zile, Andrea și Tim nu-și văzură capul de treabă. În a treia zi, porniră spre hanul Albertini.

– Acum, spuse Tim când se întâlni cu Andrea în dimineața celei de-a treia zile, vom părăsi lumea civilizată și ne vom caza la Albertini. Atmosfera de aici este prea sărbătorească pentru mine.

Soarele era puternic și amândoi purtau ochelari cu lentile negre. Totul în jurul lor era foarte colorat și strălucea: marea era albastră, cerul era albastru, florile care creșteau de-a lungul drumului erau roz, galbene, violet, albastre și aveau frunze și tulpini verzi. Peste tot în jurul lor era o explozie de culoare.

Ajunseră la han la timp pentru a lua prânzul. Acesta era amplasat pe un drum secundar. Construcția era joasă, cu

pereți strălucitor de albi și acoperiș din țiglă roșie. Trei arcade de iederă conduceau spre intrarea principală.

Totul în interior era simplu, primitiv chiar, dar foarte curat. Enrico Tavani luase legătura cu proprietarii și-i anunțase că vor veni doi prieteni de-ai lui. Proprietarii hanului, oameni simpli, se arătară impresionați să cazeze o signorina din altă țară. În două zile făcuseră tot posibilul să amenajeze o cameră pentru signorina, cât mai atrăgătoare. Puseseră draperii noi din organdi la ferestre, cearșafuri din bumbac subțire roz, pe balansoar așezaseră o bucată de catifea, iar la baie puseseră prosoape noi, foarte roz. Andrea, jenată de efortul pe care-l făcuseră proprietarii special pentru ea, nu mai știa cum să le mulțumească.

Dormitorul lui Tim era la parter și Andrea se întrebă dacă aceștia se străduiseră la fel pentru a-l decora, cum făcuseră în cazul ei.

Coborî pentru a lua prânzul cu Tim. Terasa, pe care se aflau câteva mese de lemn și scaune legate cu sfoară, era pavată cu pietre și acoperită de o viță de vie prin care se putea vedea cerul albastru. Andrea se așeză la masă lângă Tim și oftă adânc.

– Asta pentru ce e? întrebă Tim.

– Mă simt binecuvântată, zâmbi Andrea. Este minunat aici. Parcă aș fi în rai.

– Nu te deranjează că ai fost nevoită să părăsești hotelul modern pentru hanul ăsta primitiv?

– Hanul ăsta primitiv, cum îi spuneți, e mult mai frumos decât hotelul ăla de o eleganță rece. Hotelurile sunt peste tot la fel. Știți, în inima mea sunt o fată simplă.

– Nu cred, spuse Tim privind-o atent. Cred că ești mult mai complicată decât pari. Am întâlnit fete care, sub o aparență sofisticată, erau foarte simple. Cu tine este invers. Sub o figură candidă se ascunde o femeie complicată.

– Mulțumesc. Mi-ar plăcea să cred că sunt mai complicată decât par. Dar, câteodată, mă simt atrasă de lucrurile simple și sunt gata să mă atașez de locuri ca ăsta.

Signora Albertini veni cu un castron de spaghetti aburinde și o farfurie cu carne și sos de roșii. Îi lăsă se se servească singuri.

– Ei, privește, spuse Tim. Voiai lucruri simple? Iată! Vom mânca din același castron. Servește-te te rog. Nu te mai aștept. Mi-e o foame de lup.

Andrea ciuguli puțin, după care se mulțumi să bea un pahar de vin de țară.

– Cred că e ultima oară când beau vin în timpul zilei. În combinație cu căldura, mă adoarme.

– Este normal să dormi în timpul zilei, pe căldurile astea. După-amiază o să mă duc prin oraș. Tu poți să rămâi la han ca să despachetezi și să te odihnești.

– N-am nevoie de odihnă. Prefer să fac ceva constructiv. Pot să vin cu dumneavostră?

– Sigur, dar să-ți iei și carnetul de notițe cu tine. Când am vizitat șantierul cu Tavani, am remarcat câteva lipsuri. Trebuie să le discut cu șeful lucrărilor. Dacă nu sunt atent, standardele pot să scadă și n-aș vrea să se întâmple așa ceva. E bine să discuți din când în când cu muncitorii, ca să eviți să se întâmple neplăceri. Înainte de plecare vreau să arunc o privire peste planuri. În timpul ăsta tu poți să faci o baie, sau să despachetezi.

– Vreți să vă despachetez și bagajul dumneavostră? întrebă Andrea amintindu-și că Tim o angajase nu numai pe post de secretară, ci și ca fată bună la toate.

– Drăguț din partea ta, spuse el zâmbindu-i fermectător, încântat de propunere.

– Bine, spuse ea găsind greu să plece de lângă el, după ce obținuse o asemenea victorie.

Era pentru prima dată când Tim Burnet-Wilde o recompensa cu un zâmbet atât de sincer.

În timp ce-i despacheta bagajele încercă să-și amintească scopul inițial pentru care se angajase la firma lui, pentru a-și păstra mintea limpede.

După o jumătate de oră porniră cu mașina spre orășel. Parcară sub un pin umbros și îl căutară pe șeful de șantier. Acesta veni la ei imediat cum îi văzu.

– Vom face o mică inspecție. Vrei să ne însoțești? o întrebă Tim.

– Da.

– Porți o încălțăminte confortabilă?

– Da, spuse Andrea arătându-i pantofii fără toc pe care și-i pusese, prevăzătoare.

Tim îi privi cu îndoială. Deși erau niște pantofi comozi, nu păreau suficient de solizi pentru drumul anevoios pe care îl aveau de străbătut prin șantier.

Pe șeful de șantier îl chema Roberto, era italian, dar vorbea destul de bine englezește. Făcură toți trei un tur de șantier și Tim analiză fiecare zid și fundație.

La un moment dat, remarcă ceva în neregulă. Testă cu vârful pantofului rezistența unui zid și acesta se fărâmiță. Îl întrebă pe Roberto ce compoziție folosise și-i ascultă scep-

tic explicațiile. Se părea că amestecul era prea slab. Roberto își ceru scuze.

– Să sperăm că nu sunt prea multe greșeli asemănătoare, spuse dur Tim. Mortarul acesta este sub standardele comandate. Vreau să-l refaceți.

Roberto protestă, pretinzând că nimeni nu va sesiza defectul.

– Nu permit ca proiectul meu să fie prost realizat, spuse Tim. Vreau să-l refaceți.

Roberto se întoarse spre doi muncitori și le spuse ceva într-o italiană rapidă, știind că Tim nu avea cum să-l înțeleagă. Unul dintre cei doi muncitori zâmbi, iar celălalt îi răspunse ceva cu o mină foarte serioasă.

– Bine, signor, spuse apoi Roberto. Îl vom reface.

Tim dădu scurt din cap și porniră mai departe. Roberto părea grăbit să treacă ușor cu vederea peste anumite detalii. Dar Tim nu putea fi păcălit. Avea o experiență în spate. Știa că italienii sunt mai delăsători, și examină cu atenție fiecare detaliu care i se părea sub standarde. La sfârșitul inspecției, Tim descoperise o serie de neregului pe care le dorea refăcute.

– O să-ți las o copie cu toate detaliile pe care vreau să le refaci, îi spuse Tim lui Roberto. Să nu mă dezamăgești.

– Nu, signor.

Andrea copie toate notițele pe care și le luase în timpul inspecției și i le înmână lui Tim.

– Bine, uite copia ta, spuse Tim. Nu vreau să întârziem prea mult cu lucrările. O să ne coste pe amândoi.

După ce șeful de șantier își luă la revedere de la ei și plecă la muncă, Tim îi spuse Andreei:

– E greu să fii cu ochii-n patru. Dacă n-ai un șef de șantier în care să ai încredere, toată munca poate fi compromisă.

– Aveți încredere în Roberto?

– Ar trebui să am. Este omul lui Tavani. Dar se pare că e cam delăsător. Ca toți italienii. Sau nu se pricepe.

– Din câte am înțeles, cunoștea toate defectele lucrării, spuse Andrea.

Tim o privi tăios.

– Am uitat că înțelegi italiana. Ce a vorbit cu muncitorii?

– Roberto le-a spus că vreți ca peretele acela să fie refăcut. I-a certat pentru neatenție și i-a sfătuit să-și ascundă cât mai abil greșelile, pentru că aveți un ochi de vultur și, dacă mai descoperiți și alte defecte, vor fi nevoiți să refacă totul, și așa vor pierde bani. Nu vreau să repet cum v-a făcut...

– Îmi imaginez, spuse Tim gânditor. Trebuie să-i supraveghez cu mare atenție. Dacă ar fi să las toată lucrarea pe mâna lui Roberto, ar ieși de mântuială. Și reputația mea este în joc. Nu se poate să mă fac de râs, mai ales în fața lui Tavani.

Tim rămase îngândurat câteva secunde, după care se întoarse spre Andrea și spuse:

– Ți-am zis că mă vei ajuta foarte mult în Sardinia. Dar până acum nu mi-am dat seama cât de mult.

– Mă bucur că vă sunt de folos, spuse ea zâmbitoare.

Privirile lor se întâlniră. Ochii ei verzi străluciră răspunzând sclipirilor căprui ale ochilor lui Tim. Răceala lui se topi o clipă.

– Ești o fată drăguță, spuse el încet.

– Mulțumesc, domnule Burnet-Wilde.

– Spune-mi Tim. Burnet-Wilde e un nume prea lung. Te superi dacă o să-ți spun Andrea?

Brusc, ochii lui se răciră, amintindu-și parcă ceva.

– Mai trebuie să verific ceva. Du-te undeva, la umbră. O să vin să te iau în câteva minute.

– O să mă duc pe malul mării.

– Bine. Te găsesc mai târziu.

Andrea coborî pe un drum anevoios, plin de stânci colțuroase, care ducea drept spre mare. Malul mării era îngust și apa era calmă, de culoarea smaraldului. Andrea se așeză pe o stâncă albă, își scoase pantofii, și-și scufundă picioarele în apa răcoritoare. De aici nu putea să vadă vilele în construcție. Nu se zărea decât hotelul, înălțându-se maiestuos, crescut parcă din stâncă. Restul peisajului era format din verdeață și pini. Avea să fie un orășel frumos.

Tim o găsi o jumătate de oră mai târziu, stând la soare, și analizând niște scoici cu forme ciudate, pe care le găsise pe plajă.

– Iartă-mă că am întârziat, spuse el.

– Nu face nimic. M-am simțit bine aici. Îmi pare rău că n-am fost inspirată să-mi iau costumul de baie.

– Data viitoare. Am găsit niște locuri mai izolate unde poți să faci baie liniștită. Acum, hai să ne întoarcem la hotel. O să-ți fac cinste cu o băutură. O meriți.

Andrea își puse pantofii în picioare și începu să înainteze pe creasta stâncilor. Tim o urmă la câțiva pași în spate. La un moment dat, Andrea alunecă și aproape căzu în apă. Se strădui cu greu să se țină pe picioare. Tim o apucă ușor de cot, ajutând-o să-și recapete echilibrul.

– Te simți bine? întrebă el îngrijorat.

– Da, mulțumesc.

– Nu trebuia s-o luăm pe-aici. Este periculos. Hai, dă-mi mâna să te ajut.

Tim o apucă de mână și nu-i mai dădu drumul până când ajunseră la mașină, în siguranță.

– Hai, că ne-am descurcat, spuse Tim eliberându-i mâna captivă.

Intrară în mașină și coborâră geamurile, pentru că interiorul se încinsese foarte tare. Apoi porniră spre albergo, conștienți că relația lor se îmbunătățise, căpătând un plus de sinceritate și încredere.

Andrea se întrebă cum avea să afecteze noua dimensiune a relației lor, hotărârea ei de răzbunare. Tim nu părea deloc bărbatul fără inimă care-și bătuse joc de sentimentele surorii ei.

Ajungând la albergo, el o ajută să coboare din mașină și spuse:

– Ai zece minute la dispoziție ca să faci un duș. Te aștept pe terasă.

Signora Albertini îi întâmpină alergând și ștergându-se de făină pe șorț.

– Signor, spuse ea respirând agitat, v-a căutat signor Tavani.

– Mulțumesc. Andrea, întreab-o tu pe doamna Albertini în italiană ce voia signor Tavani de la mine.

După o scurtă discuție cu signora Albertini, Andrea află că signor Tavani îl căutase pe Tim pentru a-l anunța că a doua zi voia să facă o inspecție în Porto Grazia și să discute cu el niște afaceri.

– Mă întreb ce mai vrea acum, spuse Tim gânditor. Andrea, roag-o tu pe signora să ne aducă niște băuturi și apoi, poți să pleci.

Andrea făcu așa cum îi spusese și lipsi un sfert de oră. Când se întoarse pe terasă, Tim se ridică în picioare pentru a o întâmpina și apoi, după ce ea se așeză, se trânti la loc pe scaunul lui.

– Vinul ăsta alb și rece e un excelent aperitiv, spuse Tim. Privește-i culoarea.

Andrea privi cu atenție culoarea vinului, dar ea nu se pricepea la băuturi. Dădu din cap cu indiferență și oftă mulțumită.

– Privește în jur, Andrea. Nu-i așa că e minunat? Când mă gândesc la agitația din Bristol...

– Prefer să nu mă gândesc la așa ceva, spuse ea luând o gură din vinul slab, rece și aromat.

Nu voia să se gândească la Bristol, pentru că-și amintea de Lucie, de părinții ei și de Robin. Se simțea prea bine, și asta o făcea să se simtă vinovată.

– O să plec în seara asta, spuse Tim pe neașteptate. Îmi pare rău, dar vei cina singură. Am de rezolvat o problemă urgentă.

Andrea se simți dezamăgită, dar nu-l lăsă pe Tim să-și dea seama.

– Nu face nimic, spuse ea. Nu trebuie să te scuzi. Am venit aici ca să lucrăm, nu?

– Mă bucur că vezi așa lucrurile. S-ar putea să mai existe situații în care voi fi nevoit să te las singură. Nu putem fi legați unul de celălalt.

– Normal. Nu te mai simți responsabil pentru mine.

– Mă voi simți, în anumite limite. Dar aici, la Albertini, ești în siguranță.

– Am auzit că în Sardinia ar mai exista tâlhari... spuse Andrea aparent cu indiferență, încercând să-l provoace.

Tim izbucni în râs.

– Eu n-am întâlnit așa ceva și sunt convins că nici tu nu vei avea parte de o asemenea întâlnire.

După ce terminară de băut vinul, Tim se scuză și plecă să-și rezolve problemele. După câteva minute, Andrea îi auzi motorul mașinii. Se întrebă unde trebuia să ajungă așa de urgent. Avea bănuielile ei, dar refuză să-și facă probleme.

Rămase singură în liniștea reconfortantă a după-amiezii. Tăcerea era din când în când întreruptă de zgomotele vaselor de la bucătărie și de vocea ascuțită a signorei Albertini.

Luă cina o jumătate de oră mai târziu, în micul restaurant amenajat în interiorul hanului. Era singură, dar se simțea bine. De afară se auzeau frânturi de conversație în italiană, într-un dialect pe care Andrea nu-l înțelgea. Signora Albertini îi spusese că la hanul lor se întâmpla poposească, pentru o carafă de vin, săteni sau diverși drumeți.

Andrea se întrebă ce putea să facă să-și umple timpul. După ce termină de mâncat, se duse în camera ei și așternu pe o foaie de hârtie câteva impresii către părinții ei. Îi era greu să le scrie. Nu voia să-i mintă, dar nici nu se simțea în stare să le spună cât de bine se simțea.

Apoi se duse în curtea interioară, pe terasa din spatele hanului, departe de bărbații care se cam încinseseră la băutură și vorbeau cam tare pentru starea ei de spirit. Se așeză pe o bancă și privi puzderia de stele.

Se făcuse târziu, dar Andrea tot n-ar fi intrat în han, când îl văzu pe Tim parcând mașina și îndreptându-se spre ea, fără s-o vadă.

– Bună seara, spuse ea din întuneric speriindu-l.

– Sper că n-ai stat aici de când am plecat, spuse el râzând.

– Nu, zâmbi ea. Am mâncat, am scris o scrisoare pentru părinții mei, și am coborât să privesc stelele. Tocmai mă pregăteam să mă duc să mă culc.

Andrea se ridică în picioare și n-apucă să facă un pas înainte, că se împiedică de iedera crescută la întâmplare.

– Hei! râse Tim surprins, prinzând-o de braț. Ești cam nesigură pe picioarele tale. Vrei să te conduc?

– Nu, mulțumesc, zâmbi ea. Cred că sunt cam obosită. Noapte bună.

– Nu. E prea devreme să te culci. Hai să facem o mică plimbare. O să dormi mai bine după aceea.

Porniră pe cărare în liniște, spre ieșirea din curtea hanului. Se plimbară pe drumul de țară, sub lumina lunii, înspirând parfumul florilor și aerul răcoros și proaspăt al nopții. Tim își puse o mână pe după umerii ei și Andrea nu protestă. Se simțea ținută și protejată de un frate mai mare. Atmosfera îi apropiase. Dar nu trebuia să uite că între ei nu exista decât o relație de patron-angajat. După cinci minute se întoarseră la han.

Tim mai rămase cu signora Albertini exersându-și italiana și Andrea se duse să se culce.

A doua zi de dimineață, când coborî pentru micul dejun, îl găsi pe Tim pe terasă, stând la masă preocupat, înconjurat de acte și proiecte.

– După ce-mi termin micul dejun voi pleca pe teren, o întâmpină el cu un aer profesional. O să-ți las ceva treabă de făcut. O să-ți aduc o mașină de scris aici, pe terasă. Poți lucra liniștită aici, dacă vrei. Nimeni nu folosește terasa asta, am discutat cu signora Albertini și n-are nimic împotrivă. Vreau să trimiți scrisori de confirmare pentru comenzile astea. Vreau să-mi procuri broșuri detaliate de la firmele de distribuție. Apoi... A! Trebuie să-ți dictez niște scrisori. Să nu uit. Mai bine le scrii acum, dacă nu ți-e prea foame.

– Nici o problemă.

După o jumatate de oră, Tim termină de dictat scrisorile și se ridică de la masă.

– Enrico va veni astăzi. Nu știu când... Dimineață sau după-amiază. S-ar putea să cinăm împreună aici. Mai e ceva?

– Da. Dacă am vreo problemă, unde te pot găsi?

Tim îi lăsă un număr de telefon și plecă grăbit, luându-și la revedere.

Andrea își termină de mâncat micul dejun și, după ce signora Albertini îi luă farfuriile din față și șterse firimiturile de pe masă, se apucă de lucru.

Pe la amiază se opri să bea o cafea, realizând cât de repede trecuse timpul. Era plăcut să lucreze afară. Signora Albertini o întrebă dacă voia să ia masa. Andrea nu știa dacă Tim și signor Tavani aveau să vină până la prânz, dar se hotărî să-i aștepte.

Se opri din lucru și se duse în camera ei ca să se machieze și să se îmbrace într-o rochie mai frumoasă. Când se întoarse, se apucă din nou de lucru. Dar nu trecu mult și auzi vocile celor doi bărbați pe care-i aștepta, salutând-o de la intrare.

– Buon giorno! strigă jovial signor Tavani. La bella signorina!

Andrea zâmbi și-i întinse mâna.

– Buon giorno, spuse ea.

– Sper că nu ne-ai așteptat, zise Tim.

– Ar fi fost nepoliticos din parte mea să n-o fac, spuse Andrea.

– Foarte bine! Excelent! se bucură Tavani. Vom lua prânzul împreună.

Signora Albertini luă mașina de scris de pe masă și aduse tacâmuri, farfurii și o față de masă albă.

– Astăzi nu vom discuta afaceri, spuse Tavani. Sune-mi, signorina, cum ți se pare insula?

Și așa porniră o discuție degajată, într-o frumoasă după-amiază de primăvară. La un moment dat, Tavani spuse adresându-i-se lui Tim:

– Vei vedea când vei veni la Atena.

Andrea îl privi pe Tim cu surprindere. Era prima oară când afla că Tim avea să plece la Atena. El îi remarcă expresia uimită și explică:

– Enrico îmi face reclamă. M-a recomandat unei doamne din Atena, căreia îi voi proiecta o vilă. S-ar putea să lipsesc două-trei zile.

– Vei sta pe iahtul meu, sper, zise Tavani.

– Mi-ar face mare plăcere, zâmbi Tim.

– Ei, atunci ești invitatul meu. Francesca nu m-ar ierta dacă ar afla că te-am lăsat să te cazezi într-un hotel orecare din Atena. Acum e în Corfu, dar când vei veni, va fi la Atena.

– Ții vreo petrecere la bord?

– Una mică. Familia Donaldson, dacă-i știi. Sunt niște prieteni din State. Și señor și señora Gonzales din America

de Sud, care sunt împreună cu fiul lor, Carlos. Mai e și un văr de-al meu, cu soția lui, care trăiesc în Genova. Cred că e cea mai plicticoasă petrecere pe care am dat-o vreodată. Dar, uneori, în scop de afaceri, trebuie să suportăm oameni care ne sunt nesuferiți, spuse Tavani, privind-o pe Andrea și ridicând din umeri.

– Dar puteți să-i evitați ori de câte ori aveți ocazia, remarcă Andrea.

– Este adevărat. De data asta am plecat sub pretextul unei afaceri cu cineva de la Roma. Aș fi putut rezolva problema și prin telefon, dar am preferat să evadez. Să-ți spun adevărul, signorina dragă, am preferat să vin să te văd pe tine.

– Mă tem că mă flatați, spuse Andrea înroșindu-se.

– O, nu! Ăsta-i adevărul. Jur! Apropo. Ce vei face cât timp Tim va fi plecat la Atena?

– O să închiriez o mașină și voi explora insula. Aș vrea să ajung și prin nord, să vizitez Porto Cervo.

– Ca să faci o comparație?

– Da. Aș vrea să văd și Capo Caccia. Mă interesează felul în care au evoluat aceste orașe de vacanță.

– Și vrei să călătorești singură?

– Desigur. Nu cunosc pe nimeni în Sardinia.

Signor Tavani scutură din cap.

– O să te simți foarte singură. Și nu vei fi deloc în siguranță. Știu eu cum sunt italienii când văd o fată frumoasă. O să încerce să te agațe. Cred c-ar fi mai bine să mergi la Atena cu Tim. Ce spui, Tim? Am dreptate?

– Nu știu, Enrico, nu pot s-o invit pe domnișoara Hope pe iaht, fără acordul tău.

– Atunci, signorina, ești invitata mea, spuse Tavani întorcându-se spre Andrea cu un zâmbet larg. Vei fi o pată de culoare printre oamenii aceia plicticoși de pe iahtul meu. Și Francesca o să se bucure să se împrietenească cu tine.

Tim îi aruncă Andreei un zâmbet plin de îndoieli. La ce se gândea? Francesca nu avea să se bucure de prezența ei?

– Depind de șeful meu, zâmbi ea. Din partea mea, accept cu mare plăcere.

– Eu n-am nimic de obiectat, ridică Tim mâinile în aer, în semn de predare.

– Vă mulțumesc, domnule Tavani.

– De ce ești atât de formală? Ai văzut că Tim îmi spune Enrico. Nu te sfii să-mi spui pe nume. La urma urmei, vom dormi pe același iaht, spuse signor Tavani și izbucni într-un râs contagios.

– Atunci, îți mulțumesc, Enrico, spuse Andrea înroșindu-se.

Tim îi privea încruntat pe sub sprâncene. Era evident că nu-i convenea ceva. Dar ce? I se părea că Andrea se purta prea familiar?

Signora Albertini veni cu mâncarea și-i spuse lui Tim că îl caută la telefon șeful de șantier, Roberto. Tim îi lăsă pe Enrico și pe Andrea singuri.

Andrea îi turnă lui Tavani cafea.

– Dorești zahăr... Enrico?

– Nu, Andrea. Andrea! Ce nume frumos ai! Italienesc. Ți se potrivește.

– Nu mă mai flata, spuse Andrea zâmbind.

– Nu mă pot abține. Și nu te flatez. Spun adevărul. De mult timp n-am mai avut de-a face în călătoriile mele de

afaceri cu o tânără așa de frumoasă și încântătoare. Pentru tine am venit azi, aici.

– Serios? întrebă Andrea neîncrezătoare.

– Foarte serios. Nu era neapărat necesar să vin. Am încredere în arhitecul meu. I-aș fi putut spune lui Tim prin telefon despre doamna din Atena, care vrea să-l angajeze pentru serviciile lui. Dar voiam să mă conving că imaginația nu-mi joacă feste. Nu pot să cred că ochii tăi strălucesc așa de misterios și zâmbetul tău este atât de cald! Dar acum m-am convins. Vezi? Până la urmă am reușit să te conving să vii acolo unde te pot vedea mai des.

– Dar nu voi sta pe iaht decât două-trei zile.

– Vom vedea, chè sera, sera....

Enrico își duse ceașca la gură și atinse senzual buza de porțelan, aruncându-i Andreei priviri pline de înțelesuri.

Tim reveni, se așeză la masă, și își puse două cuburi de zahăr în ceașcă amestecând absent cu linguriță.

– Ai încredere în Roberto, Enrico? întrebă Tim la un moment dat.

– Da. Am toate motivele. L-am folosit și-n alte dăți și nu m-a dezamăgit. Dar de ce mă întrebi?

– Mi se pare că încearcă să ne tragă în piept. Nu folosește tot materialul pe care i-l pun la dispoziție, greșește compoziția...

– Greșește compoziția? Se mai întâmplă. Poate o face neintenționat.

– Știu, dar i-am spus să aibă grijă pe viitor, și se pare că persistă în greșeală. Prejudiciază tot proiectul.

– Poftim? spuse Enrico ridicând tonul.

Andrea privi transformarea italianului romantic într-unul neîndurător.

– Nu te înfierbânta, Enrico, spuse Tim încercând să aplaneze conflictul. Sper că motivul este că sunt eu prea exigent. O să mai discut cu Roberto. Voiam doar să știu dacă ai încredere în el.

– Întotdeauna am avut. Dar voi discuta personal cu el.

– Dumnezeule! Nu! Lasă-l în pace, te rog! Cred că pot rezolva și singur situația.

– Cum crezi, spuse Enrico îngândurat, privindu-și ceasul. Trebuie să plec. Mă conduci înapoi, Tim?

– Sigur, spuse acesta ridicându-se în picioare.

– Signorina, arrividerci! spuse Enrico întorcându-se spre Andrea, care-i privea pe cei doi bărbați îngrijorată. Abia aștept să ne revedem, spuse el cu ochi sclipitori, plini de promisiuni.

Andrea îi privi îndepărtându-se, visătoare. Ei, ei! Ce voia să însemne comportamentul lui Enrico? Bărbatul acela era într-adevăr frumos, impunător, avea stil și maniere, dar cum se făcea că, fiind așa bogat, nu-și găsise o femeie din clasa lui socială, și se uita la secretara lui Tim?

Dar ce mai conta? Era în Sardinia, într-un loc exotic, și trebuia să profite din plin și să-și trăiască clipa. Abia aștepta să vadă cum aveau să decurgă evenimentele la bordul iahtului.

Chè sera, sera, ce va fi, va fi!

Capitolul 4

Iahtul ancorase la o distanță considerabilă de țărm, strălucind alb pe marea azurie. Chiar și Andrea, care nu cunoștea prea multe iahturi de lux, putea să-i aprecieze liniile elegante. Oamenii de pe chei, o priveau pe Andrea cu admirație, și se întoarseră să-i urmărească pe Tim și Enrico, care o ajutau să coboare în ambarcația care avea să-i ducă pe iaht.

Andrea era din ce în ce mai emoționată. Enrico îi spusese că petrecerea de pe iaht era plictisitoare. Dar poate că numai pentru el. Andrea abia aștepta s-o cunoască pe Francesca, unica fiică a magnatului, o marfă prețioasă la bursa căsătoriilor, și pe ceilalți oaspeți – cu siguranță niște personalități.

Invitații îi așteptau pe puntea mobilată elegant, sub soarele generos, îmbrăcați în costume lejere și colorate, dar foarte scumpe. Enrico o prezentă pe Andrea invitaților.

În timp ce se plimba printre aceștia, Andrea remarcase cu coada ochiului o prezență feminină blondă, care pusese monopol pe Tim imediat ce acesta urcase pe punte.

Își dădu seama că ea era Francesa, încă dinainte să-i fie prezentată.

– Cred că abia așteptați să vă schimbați de hainele astea formale, le spuse Francesca privindu-l mai mult pe Tim. Dar mai întâi aș vrea să ciocnim un pahar.

Andrea se plimbă mai departe printre invitați, împreună cu Enrico, iar Francesca îl trase pe Tim pe o banchetă cu perne moi, și-i puse în mână un pahar cu băutură. Deși îmbrăcat în haine "formale", Tim arăta foarte natural și degajat printre oamenii aceia bogați.

Enrico o servi pe Andrea cu un Martini și o prezentă familiei Donaldson din Genova. În timp ce discuta generalități cu noile cunoștințe, Andrea prinse o frântură din conversația lui Tim cu Francesca.

– Ești din ce în ce mai frumoasă, dragă, spuse Tim zâmbind leneș, relaxat, ca și cum tot iahtul ar fi fost numai al lui.

– Vai, ești drăguț, spuse Francesca punându-și o mână plină de inele de aur pe pieptul lui.

Francesca era o fată frumoasă. Andreei i se părea ciudat că, fiind italiancă, Francesca era blondă. Probabil că era vopsită, dar avea tenul atât de deschis, încât părea naturală. Peste un bikini bleu, purta o rochie transparentă de voal, descheiată până sus, pe picior, și foarte decoltată. Și avea un zâmbet fermecător, dezvelind două șiruri de dinți strălucitor de albi.

Andrea își întoarse atenția spre familia Gonzales, care tocmai ieșise pe punte, special ca să facă cunoștință cu ea. Enrico era gazda perfectă, făcându-i pe toți să se simtă bine, asigurându-se că nimănui nu-i lipsește nimic.

Donaldsonii aveau în jur de șaizeci de ani și erau foarte vorbăreți. Familia Gonzales era mai tânără. Amândoi aveau în jur de patruzeci de ani, iar fiul lor, Carlos, paisprezece. Ambele familii erau extrem de bogate și se vedea că nu duc lipsă de nimic.

Enrico îi spuse Francescăi să-l cheme pe Tim, ca să le arate camerele unde aveau să doarmă. Fancesca dădu din mână plictisită și spuse:

– Arată-i tu camera, domnișoarei Hope. O să-i arăt eu mai târziu lui Tim camera lui. Avem ceva important de discutat acum. Te rog, nu ne mai deranja.

Enrico o conduse pe Andrea spre camera ei, care era de fapt o cabină minusculă, dar deosebit de elegantă, ca o bijuterie.

– Sper să nu-ți lipsească nimic, spuse Enrico. Nu-i cine știe ce, dar e foarte confortabilă. Dacă ai nevoie de ceva, apasă pe soneria asta.

– Mulțumesc. Nu cred că va fi cazul.

Enrico nu plecă. Rămase câteva clipe, privind-o serios.

– Sunt foarte fericit, Andrea, că ai acceptat să vii pe Grazia. Sper să fie prima oară din multe alte ocazii.

– Ești prea bun, spuse Andrea,copleșită de intensitatea privirii lui.

– Sper ca și tu să fii bună cu mine. Apoi zâmbi brusc. Acum te las să te schimbi. Te așteptăm la masă.

Andrea rămase în picioare și privi în jurul ei, prin cabină. Nu era obișnuită cu un mobilier atât de luxos. Toul era decorat în alb și auriu. Mult auriu. Dulapurile aveau mânere aurite, mica baie avea robinete aurite, pătura de pe pat era brodată cu fir auriu. Singura pată de culoare era buchetul de orhidee de pe măsuța de lângă pat. Oare toți oaspeții de pe Grazia beneficiau de același confort?

Grazia. Enrico trebuie să-și fi iubit mult soția, dacă botezase orășelul de vacanță și iahtulcu numele ei. Din cauza asta oare nu se recăsătorise? Și ce se aștepta de la ea? Cum adică să fie bună cu el?

Își desfăcu micul bagaj, privind îngrijorată hainele pe care și le luase cu ea. Ce să poarte la masă? Alese o rochie simplă, lejeră, de culoare bej și-și puse în picioare o pereche de sandale aurii.

Când se întoarse pe punte, toată lumea se așezase la masa întinsă într-un loc umbrit. Doar Tim se schimbase, în rest, invitații erau îmbrăcați la fel cum îi cunoscuse.

Andrea se așeză lângă Enrico, pe singurul loc rămas liber la masă. Tim era încadrat de Francesca și de familia Gonzales. Discuția generală se purta în engleză, pentru că Tim nu vorbea bine italienește. Familia Gonzales nu vorbea prea bine englezește și amândoi făceau eforturi să înțeleagă ce spunea Tim. Dar nimăni nu părea să-i pese de stânjeneala lor. Doar Andrea îi privea cu milă. Se întrebă dacă nu cumva membrii familiei Gonzales erau niște rude mai sărace.

Toată lumea era surprinsă de atenția pe care i-o arăta Enrico secretarei lui Tim. Dar, din politețe și respect pen-

tru Tavani, toți se prefăceau că nu observă. Doar Francesca le mai arunca priviri tăioase, în rarele momente în care nu era prea prinsă în discuția cu Tim.

Chelnerii păreau să răspundă prompt oricărui gest făcut de Enrico. Ori Enrico era foarte autoritar, ori îi știau toți de frică. După masă, în timp ce-și beau cafelele, Enrico spuse:

– Francesca, eu trebuie să mă duc cu Tim în oraș, să ne întâlnim cu Kyria Zoupanos. Vreau să ai tu grijă să nu-i lipsească nimic Andreei. Te superi?

Francesca ridică din sprâncenele închise la culoare, mirată de cererea tatălui ei. Niciodată nu fusese obligată să aibă grijă de secretare, sau oameni dintr-o categorie socială inferiori ei.

– Dar, dragă, protestă ea, am treburi mai importante.

– Nimic nu este mai important pentru mine, Francesca, spuse Enrico pe un ton jos, dar amenințător.

Nimeni nu păru să remarce tonul lui Enrico, dar Francesca, după ce-și privi cu atenție tatăl, se înmuie.

– Bine, cum vrei tu, papa.

Enrico zâmbi relaxat.

– Perfect. O vom lua pe Andrea altă dată cu noi. Astăzi cred că este prea obosită ca să ne însoțească.

– Nu e nevoie ca signorina Tavani să-și strice planurile din cauza mea. Mă descurc singură.

– Nu, nu, protestă Enrico, și așa rămase.

După ce Tim și Enrico plecară, familia Gonzales se duse să-și facă siesta. Carlos îi rugă pe părinții lui să-l lase să plece și el la Atena. Așa că, în ultima clipă, copilul plecă de pe iaht.

Pe punte mai rămăseseră Franco cu Doretta Gonzales, care se bronzau, și Francesca cu Andrea, care discutau despre diverse persoane celebre din Anglia. Majoritatea cunoștințelor Francescăi nu-i erau familiare Andreei. Așa că se plictisiră repede.

– Te rog, spuse Andrea. Nu te simți legată de mine. Vezi-ți de treburile tale. Eu o să rămân pe punte și o să citesc ceva.

– Dacă nu te deranjează...

– Fii liniștită.

– Voiam să te întreb... De cât timp lucrezi pentru Tim?

– De câteva săptămâni.

– Și familia ta este de acord cu această călătorie?

– Sunt destul de mare să am grijă de mine singură.

– Dar, logodnicul tău?

– Nu sunt logodită.

– Nu pot să cred. Trebuie să ai un prieten serios.

– Am un prieten, admise Andrea. Dar este plecat la New York. Eu am fost de acord cu plecarea lui, așa că n-are ce să-mi reproșeze.

– Nu știu... Bărbații sunt altfel. Ei pot face anumite lucruri pe care noi, femeile, nu le putem face, spuse Francesca înviorată brusc. Ei, dacă spui că te descurci singură...

– Da, da.

Francesca plecă prompt. Andrea deschise cartea pe care și-o luase cu ea, dar nu se apucă imediat de citit. Privi marea, bucurându-se de foșnetul valurilor și țipătul pescărușilor. Nimic nu tulbura pacea înconjurătoare.

Andrea bănui că Doretta și Franco adormiseră, pentru că stăteau nemișcați pe șezlonguri, cu ochii închiși, unși cu ulei de plajă.

După un timp, Andrea se întinse confortabil pe șezlong și începu să citească. Minutele se târau leneș. Personalul iahtului, bine pregătit, nu-și făcea deloc simțită prezența.

La un moment dat, Andrea îi simți în spate pe Franco și Doretta mișcându-se.

– Orășelul acela, Porto Grazia, spuse Doretta în italiană, cum o fi ieșit? Crezi că putem să scoatem și noi un apartament de la Enrico?

– Slabe șanse, spuse Franco leneș.

– De ce nu? Se poate lipsi de un apartament dintr-un oraș întreg, cât are. Poate fi generos cu noi.

– Când îi convine. Când vrea ceva în schimb. Dodo, Enrico n-a ajuns unde este prin generozitate.

– Dar ne-a invitat în croazieră...

– La o petrecere plictisitoare. Vrea să-și spele conștiința. Nu vezi că nu știe cum să mai fugă de pe iaht? Și-a recăpătat dispoziția, acum, că i-a adus aici și pe Tim și pe secretara lui drăguță.

Andrea își dădu seama că Franco și Doretta nu știau că ea cunoștea italiana. Ar fi trebuit să-i avertizeze, ca să nu comită vreo indiscreție. Înainte să apuce să se gândească cum să procedeze, Doretta vorbi din nou:

– Povestea asta cu Grazia mă amuză teribil. Mă întreb de ce și-a numit iahtul și orașul după soția care la plictisit atâta.

– Dodo, știi că Grazia n-a fost mereu plictisitoare. La începutul căsniciei lor era o femeie foarte plăcută.

– Dar mă întreb de ce Enrico a ținut la numele ei?

– Draga mea, nu fi prostuță. Nu-ți dai seama că asta-i îmbunătățește imaginea? Toată lumea este impresionată de fidelitatea de care dă dovadă Enrico, spuse Franco și izbucni în râs.

Andrea se hotărî să facă ceva înainte ca Doretta și Franco să mai comită vreo indiscreție. Se prefăcu că scapă cartea din mâini și aceasta căzu pe punte cu o bufnitură, făcându-i pe cei doi atenți la ea. Doretta își puse un deget la buze și Franco clătină din cap îngrijorat. Andrea se prefăcu adormită. Cei doi tăcură o vreme.

Andrea se relaxă și închise ochii, dar mintea îi rămase trează. Cât din ceea ce vorbiseră Franco și Doretta era adevăr, și cât invidie răutăcioasă? Era clar că voiau să scoată ceva de la Enrico. Se hotărî să nu se lase impresionată negativ de discuția lor. Avea să-și facă propria părere.

Familia Donaldson apăru după câteva minute, comandându-le chelnerilor o cafea. Franco și Doretta se ridicară de pe șezlonguri și-i întâmpinară pe cei doi.

Andrea se ridică și ea de pe șezlong și comandă chelnerului în italiană un ceai. Doretta și Franco își aruncară priviri speriate.

– Ce-ați făcut domnișoară în după-amiaza asta? o întrebă Franco într-o engleză stricată.

– Am ațipit pe punte. Voiam să citesc, dar m-a moleșit soarele. Nu sunt obișnuită cu atâta căldură.

Spera că așa avea să le mai liniștească celor doi conștiințele, și pe viitor aveau să fie mai atenți când și față de cine vorbesc prea mult.

– Ați ațipit pentru că erați obosită, spuse domnul Donaldson înțelegător. V-ați trezit devreme astăzi. Noi, la vârsta noastră, explică el referindu-se la el și soția lui, nu ne mai putem lipsi de siestă. Și voi doi, spuse el privind familia Gonzales, văd că v-ați prăjit bine. Ați stat toată ziua la soare? Nu e bine. Soarele ăsta...

Domnul Donaldson începu să le țină la toți trei o lecție de sănătate și restul zilei se scurse destul de repede și plăcut.

Spre seară, înainte de cină, apăru și Tim împreună cu Enrico și Carlos. Atmosfera se înviora pe punte, în așteptarea aperitivelor. Tim și Enrico păreau în vervă și transmiteau celor din jur o dispoziție veselă.

– Tipul ăsta, spuse Enrico punându-și o mână pe umărul lui Tim, are un succes nebun. Dacă n-a convins-o pe Alexandra Zoupanos să-și facă o vilă scumpă, eu nu sunt Enrico Tavani, zile el, privind-o pe Andrea. Ai un șef descurcăreț, cara.

– V-am simțit lipsa, interveni Francesca, apropiindu-se de Tim. Uite, ți-am pregătit o băutură. Spune-mi, cum ți se pare? îl monopoliză ea.

– A avut grijă de tine Francesca? o întreb Enrico pe Andrea.

– Mi-e teamă că am adormit și n-a mai fost nevoie să-mi țină companie.

– Și acum ești refăcută. Perfect, spus Enrico bătând din palme. Noi nu ne mai schimbăm. Cred că ne e foame tuturor. După ce bem aperitivele, ne așezăm la masă.

Deși afară nu se răcorise, bătea vântul, așa că cinară în interiorul iahtului. Francesca se îmbrăcase într-o rochie fluidă, albă, care-i reliefa trupul frumos. Tim era îmbătat de

succesul pe care-l avusese cu doamna Zoupanos și-i spunea glume Francescăi, făcând-o să râdă cu gura până la urechi. Andrea nu auzea ce vorbeau ei doi, dar se vedea clar că se simțeau excelent împreună. Probabil că acesta era Tim de care se îndrăgostise Lucie.

Andrea se întrebă de ce oare acesta nu-și încercase farmecele și pe ea. Probabil că era atras doar de blondele ingenue. Andrea, fiind brunetă, n-avea nici o șansă să-l învețe minte pe Tim Burnet-Wilde.

În seara aceea, luă loc la masă între domnul Donaldson și Carlos, făcând o conversație politicoasă și plicticoasă. Dar nimic n-o putea plictisi cu adevărat. Se afla pe un iaht luxos, plin de tablouri impresioniste și mobilier unicat, așa că nu avea de ce să se plângă.

După cină, Enrico îi întrebă pe invitați dacă nu voiau să meargă pe țărm, la un club sau la o discotecă.

– Ce spui, Tim? întrebă Francesca.

– Voiam s-o rog pe Andrea să mă ajute cu niște scrisori, protestă Tim.

– Obiectez cu vehemență, spuse Enrico. La ora asta vrei să chinuiești fata? Ești inuman, dragul meu. Te înțeleg că ești obsedat de muncă, dar ce vină are biata copilă? Las-o să se bucure de libertate, măcar serile.

– Și eu mă opun, spuse Francesca sorbindu-l din priviri pe Tim.

Andrea îl privi pe Tim intrigată, iar acesta ridică din umeri.

– Cum vreți, spuse el. Pot s-o las și pe mâine dimineață, dacă insisați. Dar mâine după-amiază mă întâlnesc cu doamna Zoupanos și trebuie neapărat să-i prezint câteva idei.

Andrea era de acord cu el. Știa cât de implicat era Tim în munca lui și-i înțelegea graba.

Puțin mai târziu, îi privi pe Francesca și pe Tim plecând de pe iaht împreună. Formau un cuplu elegant. Ea era blondă și îmbrăcată în alb, arătând ca o zeiță greacă, și el era brunet, bronzat și îmbrăcat într-un costum negru, arătând ca un zeu puternic.

Enrico o chemă pe Andrea pe punte. Erau doar ei doi. Se sprijiniră de balustradă și priviră apa în care se reflectau luminițele sărbătorești ale iahtului.

– Enrico, spuse Andrea rupând tăcerea.

– Da, Andrea?

– Trebuie să mă lași să lucrez.

– Dar stai aici numai două-trei zile. Trebuie să te relaxezi. Este un fel de vacanță pentru tine.

– Nu pot să mă simt în vacanță. Nu-mi permit. Am venit aici ca să muncesc.

– Voi face un compromis. Mâine dimineață te las să muncești împreună cu Tim, dar după-amiază, ești a mea. Vom merge într-o mică expediție pe țărm.

– Minunat!

– Ce preferi? întrebă el. Vrei să vezi Atena? Sau vrei să faci plajă și să înoți?

– Ar trebui să vizitez Atena, cât mi se oferă ocazia.

– Asta înseamnă că ai prefera să înoți și să faci plajă. Nu-i așa? zâmbi Tavani. Vom vedea cum va fi ziua de mâine.

Ziua se dovedi a fi la fel de însorită și de călduroasă ca toate zilele precedente. Andrea lucră toată dimineața împreună cu Tim, într-o cabină liberă.

Pe la ora zece, Francesa intră peste ei, întrebându-i dacă vor niște răcoritoare.

– Intră, Francesca, intră. Ești o apariție încântătoare pentru ochii mei, spuse Tim când o văzu.

Andrea rămase scufundată între acte și hârtii, în timp ce Tim făcea conversație cu Francesca, iar acesta părea mai relaxată. Probabil că n-o mai considera pe Andrea o rivală.

După-amiază, toată lumea, cu excepția familiei Donaldson, se duse pe țărm. Barca cu motor se întoarse să-i ia pe Enrico și Andrea.

Andrea, pregătită de plajă, ieși pe punte și constată cu surprindere că Enrico avea să conducă barca. Navigară preț de-un ceas, de-a lungul țărmului, privind panorama.

Enrico opri barca lângă o plajă izolată. Andrea își dădu seama că este o plajă particulară, care probabil îi aparținea lui Enrico. Într-un loc mai retras, exista o construcție de lemn, formată dintr-o baie, o cameră de odihnă și un depozit. Italianul legă barca cu motor și o ajută pe Andrea să coboare, cărând el bagajele.

– Este a ta, Enrico?

– Nu. Aparține unor prieteni, care nu se vor supăra dacă o să profităm de ea câteva ore. Vrei să înoți acum, sau peferi să faci plajă?

– Am înghețat în barcă. Aș vrea să mă încălzezc puțin la soare.

Își întinseră prosoapele pe plajă și se dezbrăcară, rămânând în costume de baie. Andrea scoase din geanta ei de paie o loțiune de plajă și începu să se ungă pe corp, pentru a se proteja de razele fierbinți ale soarelui.

– Ce piele frumoasă ai, remarcă Enrico. Atât de albă și de fină...

– Nu prea am ocazia să fac plajă la Londra.

– Dar îmi place așa. Ai o piele atât de albă și un păr atât de adorabil.

– Toți invitații tăi sunt bronzați și eu mă simt prost, așa cum sunt, albă ca brânza.

– Nu te expune prea mult razelor de soare, o sfătui el. S-ar putea să te arzi, sau, Doamne ferește, să faci o insolație.

Andrea se întinse pe spate și se încălzi destul de repede. Apoi se întoarse pe burtă.

– Vrei să te ung eu cu cremă pe spate? îi propuse Enrico.

– Da, mulțumesc.

Andrea își încrucișă brațele sub bărbie și închise ochii, bucurându-se de masajul relaxant pe care i-l făceau mâinile experte ale lui Enrico.

– Mulțumesc, spuse ea la un moment dat, dându-și seama că se lăsase pradă plăcerii, iar mâinile lui întârziau prea mult pe spatele ei.

– Cu plăcere, cara.

Apoi se ridică de pe prosop și intră în mare. Andrea aproape adormise, când Enrico o stropi pe spate.

– Ah! strigă ea înfiorată de stropii reci.

– Ai stat destul la soare, Andrea. Hai să faci o baie. Știi ce caldă e apa?

Ea se întoarse cu fața și Enrico îi întinse mâna, ajutând-o să se ridice de pe prosop. Și, fără să-i dea drumul la mână, o conduse spre valurile care se spărgeau de țărm.

– Doamne! se cutremură ea înfiorată atingând cu vârful piciorului apa. Ce rece e!

– Nu e rece. Ți se pare. Ai stat prea mult la soare.

– Ai dreptate, spuse ea curajoasă și se aruncă în valuri.

Înotară împreună, plutiră, se stropiră cu apă, se jucară, se scufundară după scoici, pe scurt, se simțiră bine. După o jumătate de oră, gâfâind obosiți, se întoarseră pe plajă și se trântiră pe prosoape râzând. După ce se uscară sub razele dogoritoare, Enrico se ridică în picioare și spuse:

– Gata. Ajunge cu soarele pe ziua de azi. S-ar putea să te doară capul mai târziu.

– Vreau să fac un duș, ca să-mi scot sarea din păr, spuse Andrea.

Enrico îi arătă dușul, aflat într-o cabină mică de lemn, lângă căsuță. Andrea se spălă repede, înfiorată de apa dușului, care i se părea și mai rece.

Când ieși, Enrico o întâmpină cu un prosop desfăcut și o cuprinse în brațe. Andrea se întoarse spre el cu buzele vinete tremurând de frig, și picături de apă scurgându-i-se din păr, de-a lungul obrajilor.

Enrico îi cupinse obrajii în palme și zâmbi fermecător. Îi sărută ochii umezi, obrajii, buzele, cu atâta tandrețe, încât Andreei îi fu imposibil să protesteze. Apoi, la fel de blând cum o cuprinsese, Enrico o eliberă. Andrea se retrase doi pași înapoi și începu să-și steargă părul. O privi câteva momente, după care se băgă și el sub duș.

– E timpul să bem ceva rece, spuse Enrico după ce se uscă, așezându-se lânga Andrea, pe veranda casei, deschizând o ladă frigorifică. Ce vrei? Un Martini sau un suc de fructe?

– Un suc de fructe.

Enrico îi întinse un pahar și-i turnă un amestec de sucuri de fructe.

– Mmm, delicios, spuse ea luând o înghițitură. Din ce e făcut?

– Este o variantă personală a punciului Planter's. Poftim ceva de rontăit.

– Pâine prăjită cu caviar? Minunat! Mă răsfeți. Sunt înfometată, dar nu cred că icrele negre îmi vor ține de foame. Îmi vor face și mai multă poftă de mâncare.

– Uite, mai am pateu de ficat și file de somon afumat.

– Îmi oferi un adevărat festin.

– Clipele petrecute alături de tine sunt pentru mine un adevărat festin, Andrea.

– Dar vor tece repede.

– Nu se știe, spuse Enrico misterios. Poate vom petrece mai mult timp împreună.

– Nu văd cum, Enrico. Sunt angajata lui Tim. Îmi place slujba pe care mi-a oferit-o. Și tu ești la fel de ocupat ca și mine.

– Cara mia, sunt la vârsta la care fac ce-mi poftește inima. Muncesc pentru că-mi place. Dacă mi-ar plăcea altceva mai mult, n-aș ezita să fac acel lucru. Dacă cineva are nevoie de mine, să mă caute, sau să mă aștepte. Dacă eu vreau să-mi fac timp pentru tine, îmi fac.

– Ești un om norocos, Enrico. Și foarte bogat.

– Am muncit mult pentru a-mi aduna averea.

– Dar eu n-am averea ta și trebuie să muncesc, ca să-mi câștig existența.

– Nu ești obligată să faci asta.

– Dar îmi place ceea ce fac.

– Sunt sigur că Tim te va înțelege, spuse Enrico atât de încrezător în sine, încât Andrea tăcu.

Dar ce se întâmpla oare, dacă cineva îl refuza? De ce era în stare Tavani?

– Ai devenit serioasă, Andrea. Ce s-a întâmplat? Ții la Tim?

– La Tim? Normal. Este șeful meu.

– Dar îți place de el, cara?

– Cred că da. La început nu-mi plăcea, dar mi-am dat seama că este un om serios, muncitor.

– Mă referem la altceva.

– Nu mă interesează din alte puncte de vedere.

– Andrea, dar pe mine cum mă vezi? Ca pe un bătrân în călduri?

– Dumnezeule! Nu! exclamă Andrea sincer, izbucnind în râs. Ce idei îți vin!

– Am patruzeci și șase de ani...

– Dar arăți foarte bine la vârsta ta.

– Albesc...

– Îți dă un aer distins.

– Crezi?

– Desigur. Ești distins, frumos și aristocratic, poftim!

– O spui așa de frumos. Să te cred?

– Nu te mint.

– Andrea, Andrea, oftă Enrico sărutându-i mâinile. Ești așa de frumoasă și degetele tale fine miros a somon afumat, spuse el destinzând atmosfera.

În cele din urmă, se urniră cu greu de pe plaja lor singuratică, și se întoarseră spre iaht. Călătoria fu tăcută, dar dominată de o atmosferă camaraderească.

– Cum vor ajunge pe iaht invitații care au plecat pe țărm? întrebă la un moment dat Andrea.

Enrico ridică din umeri, arătându-se indiferent de soarta celorlalți.

– O să găsească destule bărci care să-i aducă.

Andrea se întrebă ce făcuse Tim cu doamna Zoupanos. Sau Francesca. Tim și Francesca. Era evident că Francesca era îndrăgostită de Tim. Dar era imposibil de ghicit ce simțea el pentru ea. Erau prieteni. Dar mai mult? Francesca voia să se căsătorească cu Tim? Avea să fie cooptat în imperiul Tavani?

Mai târziu, după ce ajunseră pe iaht, Andrea și Enrico mai rămaseră pe punte, ca să bea un pahar cu invitații, care-i așteptaseră nerăbdători.

Tim, care stătea lângă Francaesca, se scuză și se apropie de Andrea. Purta o jachetă albă, o cămașă albă brodată și un lanț gros de aur cu medalion, la gât.

– Andrea, se pare că avem un contract de onorat. Crezi că mă pot baza pe tine mâine dimineață?

– Sunt la ordinele tale.

Invitații începură să vorbească din ce în ce mai tare în jurul lor și nimeni nu-i auzea ce-și spuneau. Doar Francesca îi privea atent, fără să înțeleagă ce vorbeau, dar convinsă că nu avea de ce să-și facă griji.

– Ar trebui să-ți ascunzi mai bine sentimentele, îi șopti Tim.

– La ce te referi?

– De când te-ai întors, parcă plutești. Și te uiți la noi ca la niște muște. Îți sclipesc ochii, strălucești toată... Parcă tocmai ai fi făcut dragoste.

– N-am făcut nimic, spuse Andrea tăios.

– Mă bucur.

– Dar tu?

– Nici eu, te asigur. Am muncit.

– Nu mă refeream la asta. Mă refeream la aerul ăsta nou al tău, hippy. Lanțul de aur, cămașa asta brodată...

Tim izbucni în râs.

– Este o glumă. Francesca mi-a dat lanțul ăsta. Nu mi se potrivește?

– Arăți caraghios, îl minți ea.

De fapt, Tim arăta foarte exotic.

– Dar, ce? Toți italienii care poartă lanțuri de aur arată caraghios?

– Italienii, nu. Este un obicei al poporului lor. Dar refuz să discut în contradictoriu cu tine.

– Văd că ți-a dispărut dispoziția.

– Și cine m-a ajutat?

– Mea culpa. Andrea, eu vreau doar să te avertizez. Ai grijă ce faci.

– Mi-amintesc că m-ai mai avertizat o dată.

– Nu vreau să te implici prea tare, ca nu suferi.

– Te preocupă atât de mult soarta celor din jur? Chiar ții să nu sufăr? întrebă ea gândindu-se la Lucie.

– Încerc. Mai ales aunci când mă simt responsabil.

Andrea își puse băutura pe masă și se ridică brusc în picioare.

– Mă duc să mă schimb, spuse ea. Trebuie să fac ceva cu părul ăsta.

– Da, spuse Tim. Este fermecător așa, turbat, întunecat și bogat, dar cred că vrei să arăți mai civilizat.

Andrea se ridică în picioare și plecă spre camera ei. Voia să se gândească la Enrico și la comportamentul lui din ziua aceea, dar avertizările lui Tim i se păreau suspecte. Își pieptănă părul amintindu-și de caracterizarea făcută de Tim : "fermecător, turbat, întunecat și bogat". Așa îl vedea el? Sau doar îi plăcea să facă complimente.

O bătaie ușoară în ușă o trezi din visare.

– Ești gata, Andrea? o întrebă Enrico din spatele ușii. Te așteptăm?

– Nu, Enrico, nu mă așteptați. Vin și eu în cinci minute.

Într-adevăr, în cinci minute, Andrea reuși să-și facă o coafură civilizată. Nu știa cu ce să se mai îmbrace în seara aceea. Orice și-ar fi pus, n-ar fi reușit să se compare cu Francesca și ar fi arătat ca o fată de la țară. Dar pe Enrico nu părea să-l deranjeze. Nu avea ochi decât pentru ea.

*

* *

A doua zi, Tim și Enrico se certară de două ori din cauza Andreei. Tim trebuia să se ducă la șantierul pe care avea să fie amplasat vila doamnei Zoupanos, înainte de a se întoarce în Sardinia. Avea nevoie de ajutorul Andreei. Enrico voia să-i arate Andreei Atena și Acropoe. Era un conflict de interese, iar motivul era Andrea.

Enrico câștigă.

– Poți să-ți iei și singur notițele, spuse Enrico. E păcat ca Andrea să piardă excursia prin Atena.

Apoi, când ajunseră pe țărm, Tim aranjă ca bagajele Andreei să fie duse la aeroport, ca să plece împreună mai târziu, în acea după-amiază.

– Am altă idee, Tim, spuse Enrico. Mâine plec spre Rodos. Las-o pe Andrea să vină cu mine. Îți promit că o voi aduce personal în Sardinia.

Aici interveni Andrea.

– Enrico, spuse ea zâmbind fermecător. E foarte drăguț din partea ta să-mi oferi așa ceva...

– Nu sunt drăguț, ci egoist! o întrerupse Enrico. O fac pentru mine.

– Oricum, continuă ea, nu pot să-ți accept invitația. Am o responsabilitate. Trebuie să plec cu Tim.

Enrico părea enervat, dar nu mai forță nota. După ce el și Andrea vizitară principalele obiective turistice din Atena, stând într-un restaurant, Enrico reveni asupra subiectului.

– Este o prostie din partea ta să te lași influențată de Tim. Să spunem că asta ar fi singura ta ocazie să vezi Rodosul. Te poate priva Tim de așa ceva?

– Viața e lungă. Nu se știe niciodată. Poate că voi vedea Rodosul într-o zi. Și nu te înțeleg. Credem că ești genul de om care nu pune plăcerea înaintea muncii.

– Cu tine e altfel. Ești o fată minunată.

– Ba nu e altfel. Ce fac, vreau să fac bine.

– N-ar trebui să faci totul. Andrea, fă un mic sacrificiu. Vino cu mine în Rodos. Apoi vom vizita și Creta. Nici nu visezi ce frumoase sunt insulele astea.

– Și apoi, ce? Rămân fără slujbă.

– O să-ți ofer eu o slujbă. Vino să lucrezi pentru mine.

– Oh, nu. Loialitatea mea nu poate fi chiar așa ușor cumpărată.

– Dar ai spus că lucrezi pentru Tim de puțin timp.

– Timpul nu contează. Crezi că sunt în stare să-l las în Sardinia fără secretară?

Enrico tăcu o vreme. Andrea își bău vinul privind cu interes prin local. Apoi ochii îi căzură pe Enrico.

– De ce ai devenit așa de tăcut? întrebă ea atingându-i delicat mâna.

Enrico îi prinse degetele fine.

– Tim ar trebui să aibă grijă ce face, spuse el privind-o intens.

– Ce vrei să spui cu asta? se încruntă Andrea.

– Ar trebui să discearnă care-i sunt prietenii și de partea cui joacă. Știi, trebuie să-și dea seama că are și obligații.

Andrea își dădu seama că Enrico se referea la proiectele pe care el i le oferise lui Tim: Porto Grazia, vila Zoupanos, altele, poate. Deci, Enrico se aștepta la întoarcerea serviciilor pe care i le făcuse.

Zâmbetul ei fermecător dispăru. Îl privi adânc pe Enrico în ochi și-i spuse:

– E vorba de favoruri și obligații?

– M-am gândit la tine când ți-am propus să mă însoțești în Rodos. Ce crezi tu, contează enorm pentru mine, chiar dacă pentru Tim Burnet-Wilde nu contează. În afaceri se obișnuiește să întorci serviciile partenerului, să-ți plătești anumite obligații...

– Adică te ajut, dacă mă ajuți?

– Cam așa ceva. Pot oricând să găsesc un arhitect care să-l înlocuiască pe Tim Burnet-Wilde.

– Asta nu m-ar face să mă simt mai bine. Să nu mai punem la socoteală că i-ai distruge cariera lui Tim. E păcat, pentru că are talent. Și de ce dintr-o dată a devenit pentru tine Tim Burnet-Wilde?

Ochii lor se confruntară îndelung, săgetându-se. Apoi, brusc, Enrico izbucni în râs.

– Pentru că sunt supărat pe el. Aș fi vrut să vii în Rodos cu mine. Sunt surprins cât de mult contezi pentru mine. Știi cât de mult m-ai năucit? Sunt debusolat.

– Atunci ar fi mai bine să ne despărțim înainte să te debusolez definitiv, încercă Andrea să glumească.

– Nu știu cum voi suporta despărțirea de tine. Cred că o să revin foarte curând în Porto Grazia.

Mai târziu, la aeroport, se despărțiră civilizat. Enrico nu părea supărat pe Tim și părea împăcat cu situația.

– Cum ți s-a părut, Andrea? o întrebă Tim în timpul zborului spre Sardinia.

– Mi-a plăcut. Mi s-a părut foarte interesant. Instructiv. Am avut multe de învățat.

– Pe viitor aș vrea să nu mai amestecăm afacerile cu plăcerea. Sper să-ți intri repede în formă.

Capitolul 5

După ce se întoarseră la albergo, Andrea și Tim se cufundară până peste cap în muncă. Deși locuiseră la hanul Albertini o perioadă scurtă de timp, li se părea că se simt ca acasă și aveau o impresie de siguranță printre acei oameni simpli.

În prima dimineață, după ce luară micul dejun împreună, Tim și Andrea se duseră la Porto Grazia, să vadă cum evoluaseră lucrările. Activitatea era în toi și în timpul absenței lor, se făcuse un progres important.

– Aș fi preferat să nu tencuiești încă pereții, ca să văd cum arată, îi spuse Tim lui Roberto.

– Totul este în regulă, vă asigur. Am avut grijă de data asta.

– Sper. La ce lucrați acum?

– Lucrăm la pereții interiori ai unui bloc de apartamente. Vreți să vedeți?

Se plimbară prin blocul căruia îi fuseseră terminate trei etaje, iar Tim inspectă totul cu atenție. După câteva minute, se întoarse mulțumit spre Roberto.

– Bravo, spuse el. Îmi place. Ați făcut o treabă bună. Ăsta-i rezultatul faptului că ai supravegheat muncitorii îndeaproape, așa cum te-am rugat.

– Si, signor, spuse Roberto mulțumit de aprecieri.

Andrea îl privi atent, vrând să găsească vreun semn de lipsă de sinceritate. Dar nu văzu. Roberto era fericit de laudele superiorului său.

În timpul dimineții, Tim și Roberto se duseră să vadă alt bloc de apartamente, mai înalt și mai îngust, situat pe vârful unei stânci. Accesul se făcea pe o potecă dificilă, dar, pentru cei care nu aveau rău de înălțime, priveliștea era minunată.

– Nu e nevoie să vii și tu cu noi, Andrea. Roberto, poți să găsești pe cineva care să-i prepare o cafea signorinei?

Roberto îi dădu un ordin unuia dintre muncitori și plecă împreună cu Tim. Enrico crease condiții bune de muncă muncitorilor, oferindu-le o cantină mobilă aprovizionată continuu și din abundență.

Muncitorul îi aduse Andreei cafeaua la umbra unui pin, pe o bancă. Andrea rămase acolo, privind frumusețea peisajului. Și-ar fi dorit să revină în acel loc, după ce avea să fie terminat.

La picioarele ei se desfășura marea azurie. În spatele ei erau câteva vile care, spre surprinderea ei, păreau locuite. I se părea ciudat ca cineva să accepte să trăiască acolo, în timp ce buldozerele lucrau toată ziua, făcând un zgomot infernal.

Tim se întoarse plin de praf, cu cămașa lipită de spate din cauza transpirației. Își luară la revedere de la

Roberto, despărțindu-se în termeni buni și plecară spre han.

Tim comandă un vin, iar Andrea preferă să bea un suc de portocale.

– Mă simt ca-n rai! spuse Tim ridicându-și mulțumit picioarele pe un scaun.

– Au făcut progrese importante la Porto Grazia, nu ți se pare? întrebă Andrea. Ești mulțumit?

– Mi-aș dori să am mai multă încredere în Roberto.

– Credeam că ai început să te înțelegi bine cu el.

– Așa l-am lăsat să creadă. Este o tactică. Vreau să văd dacă o să coboare garda.

– Deci, să înțeleg că nu ești satisfăcut? Ce te supără, Tim, de fapt?

– Nu știu prea bine. N-am văzut nimic în neregulă. Dar miros ceva. Vreau să fac niște săpături. E mai bine ca Roberto să creadă că am încredere în el. Deși, nu știu dacă el are vreo implicație. Mi se pare că pereții construcțiilor pe care i-am văzut au fost tencuiți cam în grabă și nu știu de ce. Mă întreb ce se ascunde în spatele lor. Mă tentează ideea să-i spun lui Roberto să dărâme niște ziduri.

– Dar asta îl va alerta.

– Sunt arhitect și sunt responsabil pentru acest proiect. Dacă descopăr vreo greșeală, am toate motivele să-i învinuiesc de neglijență.

După ce-și bău vinul, Tim se duse să facă un duș. Signora le aduse dejunul pe terasă și Andrea o rugă să le mai aducă o masă, ca să poată lucreza acolo. Signora fu de acord, dar ceva din tonul ei o îngrijoră pe Andrea. Părea ostilă și asta era ciudat. Poate că nu era mulțumită că

Andrea și Tim le ocupau terasa. Dar nu aveau chiar așa de mulți clienți, încât să fie deranjați de prezența lor.

Andrea o întrebă ce o deranja și signora îi spuse că nimic. Dar Andrea nu fu mulțumită cu răspunsul ei. Ceva se întâmplase în timpul absenței lor, dar ea se hotărî să nu-i spună lui Tim, pentru că și așa avea destule probleme pe cap. Încercă să se convingă că era doar imaginația ei de vină.

După masă, signora le mai aduse o masă pe terasă și Tim își întinse planșele și începu să lucreze la proiectul de vilă. Andrea avea de compus niște scrisori. Lucrară în tăcere până se lăsă seara și se făcu prea întuneric ca să mai poată vedea ceea ce făceau.

– Cred că ajunge cât am lucrat pe ziua de azi, spuse Tim ridicându-se de la masă și strângându-și lucrările.

– Aș vrea doar să mai semnezi scrisorile astea, ca să le pot trimite mâine la prima oră.

După ce terminară de strâns toate documentele și proiectele, Tim duse masa în bucătărie și află că cina avea să fie gata într-un sfert de oră.

– Perfect pentru o plimbare înainte de masă, îi spuse el Andreei.

Bătea un vântuleț răcoros și domol, care prevestea schimbarea vremii. Porniră pe drumul de țară până ajunseră la începutul viilor, care se desfășurau pe kilometri întregi, împânzind dealurile, apoi se întoarseră. Tim oftă adânc.

– Ce ai? Ești frustrat? întrebă Andrea. Mulțumit? Sau ce?

– În principiu, mulțumit. Cred că vila grecoaicei va ieși bine. Proiectul s-a închegat de la început. Ideile mi-au venit

de la sine. Mă bucur că am găsit amplasamentul care-mi permite aproape orice. Planurile pe care le-am conceput de dimineață au ieșit foarte bine.

– Mă bucur, spuse Andrea.

– Îmi place că nu mi se impun restricții. Și s-ar putea ca după ce termin proiectul, să mai am și alte comenzi. E drept, datorită lui Enrico.

– Datorită ție, spuse Andrea.

– Îți mulțumesc pentru încurajare, dar sunt suficient de lucid cât să-mi dau seama că fără Enrico, nu ajungeam s-o cunosc pe doamna Zoupanos. Ah! Mi-am adus aminte. Ești supărată că nu te-ai dus cu Enrico în Rodos?

– Nu, răspunse ea sincer. Mi-ar plăcea să văd Rodosul și Creta, dar nu în condițiile astea.

– Creta?

– Așa mi-a spus Enrico.

– A încercat să te convingă să mergi cu el în Creta, după ce i-am spus că nu te las?

– Da. Mi-a oferit chiar și o slujbă, râse Andrea.

– Să-l ia naiba! se enervă Tim.

– Nu vorbea serios, Tim, sunt sigură.

– Eu nu sunt chiar așa de sigur. Ascultă-mă bine, Andrea. Nu-mi place interesul ăsta al lui Enrico față de tine. Te rog din tot sufletul să ai grijă ce faci.

– Hei! Nu sunt copil!

– Față de Enrico, ești un copil.

– Arată-mi puțină încredere.

– Ai grijă să nu crezi tot ce-ți spune Enrico.

– Nu îi ești deloc loial.

– Nu-i pot fi loial în condițiile în care îl interesează persoana ta. Din cauza mea te afli aici și prin mine l-ai cunoscut pe Enrico. Dacă ți se întâmplă ceva...

– Te absolv de orice responsabilitate. Te asigur că-mi pot purta și singură de grijă.

– Sper să ai dreptate.

– Hai mai bine să ne întoarcem la han și să bem ceva. Am lucrat azi toată ziua și...

– Îți mai spun o dată, Andrea. Dacă te duci cu Enrico în insule, să-mi spui și mie. Măcar atât...

– Dacă nu săreai așa cu gura pe mine, aș fi apucat să-ți explic totul. N-am nici cea mai mică intenție de a călători cu Enrico în insule. Și i-am spus și lui asta.

Andrea își aminti cuvintele pe care i le spusese lui Enrico: "Loialitatea mea nu poate fi cumpărată așa de ușor...", "Nu pot să-l las pe Tim în Sardinia fără secretară...". Tim nu merita atâta loialitate.

Se întrebă de ce era așa de pornit împotriva lui Enrico. Se temea să nu-și piardă secretara? Cam greu de crezut. Atunci? Era Tim interesat de persoana ei? Asta era și mai greu de crezut. Dar trebuia să existe un motiv.

Îl privi cu coada ochiului și observă că pe sub cămașa descheiată la gât, purta lanțul dăruit de Francesca. Și aproape că izbucni în râs. Ce idei prostești îi treceau prin cap! Tim să fie interesat de persoana ei! Imposibil.

Singurul motiv era cel pe care i-l dăduse chiar el: se simțea responsabil.

*
* *

Deja stabiliseră o rutină de care se țineau de o bucată bună de vreme. Tim pleca în fiecare dimineață la Porto Grazia, și Andrea lucra sub bolta de verdeață de pe terasă. Câteodată, îl însoțea la Porto Grazia. După-amiaza, Tim lucra la planurile vilei grecoaicei, iar Andrea petrecea ore întregi la telefon. Era clar că el avea nevoie de o secretară. În fiecare zi îl suna pe Hugh și îl informa cum decurg lucrurile, cerându-i sfaturi și sugestii.

Dacă ar fi fost după Tim, ar fi lucrat toată ziua. Dar Andrea era cea care sugera câte o pauză. Se duceau o oră-două pe o plajă mică, descoperită de Tim, și înotau sau stăteau pur și simplu la soare.

Apoi se întorceau la han, mâncau ceva și mai lucrau vreo oră, două, după care se culcau. Și așa în fiecare zi.

Într-o dimineață, Tim primi un telefon de la doamna Zoupanos, care-i ceru câteva modificări. Plecă spre Atena, luând cu el planurile preliminare pentru aprobare.

Andrea îl conduse la aeroport.

– Ai grijă de tine, Andrea. Și relaxează-te. Te sfătuiesc să profiți de timpul liber și să explorezi insula.

– Cu siguranță așa voi face.

Era ciudat sentimentul de singurătate pe care-l încerca, după plecarea lui Tim. Conduse înapoi spre Porto Grazia, remarcând că arbuștii înfloriți de pe marginea drumului dispăruseră. Fermierii îi tăiaseră și arseseră cioturile rămase, lăsând în urmă cicatrice negre de-a lungul drumului.

La albergo, Andrea resimți și mai puternic ostilitatea signorei Albertini. Nu era nepoliticoasă sau neplăcută, dar nu mai era așa de deschisă și jovială ca la început. Andrea nu mai înțelegea nimic. Până și bărbații de pe terasa din față, clienții obișnuiți ai hanului, nu-i mai dădeau bună-seara.

Se hotărî să exploreze singură insula. A doua zi o rugă pe signora să-i pregătească un coș cu alimente și plecă cu mașina pe Costa Smeralda. Era o zi din cursul săptămânii și șoselele erau pustii. Chiar și Costa Smeralda, deși deosebit de frumoasă, părea părăsită.

Își mâncă pe stânci sandvișurile pregătite de signora Albertini, privind peisajul, după care porni într-o plimbare prin orășel, făcând comparații cu Porto Grazia.

Era ora siestei și piața centrală era tăcută, aproape inertă. Andrea intră într-o cofertărie și comandă o limonadă. După ce o bău, se duse la mașină și se întoarse la albergo.

După ce termină de scris niște scrisori, signora Albertini întinse masa și-i aduse mâncarea cu aceeași politețe rece. După ce termină de mâncat, signora îi aduse cafeaua și Andrea se hotărî să ia taurul de coarne.

– Signora, nu vă supărați, spuse ea în italiană. Vreau să vorbesc ceva cu dumneavoastră. Sper că nu v-am deranjat cu ceva.

– Nu, spuse signora, vizibil jenată.

– V-am deranjat că am stat prea mult la dumneavoastră?

– Nu. Este un albergo. Puteți să stați cât vreți.

– V-am deranjat că am folosit terasa doar în interes profesional?

– Nu, signorina. Terasa asta n-o prea folosim. Drumeții preferă terasa din față.

– Atunci? zâmbi Andrea fermecător, încercând să înțeleagă. S-a întâmplat ceva, nu-i așa?

Signora Albertini ridică din umeri, ezitând. Andrea simți că avea să ajungă undeva.

– Spune-ți-mi, cu ce v-am deranjat? încercă Andrea s-o convingă să vorbească.

– Dumneavoastră n-ați făcut nimic, signorina.

– Atunci domnul Tim Burnet-Wilde?

– Nu. Nici el, puse ea și dintr-o dată izbucni: E vorba de oamenii pentru care lucrați.

– La cine vă referiți? La signor Tavani?

– Nu știu exact. Dar am aflat de la vecini că se petrec niște lucruri ciudate. Nu ne place cum sunt tratați prietenii noștri. Nu ne place felul în care cei care construiesc orașul încearcă să-i convingă pe săteni să renunțe la casele lor...

– Stați jos, signora, vă rog. Doar câteva minute. Explicați-mi la ce vă referiți.

Bătrâna se așeză cu toată greutatea ei pe un scaun, oftând.

– Soțul meu mi-a spus să nu vorbesc despre asta. Dar cred că dumneavostră și signor Tim nu știți ce se petrece. Poate nici signor Tavani nu știe. Dacă ar ști, nu ar permite.

– Ce să permită? Fiți sinceră cu mine, signora. Vă promit că încerc să vă ajut.

Signora Albertini începu să-i povestească, dar într-o italiană atât de rapidă, încât Andrea o urmări cu greu.

– Când am auzit că în satul nostru se va construi un orășel, nu ne-a plăcut. Știm că turismul se dezvoltă peste

tot, dar Sardinia nu este o insulă așa de primitoare, dornică de populație multă și agitație. Ne place viața pe care o ducem. Noi încă trăim din agricultură. Nu suntem înnebuniți după turism. Nu ne stă în fire. Dar când signor Tavani a început să cumpere terenurile situate pe locul unde va fi Porto Grazia, soțul meu a spus că va fi bine pentru afacerea noastră. Oamenii care au venit să negocieze cu sătenii pentru casele și terenurile lor, n-au întâmpinat dificultăți. Majoritatea caselor erau dărăpănate și oamenii au fost fericiți să ia un ban ca să plece din sat, căutând o viața mai bună. Unii oameni au refuzat, așa că negociatorii au ridicat prețul. Dar familia Bottari s-a opus. Voiau să trăiască liniștiți în casa lor, pe pământul lor rămas moștenire de generații, până la sfârșitul vieții. La fel și Filippo Bracco.

– Locuiesc în continuare în casele lor?

– Nu. Familia Bottari, nu. Au fost izgoniți.

– Izgoniți?

– Cum altfel? La început le-au dat foc depozitului de grâne. Toată lumea a crezut că este vorba de un accident. Omul de legătură a revenit, le-a oferit mai mulți bani, dar Bottari n-a acceptat. Apoi i-au fost împușcați câinii. Avea doi câini foarte frumoși, pe care-i iubea enorm. Se ținea după Bottari oriunde se ducea. Aproape a leșinat când a aflat că i-au murit credincioșii câini...

– Dar nimeni nu și-a dat seama că negociatorul era responsabil de toată această hărțuire?

– Toată lumea și-a dat seama. Dar nimeni nu putea să dovedească. Știți, atunci am mirosit mafia.

– Oh, nu pot să cred, protestă Andrea.

– Astea sunt metodele mafiei. Și nouă nu ne plac. Familia Bottari n-a mai suportat presiunile și în cele din urmă a plecat. Locuiesc acum peste drum. Au o casă mai frumoasă. Dar țineau la casa lor de pe malul mării.

– Dar, signora, știați toate astea înainte să venim noi aici și totuși ne-ați întâmpinat frumos.

– Nu e vina noastră.

– Ce v-a făcut să vă schimbați părerea?

– Acum au început presiunile asupra lui Filippo Bracco. Și el este altfel. Nu va ceda. Nici nu vrem să ne gândim la urmări. Poate că totul va începe cu un accident.

– Nimeni nu poate fi atât de rău.

– În Italia sunt mulți oameni răi.

– Dar nu cred că signor Tavani este un om rău. Este un adevărat domn, spuse Andrea amintindu-și felul în care o privise pe plajă și blândețea cu care îi făcuse masaj.

– Dacă este cum spuneți dumneavoastră, signorina, înseamnă că aceste crime se fac în numele lui și el nu are cunoștință de ele.

– Sunt convinsă.

– Atunci ar trebui să afle, ca să oprească nedreptățile astea. Poate îi spuneți dumneavoastră, signorina. Ne-ați face un mare serviciu.

– Vă promit că o să discut problema cu signor Tim, când se întoarce de la Atena. Știu că signor Tavani dorește acele pământuri, dar nu cred că este în stare să recurgă la asemenea metode.

– Sper să aveți dreptate. Mă bucur că am discutat cu dumneavoastră, signorina. Sunteți o femeie de treabă. Sper să iasă ceva bun din asta. Noi nu avem nevoie de mafia aici. Știm cum acționează în alte părți ale Italiei.

Signora Albertini se ridică de pe scaun și strânse farfuriile, lăsând-o pe Andrea singură, gânditoare, privind cafeaua din fața ei.

Andreei nu-i era greu să și-l imagineze pe Tavani spunând: "Vreau pământul acela cu orice preț.", pentru că-l văzuse cum se purta cu membrii echipajului de pe iaht. Dar, vorbind de preț, Tavani s-ar fi referit numai la bani. Îi era greu să și-l imagineze hărțuind oameni.

A doua zi, Tim o sună și-i spuse ora la care avea să sosească avionul cu care se întorcea în Sardinia. Andrea îl întâmpină în micul aeroport, care semăna cu un hangar. Când îl văzu pe Tim, se simți mai liniștită. Prezența lui era ca o binecuvântare. Tim era singura ei cunoștință din Sardinia în care putea avea încredere deplină.

– Vrei să conduc eu? întrebă Andrea apropiindu-se de mașină.

– Da. Te rog. Am avut o călătorie agitată.

– Cum a mers?

– Bine, bine. Acum pot spune că doamna Zoupanos a acceptat colaborarea cu mine.

– I-au plăcut ideile tale?

– Da. A făcut o comparație cu ofertele altor arhitecți – pentru că trebuie să-ți spun că a consultat și alte firme – și a decis că proiectul meu este cel mai bun. O să facem niște modificări, desigur. Mâine vreau să termin de făcut toate

schițele. Apoi, am să te rog ceva. Vreau să te duci la Bristol, să-i arăți lui Hugh ideile mele și să te întorci cu planurile complete făcute de el.

– Nu-i cam scump?

– Toate cheltuielile se vor deconta. Pentru Zoupanos e floare la ureche. Știi cât de greu circulă informația în Sardinia. Ar dura săptămâni de zile să iau legătura cu Hugh.

– Cum dorești.

– Aș fi plecat eu, dar nu vreau să-i mai scap din ochi pe Roberto și muncitorii lui.

– Apropo, Tim. Ai observat că signora Albertini este cam rece cu noi în ultimul timp?

– Nu, spuse el gânditor. Dar dacă ție ți s-a părut... Poate că s-a plictisit de noi.

– Nu e asta. Mi s-a părut ostilă...

– Nu știu...

– Da. Eu am sesizat asta și am stat de vorbă cu ea.

– Bravo ție. Și ce-ai aflat? întrebă Tim indiferent.

– Am aflat că sătenilor nu le place ideea construcției orașului Porto Grazia.

– De ce? întrebă Tim devenind mai atent.

Andrea îi povesti în amănunt discuția cu signora Albertini.

– Desigur, continuă ea, incendiul se poate să fi fost un accident. Câinii puteau fi împușcați de vreun vecin nemulțumit. Dar oamenii sunt convinși că Tavani este implicat în toată povestea. Și-n aer plutește tensiunea. Toată lumea așteaptă să vadă ce i se va întâmpla lui Filippo Bracco.

Tim tăcu și Andrea îl lăsă să se gândească în liniște, apoi spuse:

– Părera mea este că Enrico n-ar fi în stare de așa ceva. Tu ce spui?

– Nu știu. Cât de bine îl cunoaștem, la urma urmei? Eu mă înțeleg bine cu el. Și asta pentru că i-au plăcut ideile mele și și-a dat seama că are de-a face cu un arhitect bun. Și a fost generos cu mine. M-a recomandat acestei grecoiace, care la rândul ei îmi va furniza alți clienți. Dar toată lumea cunoaște puterea și discreția mafiei din Sicilia și din America. Nu știu ce să spun. Nu poți ști niciodată cu cine ai de-a face, mai ales când este vorba de un italian bogat. O să mă mai gândesc la asta.

Luară prânzul după-amiază târziu, pe terasă, sub vița de vie cu ciorchini bogați deasupra capetelor. Zilele erau din ce în ce mai toride, iar frunzele viei făceau o răcoare plăcută.

– Ah! oftă Tim întinzându-și relaxat picioarele pe sub masă. Îmi place aici. Mă simt ca acasă.

– Ai lipsit mult.

– Să nu-mi spui că mi-ai dus dorul.

– Ești singura persoană pe care o cunosc în Sardinia.

– Mă faci să mă simt ca o piesă de mobilier.

După masă, Tim se duse la Porto Grazia și Andrea dădu un telefon ca să-și rezerve bilet la primul avion care pleca spre Anglia. Hugh îi sună seara târziu și Tim discută cu el planurile vilei lui Zoupanos, până când legătura se întrerupse.

– La naiba, făcu Tim. Ce legături proaste. Nu mai contează. O să-ți scriu tot ce vreau de la el și o să înțeleagă. Ar

trebui să ajung și la Marbella, dar n-am timp. Să-i spui lui Hugh să-l trimită pe Oliver Trent în locul meu. O să se bucure să facă o călătorie în Spania.

După cină, Tim îi dictă Andreei o serie de indicații.

– Asta-i tot, spuse el după ce termină toate problemele. Și să te întorci cât mai repede.

– Mă întorc după ce termină Hugh planurile.

– Să mă bazez pe tine?

– Desigur.

– Foarte bine, Andrea. Mă bucur că mi-am găsit o secretară atât de eficientă. Îmi place să lucrez cu tine. Ești cumpătată, deșteaptă, înțelegătoare...

– Sunt suficient de deșteaptă încât să nu mă îndrăgostesc de tine, spuse Andrea vesel. Până acum n-ai mai avut nici o secretară normală?

– Nu. Nici una ca tine. O să-ți dau niște recomandări excelente.

– Dar ce te-a deranjat la celelalte secretare?

– Am avut probleme cu două dintre ele. Dar una m-a dus în pragul exasperării. Era o gâsculiță proastă.

– Ești sigur că n-ai încurajat-o în vreun fel?

– Sun sigur. Eu voiam să muncesc și ea încerca să-mi atragă atenția.

– Din partea mea, poți să muncești până cazi lat, spuse Andrea plină de resentimente.

Poate că Tim avea dreptate, în felul lui. Dar era chiar atât de insensibil încât să nu înțeleagă disperarea lui Lucie? Nu-l putea ierta așa ușor. Poate nu avea să se răzbune pe el prea curând, dar nici nu-i acorda circumstanțe atenunate.

În dimineața următoare, Tim o conduse pe Andrea la aeroport. Aterizând la Gatwick, Andrea luă trenul spre Londra. Tatăl ei vitreg o întâmpină la gară și se duseră direct acasă.

Lucie nu-și găsise încă o slujbă. Părinții ei o luaseră în vacanță la Jersey, la niște prieteni. Andrea ar fi vrut să-i spună mamei sale că ar fi fost mai bine pentru Lucie să înceapă să ia viața în piept. Dar se hotărî să nu strice armonia familiei în scurta ei ședere acasă. Le descrise pe larg peisajele minunate ale Sardiniei, evitând să menționeze ceva despre cele trei zile petrecute pe iaht, pentru a nu stârni gelozia Luciei.

A doua zi de dimineață luă trenul spre Bristol și munci toată ziua împreună cu Hugh. Seara luă cina cu Hugh și soția lui, la ei acasă, unde se simți excelent. Apoi se duse la apartamentul pe care-l împărțea cu cele două fete în Bristol, anunțându-le dinainte de venirea ei.

Bristolul era frumos vara, dar Andrea aștepta cu nerăbdare să se întoarcă în Sardinia.

– Mă bucur că Tim te-a ales pe tine, îi spuse Hugh înainte de plecare. Ești o adevărată binecuvântare pentru el.

– Slujba asta este o adevărată binecuvântare pentru mine, Hugh. Nu m-aș putea plictisi niciodată făcând ce fac acum.

– Perfect. Să știi că Tim este un băiat extraordinar. Dacă n-ar fi el, nu știu ce m-aș face. Mary nu mă lasă să plec nici până la Londra, ce să mai vorbim de Italia. Să nu uiți să-i comunici toate mesajele din partea mea.

– Cum să uit? Mi-am notat totul.

După două zile, Andrea se întoarse în Sardinia și rămase dezamăgită când descoperi că Tim nu era la albergo. Îi lăsase o scrisoare prin care-i spunea:

" *Draga mea Andrea,*

Am fost nevoit să plec de urgență pe iahtul Grazia. Enrico m-a rugat să te anunț că te invită să vii și tu aici cât mai curând. Așa că fii atentă! S-ar putea să te invite la cină în seara asta. Dar dacă ești prea obosită și vrei să rămâi la han, spune-i șoferului să vină să te ia mâine dimineață.

Sper că totul e bine. Aștept vești de la tine,

Tim"

Andrea nu știa ce să facă. Abia aștepta să se ducă pe iahtul luxos, dar sentimentele ei pentru Enrico se schimbaseră. Se așteptase să cineze într-un cadru intim cu Tim, povestindu-i problemele care-i preocupau. Avea timp să discute și altă dată cu el, dar mai rare erau ocaziile să viziteze un iaht de lux. Se gândi ce rochie să poarte în seara aceea, ca să nu se mai simtă eclipsată de Francesca.

Șoferul o aștepta pe terasă luându-și cina. Ce să facă? Brusc, se apucă să împacheteze grăbită. Șoferul o conduse cu viteză prin noapte spre Porto Grazia, acolo unde o aștepta barca cu motor care avea s-o ducă pe iaht.

Aerul serii era rece. Puntea era pustie, dar, ca din senin, apăru un membru al echipajului care o ajută să-și ducă

bagajele. Îndreptându-se spre cabina ei, simți de undeva din spate două mâini puternice cuprinzând-o în brațe.

Se întoarse cu fața și Enrico începu s-o sărute la întâmplare pe frunte, pe obraji, pe buze, pe bărbie, sorbind-o din ochi cu nesaț.

– Cara mia, cât de mult mă bucur să te văd! Tim mi-a spus că ești prea obosită ca să mai vii în seara asta. Dar eu simțeam că vei veni.

– Nu sunt obosită.

– Știu, spuse Enrico zâmbind.

Avea o dantură perfectă, era înalt, frumos, distins. Da. Îl plăcea cu adevărat. Andrea se simți înfiorată de emoție.

– Mă bucur să te revăd, Enrico.

– Știi, îmi strici tot programul pe care mi-l făcusem pentru vara asta. Eu și Francesca trebuia să fim de trei zile la Lausanne. Apoi trebuia să ajung la New York. Dar n-am putut să plec fără să te văd. Nu mai pot sta decât două zile, apoi...

Intrară în salon, unde toți invitații îi așteptau. Enrico își sprijini mâna pe umerii ei și familia Gonzales o întâmpină pe Andrea cu prietenie.

– Poimâine trebuie să zburăm spre State, spuse domnul Donaldson. Dar mă bucur să vă revăd, domnișoară Hope. Și abia așteptăm să vizităm și noi Porto Grazia. Nu putem să plecăm fără să vedem orașul lui Enrico.

Tim și Francesca stăteau împreună pe o canapea, cu băuturile așezate pe o măsuță joasă în fața lor. Tim se ridică în picioare ca s-o întâmpine pe Andrea și o întrebă cum fusese excursia. Părea serios și liniștit. Dacă se bucura

s-o aibă pe Andrea înapoi, lângă el, nu lăsa să se vadă. Și Francesca era mai liniștită ca de obicei. Amândoi păreau relaxați și mulțumiți împreună.

Cina i se păru Andreei intimă și cochetă. După ce mâncară, își băură lichiorurile discutând lejer. Enrico o invită pe Andrea pe punte.

– Draga mea, începu el după ce rămaseră singuri, mâine dimineață trebuie să le arăt Donaldsonilor Porto Grazia. Dar după-amiaza este numai a noastră, da?

– Trebuie să-mi întreb șeful, spuse Andrea zâmbind.

– Vrei să înotăm și să facem plajă?

– Da. Am descoperit o plajă retrasă. Putem să mergem acolo.

– Așa rămâne, bine?

– Dar și Tim cunoaște plaja asta. S-ar putea să se ducă și el acolo împreună cu Francesca.

– N-am nevoie de Tim și de Francesca, dragă. Te vreau doar pe tine. Avertizează-l pe Tim din vreme.

– Ești autoritar, Enrico.

– Știu. Este unul din defectele mele. Dar nu vreau să fiu și cu tine, carissima. Am un sentiment ciudat față de tine. Spun ciudat, pentru că nu mi se întâmplă să mă simt umil în fața cuiva. Niciodată nu mă rog de oameni să-mi ofere ce-mi doresc. Pur și simplu cer și mi se dă. Cu tine este altfel. Mă faci mai blând, Andrea. E posibil să mă îndrăgostesc?

Andrea izbucni în râs. Enrico se aplecă și o sărută pe gât.

– Așa răspunzi tu unei întrebări importante? întrebă el.

– Oh, Enrico, râd pentru că nu-mi pari deloc umil, rugător sau blând. Caracterizările astea nu ți se potrivesc.

– Vezi ce mi-ai făcut, îi reproșă el punându-i o mână după umeri și apropiindu-se mai tare de ea.

Rămaseră tăcuți privind marea și luminițele îndepărtate ale orașului. Când apărură Tim și Francesca, se îndepărtară puțin.

Când Andrea se retrase în cabina ei elegantă, se întinse în pat și căzu pe gânduri. Își aminti avertismentele lui Tim, întrebându-se care erau sentimentele ei adevărate față de Enrico. Era vorba de ceva mai profund decât un simplu flirt. Dar Enrico nu se îndrăgostise de ea. Nu se punea problema căsătoriei. El trăise în burlăcie mulți ani. Nici nu știa cum să se simtă – fericită sau tristă – că întâlnirea lor avea să fie atât de scurtă.

A doua zi de dimineață se întâlniră pe punte și luară micul dejun. Lipseau familia Donaldson și Francesca, aceștia preferând să mănânce în cabină. Apoi, toți șase se urcară în barca cu motor și porniră spre Porto Grazia.

Soarele dogorea intens desupra capetelor lor și drumurile prăfuite, buldozerele și muncitorii care roiau mai grăbiți ca de obicei în jurul lor, erau prea mult pentru Francesca și doamna Donaldson. Cele două femei se așezară la umbra copacilor și comandară băuturi răcoritoare. Enrico îi arătă domnului Donaldson șantierul dându-i diverse explicații, iar Tim și Andrea avură ocazia să stea de vorbă.

– Totul e în regulă? întrebă Tim. Cum a fost călătoria?

– Tuburile cu planșe au stârnit suspiciuni oamenilor de ordine din aeroport și am fost nevoită să le arăt conținutul. În rest, totul e bine.

– Perfect. O să-l trimită Hugh pe Oliver Trent la Marbella?

– Da.

– Foarte bine.

– Tu ce ai făcut?

– Foarte bine. Familia Donaldson s-a arătat interesată de proiectul vilei doamnei Zoupanos și planurile de la Porto Grazia. M-au rugat să le proiectez și lor casa pe care vor să și-o construiască în Westchester County. Ei deocamdată locuiesc în Michigan, dar ambele lor fiice s-au măritat în statul New York, și s-au hotărât să se mute și ei mai aproape de ele. Dar nu pot să le fac nici o propunere până nu văd terenul.

– O să ai faimă internațională.

Tim zâmbi.

– Vom vedea.

– Apropo, Tim. Enrico m-a rugat să mă duc cu el la plajă în după-amiaza asta. Te superi dacă mergem pe mica ta plajă?

– Dar nu e a mea. Eu doar am descoperit-o. Duceți-vă. Aș fi vrut să merg și eu acolo, dar cred că nu i-ar conveni lui Enrico.

– Din partea mea, ești bine venit.

– Nu te îngrijora, Andrea. Am înțeles mesajul. Enrico te vrea doar pentru el. Distracție plăcută.

Doamna Donaldson veni spre ei.

– Domnule Burnet-Wilde, spuse ea, ați făcut un orășel minunat. Îmi plac ideile dumneavostră. Sunteți original. Domane! Ce cald s-a făcut. Nu vreți să beți și dumneavostră un suc rece?

Mai târziu se întâlniră toți și plecară pe iaht, unde luară masa de prânz.

Capitolul 6

Căutară plaja descoperită de Tim și o găsiră repede. Andrea fusese acolo de câteva ori. Deja era obișnuită cu drumul anevoios printre stânci, dar Enrico insistă s-o ajute. Soarele era foarte puternic. Căutară un loc mai umbros și hotărâră să facă baie imediat.

Andrea era îmbrăcată într-o rochie subțire. Pe dedesubt purta costumul de baie. Se dezbrăcă rapid și se duse pe mal, așteptându-l și pe Enrico să se dezbrace. Valurile îi loveau ritmic picioarele, dându-i fiori.

Enrico veni lângă ea, îi înconjura talia cu brațul drept și intrară împreună în mare. Se părea că întreaga lume însorită era a lor. Întinderea nesfârșită de apă strălucea albastru până la orizont. În spatele plajei se ridicau vârfurile stâncoase și doar țipătul păsărilor îi anunța că nu sunt complet singuri.

După ce obosiră după atâta înot și joacă prin apă, se duseră pe nisip și se întinseră pe prosoape, la umbră.

Enrico rămse o vreme nemișcat lângă ea. Apoi Andrea îi simți mâna blândă mângâindu-i spatele. Brusc, se întoarse spre ea, o privi în ochii care în după-amiaza aceea erau foarte verzi, se aplecă asupra ei și-i sărută ușor buzele. Andrea nu apucă să se bucure de blândețea acelui sărut, pentru că Enrico o luă prin surprindere îmbrățișând-o strâns și sărutând-o cu pasiune.

Primul impuls al Andreei fu acela de a încerca să scape. Dar el nici măcar nu-i sesiză rezistența. După câteva secunde, Andrea se relaxă în brațele lui și începu să-i răspundă.

Nu putea spune cât timp durase acel sărut. După ce Enrico o eliberă, nu se îndepărtă de ea. O privi în ochi și-i ridică bărbia cu două degete.

– Ești prea frumos, Enrico, spuse ea privindu-i ochii negri.

– Poate cineva să fie prea frumos? întrebă el mângâindu-i părul.

– Prea frumos în detrimentul altora. Lumea te răsfață. Ești obișnuit să capeți totul cu ușurință.

– Asta mă va ajuta să te am și pe tine?

– O să încerc să nu se întâmple asta, zâmbi ea.

– De ce o să încerci? De ce mă respingi?

– Pentru că sunt o femeie cu capul pe umeri.

– Te rog, Andrea, în cazul meu să nu mai fii cu capul pe umeri. Măcar în după-amiaza asta.

– Am petrecut o după-amiază minunată cu tine, Enrico. Dar nu pot spune că mi-am păstrat capul pe umeri.

– Știi ce-mi place la tine, Andrea? Printre multe alte calități, ai un fel al tău de a fi. Cum să-i spun? Stăpânire de

sine? Un fel de balanță. Puține sunt femeile care au această calitate. Am întâlnit o mulțime de femei prostuțe. Și o mulțime de femei care erau interesate mai mult de banii mei decât de mine.

– Nu pot să cred.

– Sunt convins că pe tine nu te interesează banii mei.

– Toată lumea e interesată de bani.

– Dar tu nu pui banii pe primul loc. La început am fost supărat că n-ai vrut să mă însoțești în Rodos și Creta, dar apoi ți-am admirat loialitatea față de Tim. Îmi place loialitatea care nu trebuie cumpărată.

– Asta e singura adevărată.

– Am fost nevoit deseori să cumpăr loialitatea oamenilor. Știi, Andrea, cu tine pot să vorbesc multe lucruri. Simt că aș putea discuta și afaceri cu tine și m-ai înțelege fără să te plictisești. Majoritatea femeilor vorbesc despre modă, sau bârfesc.

– Să nu-ți închipui că eu sunt altfel. Și mie îmi place să vorbesc despre modă. Dar mă interesează și planurile tale, afacerile. Totuși bărbații sunt obsedați. Vorbesc numai despre afaceri. Ar trebui să fie puțin interesați și de modă.

– E cam greu.

– De exepmlu, spuse Andrea hotărându-se să ia taurul de coarne, acum aș vrea să discut cu tine despre Porto Grazia.

Enrico se aplecă și o sărută pe buze.

– Mai bine nu, spuse el.

– Serios, Enrico.

– Bine. Te ascult. Ce vrei să discutăm despre Porto Grazia? Vrei să-ți dau un apartament?

– Nu! Doamne! Ce idei îți vin! Sigur că nu.

– Atunci?

– Enrico, știai că sătenii nu sunt prea entuziasmați de ideea asta?

El o privi tăios.

– Nu. Nu știam. Tu de unde ai aflat?

– Se vorbește. Sătenii simt că sunt forțați să-și părăsească micile proprietăți. Nu știu dacă au motiv să creadă asta, dar ei așa spun.

– Cum sunt forțați? Oamenii mei le-au oferit niște prețuri avantajoase.

Andrea îi povesti despre întâmplările familiei Bottari și Filippo Bracco.

– Filippo Bracco? întrebă gânditor Enrico. Ăsta este fermierul din vale?

– Da. Are cel mai fertil pământ din zonă. Chiar ai nevoie de pământul lui?

– Da. Mi-ar plăcea să-l am. S-ar putea să ne extindem.

– Așa de departe?

– Nu imediat. Dar cine știe ce ne rezervă viitorul? S-ar putea ca stațiunea să devină așa de populară, încât să fie necesară o extindere. Te asigur că acest Bracco vrea să scoată cât mai mult pe terenul lui.

– S-ar putea. Dar ești sigur că nu e implicată mafia?

– Mafia! râse Enrico. Ce prostii le trec oamenilor prin cap! Sigur că nu e vorba de nici o mafie.

– Ești sigur că nici unul dintre oamenii tăi nu folosește metode ilegale de convingere?

– Dacă ar fi așa, aș ști și n-aș permite. Asta te îngrijorează, carissima? întrebă el serios.

– N-aș vrea să cred că ești implicat în așa ceva. Tu ai atât de mult și ei au atât de puțin. Oamenii săraci țin la mica lor avere, pentru că este a lor și reprezintă tot ce au.

– Ești prea bună, Andrea.

– Hei! Nu vorbeam de mine.

– Ba da. O să mă interesez ce se petrece acolo, de dragul tău. Dacă vreun om de-al meu face presiuni, o să-l opresc pentru tine. Te bucuri?

– Nu-mi place motivul pentru care vrei să oprești acțiunile oamenilor tăi, dar mă bucur.

– Și tu ce o să faci pentru mine?

– Ce pot face?

– Nu știi? întrebă el încleștându-și maxilarul.

Se priviră intens multă vreme.

– Dacă te referi la ce cred eu, răspunsul este nu. Îmi pare rău, spuse ea ridicându-se în picioare. M-am uscat acum și vreau să mă îmbrac.

– Tu nu știi decât să ceri? o întrebă Enrico privind-o cum se îmbracă.

– Știi că nu-i adevărat, spuse Andrea rece.

– Dar de ce nu vrei să-mi oferi ce-mi doresc?

– Așa...

– Nici măcar dacă aș fi disperat?

– Nu.

Enrico se ridică în picioare și își puse mâinile pe umerii ei.

– Draga mea, fii bună cu mine.

– Enrico, îmi pare rău, dar ai greșit adresa.

– Mă gândesc la toate lucrurile frumoase pe care ți le pot oferi. Poți avea tot ce-ți dorești.

– Dar nu vreau nimic de la tine, spuse ea ferm.

Brusc Enrico o cuprinse în brațe și începu să se învârtească cu ea prin nisip.

– Carissima, râse el, sunt mândru de tine.

– Mă tachinezi.

– Draga mea, nu te îngrijora. Nu te forțez. O să-ți demonstrez că nu se petrece nimic ciudat în Porto Grazia. Hai să plecăm de aici. A fost o după-amiază minunată, nu-i așa?

– Cu siguranță.

Andrea simți că ajunsese undeva în ziua aceea. Tim îi privi apropiindu-se de iaht în barca cu motor și simți că ceva se schimbase. Relația lor era alta. Enrico nici nu se mai străduia să-și ascundă admirația. Și asta o jena puțin pe Andrea. Francesca îi privea cu dezaprobare. Probabil era geloasă. Nu voia ca o secretară să-i înlocuiască mama.

Andrea abia aștepta să vorbească în particular cu Tim, ca să-i povestească discuția cu Enrico.

– Cum v-ați distrat? o întrebă Tim pe Andrea întâmpinând-o.

– Minunat, spuse ea. Lui Enrico i-a plăcut mica ta plajă.

– Ți-am mai spus, Andrea. Nu-i a mea. Mai degrabă este a lui Enrico.

Andrea se așeză pe o canapea, încălzită de soarele blând al apusului, întinzându-și picioarele lungi și bronzate.

Domnul Donaldson li se alătură și îl rugă pe Tim să-i prezinte niște schițe de idei ale casei pe care avea s-o proiecteze. Tim ceru să i se întindă o masă, apoi se duse în

cabină și-și aduse câteva coli de hârtie și ustensile de desen. Schiță rapid câteva idei, uimindu-i pe toți cu abilitatea lui de a reprezenta realitatea. Domnul Donaldson se arătă optimist și entuziasmat.

– Asta nu-i nimic, spuse Tim fără falsă modestie. Vom intra în amănunt după ce voi vizita terenul din New York.

După ce Tim își strânse desenele, doi ospătari veniră încărcați cu tăvi pline cu aperitive. Andrea alese caviarul și o vodka-tonic. Tavani oferea o cină fastuoasă de despărțire. Deși Andrea prefera simplitatea hanului Albertini, nu putea să nu admită că era impresionată de luxul de pe Grazia.

Familia Donaldson se retrase să se odihnească puțin înainte de a se schimba pentru cină. Apoi Enrico fu chemat la telefon, lăsându-i pe Tim și Andrea în compania Fancescăi. Andrea ar fi dorit să discute ceva cu Tim între patru ochi, dar Francesca nu avea de gând să plece. Însă, la un moment dat, un ospătar veni s-o anunțe că tatăl ei voia să vorbească ceva cu ea. Francesca strâmbă din nas, dar se supuse.

Pe punte rămăseseră doar Tim și Andrea.

– Ei, începu el, te simți bine?

– Nu știu dacă mă simt mai bine decât tine.

– În ciuda aparențelor, să știi că am muncit destul de mult.

– Spre deosebire de mine, completă Andrea zâmbind. Recunosc. Te anunț că sunt dispusă să te ajut oricând ai nevoie de mine.

– Deocamdată simte-te bine. Voia avea nevoie de tine când ne vom întoarce la Porto Grazia. Cum ai petrecut după-amiaza asta cu Enrico?

– Foarte bine. Dar să lăsăm asta. Bine că am rămas în sfârșit singuri! Muream de nerăbdare să-ți spun ceva. Am vorbit cu Enrico despre temerile și supărările sătenilor în legătură cu Porto Grazia.

– Crezi c-a fost înțelept?

– De ce? După câte mi-am dat seama, Enrico nu știa ce se petrece acolo și mi-a promis că se va interesa și dacă descoperă ceva, o să intervină.

– Așa ți-a spus el...

– Cum poți fi atât de suspicios? De ce ar apela Enrico la mafia, când are atâția bani ca să onoreze orice pretenție materială a sătenilor?

– Draga mea, Enrico nu s-a îmbogățit plătind în stânga și-n dreapta, dacă nu era absolut necesar. Și aici nu e vorba de sumă, ci de faptul că sătenii nu se lasă convinși.

– Vai, Tim! Cum poți să stai aici, pe iahtul lui Enrico, să-i bei băuturile, să te bucuri de opulență, să-i accepți ofertele de serviciu, și totuși să-l critici? Nu te înțeleg.

– Atunci, lasă-mă să te fac să înțelegi. Iahtul ăsta, băuturile, mâncarea și toată opulența sunt modul lui Enrico de a face afaceri. N-am de ce să-i fiu recunoscător. Îi proiectez un oraș care-l va umple de bani și pentru care mi-a plătit un onorariu bun, dar insignifiant pentru el. Crezi că am prejudecăți în ceea ce-l privește? Greșești. Sunt foarte detașat. Și așa ar trebui să fii și tu. Singurul lucru de care mă poți acuza este că n-am încredere în el.

– Eu nu sunt așa de suspicioasă ca tine.

Discuția lor fu întreruptă de apariția lui Enrico în persoană. Se așeză lângă Andrea și își luă băutura de pe masă.

– Din păcate, spuse el, eu și Francesca trebuie să plecăm mâine. Nu mai putem amâna călătoria spre Lausanne. Mâine dimineață elicopterul îi va duce pe Donaldsoni la Roma, de unde vor lua avionul spre State. După ce se va întoarce, după-amiază, vom pleca și noi.

Enrico își puse o mână după umerii Andreei și continuă:

– Cara, dacă vrei să mai stai pe iaht, ești invitata mea.

– Nu, Enrico, mulțumesc. Eu și Tim avem mult de lucru. Trebuie să ne întoarcem la hanul Albertini.

– O să vă duc dorul, spuse Enrico privind-o mai mult pe Andrea.

Cina fu delicioasă și servită perfect, ca de obicei. Cu toate astea, în atmosferă plutea parcă regretul anticipând despărțirea. Din unsprezece oameni, câți fuseseră la început pe iaht, rămăseseră șase, și a doua zi toți aveau să se împrăștie în diverse colțuri ale lumii, cu treburile lor.

Donaldsonii se întorceau la copiii și nepoții lor, la New York, Enrico și Francesca se duceau la Lausanne, așteptați de cine știe ce om de afaceri, iar Tim și Andrea se întorceau la albergo pentru a reîncepe munca obișnuită.

După cină, Enrico o chemă pe Andrea în biroul lui pentru a-i arăta ceva. După ce intrară, Andrea se întrebă despre ce putea fi vorba. Enrico deschise un mic seif și-i întinse o cutie lungă de catifea. Când o desfăcu, Andrea văzu înăuntru o brățară superbă cu diamante.

– Nu pot să accept așa ceva, refuză ea înapoindu-i lui Enrico darul, care avea probabil o valoare exorbitantă.

– De ce? Mi-ai oferit atâtea plăceri. Vreau să te răsplătesc.

– Nu ți le-am oferit cu un scop.

– Nu-ți place?

– Este superbă, dar nu pot să accept un asemenea dar.

– Te rog. Îți va aminti de mine.

– N-am nevoie de cadouri ca să-mi amintesc de tine, Enrico. Poți să fii convins.

– Acceptă-l ca dar de ziua ta.

– Dar nu e ziua mea. Mai este până atunci, spuse râzând Andrea.

– Să spunem că e ziua ta.

– Enrico, ești adorabil și-ți mulțumesc pentru gest. Dar e prea valoros.

– Nu e chiar așa de valoros.

Andrea zâmbi neîncrezătoare.

– Altă dată? întrebă Enrico privind-o intens.

– Da. Altă dată, acceptă Andrea.

Enrico puse brățara înapoi în seif. Apoi se apropie de Andrea și o luă în brațe.

– Când o să te revăd? O să vii cu Tim la New York?

– Nu mă gândesc așa departe deocamdată.

– Ar trebui. Ți-ar plăcea să vii?

– Mi-ar plăcea să văd New York-ul.

– Atunci lasă-mă să-ți aranjez venirea.

Îmbrățișarea insistentă a lui Enrico începu s-o deranjeze. Ar fi vrut să-l respingă și să-i spună că era timpul să se întoarcă pe punte. Ar fi fost nerecunoscătoare. Se simțea într-un fel... obligată să-i facă lui Enrico pe plac. Dar înainte să apuce să spună ceva, ușa se trânti de perete și apăru Francesca.

Enrico o eliberă pe Andrea ușor și își privi nemulțumit fiica.

– Oh, Papa... spuse Francesca părând jenată. Scuză-mă. Îmi pare rău. N-am știut. Iartă-mă.

– Ce vrei, Francesca? întrebă Enrico săgetând-o din priviri.

– Nu contează, Papa. Vorbim altă dată, spuse ea, fără să plece.

– Tocmai ne pregăteam să venim și noi pe punte, spuse Andrea făcându-și loc pe ușa îngustă, trecând cu greu de Francesca.

Aceasta venise special ca să-i oprească. Fusese prea preocupată la început de Tim, ca să-și dea seama că între tatăl ei și Andrea se petrecea ceva. Dar, după ce-și dăduse seama, începuse să-și exprime nemulțumirea prin aceste mici trucuri. Andrea se întreba ce o deranja pe Francesca. Ar fi trebuit să se bucure. A doua zi toată lumea pleca și nu mai avea nici un motiv de îngrijorare.

A doua zi de dimineață, Donaldsonii împreună cu Tim și Enrico plecară pe țărm. Familia Donaldson era așteptată de o mașină care avea să-i conducă la elicopter. Enrico și Tim plecară într-o inspecție la Porto Grazia. Pe iaht nu mai rămăseseră decât echipajul, Francesca și Andrea. Andrea se duse pe punte să facă plajă, iar Francesca rămase în cabina ei.

Stând în șezlongul confortabil, Andrea privi în jur. Curând avea să părăsească iahtul. Se întrebă dacă avea să mai aibă ocazia vreodată să stea pe un iaht de lux, cum era Grazia. Nu știa ce plănuise Enrico în legătură cu ea. Îi spu-

sese că voia s-o invite la New York. Dar probabil că nu se gândea decât la o legătură trecătoare, ceea ce era contrar principiilor Andreei.

Deși își dădea seama că principiile ei puteau să pară demodate, nu avea ce face. Așa era ea. Iar dacă s-ar fi pus problema căsătoriei, n-ar fi știut ce să facă. Viața de nomad pe care o ducea Enrico era prea mult pentru Andrea. Iar fiica lui... Niciodată nu avea să se înțeleagă cu Francesca. Și aceasta avea o vârstă foarte apropiată de a ei. Cum putea Andrea să fie mama vitregă a Francescăi?

Gândurile Andreei fură întrerupte de apariția fiicei lui Enrico.

– Nu știam că ai rămas pe iaht. Credeam că ai plecat și tu împreună cu tata, spuse Francesca părând surprinsă s-o vadă pe Andrea.

– N-am plecat, după cum vezi, zâmbi Andrea.

Francesca rămase în picioare, privind-o atent, dând impresia că ar fi vrut să discute ceva cu ea, dar nu știa cum să înceapă.

– Duci o viață frumoasă alături de Tim.

– Da, recunoscu Andrea. E foarte interesantă munca de secretară la firma lui Tim. Dar nu se compară cu asta, spuse ea făcând un gest larg împrejur.

Francesca își scoase ochelarii de soare și o privi pe Andrea în ochi provocând-o.

– Probabil că ți-ar plăcea să schimbi viața de secretară cu asta, spuse Francesca.

– O, nu. Mă mulțumesc cu hanul la care stau împreună cu Tim.

– Cred că mă consideri naivă, Andrea.

– La ce te referi?

– Cred că știi prea bine. Îți închipui că nu-mi dau seama ce se petrece între tine și tatăl meu.

– Oricum, nu-i treaba ta.

– Ba este. Ceea ce afectează viața tatălui meu, afectează și viața mea.

– Ai dreptate, fu de acord Andrea întrebându-se unde voia Francesca să ajungă.

– Cred că ar trebui să te avertizez, Andrea – pentru binele tău.

– Pentru binele meu? Nu cumva pentru al tău?

– Nu. Ești secretară (după ton, ar fi putut spune la fel de bine "ești o simplă secretară"). Îndrăznesc să spun că nu ești obișnuită cu stilul de viață al tatălui meu.

– Ai dreptate, spuse vesel Andrea. Niciodată n-am stat pe un iaht superb ca ăsta. A fost o experiență interesantă. Iar tatăl tău... Niciodată n-am întâlnit un bărbat mai fermecător.

– Aici e probelma. Tata e un bărbat fermecător. Atât de fermecător, încât și-a luat-o în cap. Femeile sunt înnebunite după el, iar el le schimbă ca pe ciorapi. O dată ce a sucit capul unei fete drăguțe, nu-l mai interesează. Pleacă spre următoarea pradă. Cred că ai înțeles greșit atențiile și intențiile lui.

– Mulțumesc pentru avertisment, spuse Andrea rece. Dar astăzi plecați la Lausanne și sfatul tău vine cam târziu.

– Știu eu cum e papa. Cred că deja te-a invitat la New York.

– Francesca, zâmbi Andrea, recunoaște că ai ascultat pe la uși...

– Și dacă am ascultat, ce? Trebuie să știu ce pune papa la cale, ca să-l protejez.

Andrea tăcu. Știa că Francesca era geloasă, dar nu înțelegea de ce. Poate că se temea din cauza moștenirii.

Francesca îi înțelese greșit tăcerea.

– Poate că nu mă crezi, dar să știi că are pe cineva la New York, cu care se înțelege extraordinar de bine. Crezi că inventez? Papa e discret, dar nu atât de discret ca să se ferească de mine. Și nu e vorba doar de una. Nu vreau să înțelegi greșit dorința lui de a se simți bine cu cineva în călătoria asta plictisitoare.

– Înțeleg, spuse Andrea deschizându-și agenda, refuzând să se mai contrazică cu Francesca.

– Să-ți mai spun ceva, zise Francesca. În caz că n-ai remarcat, papa e unul dintre cei mai egoiști oameni din lume. Și tu n-o să-l schimbi.

Andrea își ridică sprâncenele, uimită de lipsa de loialitate a fiicei lui Enrico. Tăcerea și privirile Andreei o enervară și mai tare pe Francesca.

– Presupun că te crezi foarte deșteaptă. Ai refuzat bijuteria pe care ți-a oferit-o. Majoritatea femeilor nu rezistă tentației. Papa le oferă amantelor lui cadouri, acestea nu le refuză și el se plictisește repede de ele. El nu se așteaptă să fie refuzat. Așa că pe tine te crede interesantă. Dar te asigur că e ceva temporar. Am trăit cu el destul timp, ca să-mi dau seama cum gândește.

– Francesca, scuză-mă, dar am de scris ceva.

– Ești nepoliticoasă.

– Și tu ești lipsită de loialitate – chiar dacă toate spusele tale ar fi adevărate.

– Cred că preferi să nu mă crezi. Ei, să nu spui că nu te-am avertizat, încheie Francesca și se așează pe un șezlong, la soare.

Andrea nu reuși să se concentreze asupra scrisorii pe care voia s-o conceapă pentru cei de acasă. Dacă vorbele Francescăi erau adevărate? Pe cine să creadă? Mai bine își credea instinctele. Era mai înclinată să creadă ceea ce vedea, decât ce-i spunea Francesca – vizibil nemulțumită de o posibilă relație serioasă între Andrea și tatăl ei.

Bărbații se întoarseră înainte de masa de prânz. În timpul mesei discutară afaceri, iar Andrea și Francesca îi ascultară cu atenție.

Andrea profită de ocazie pentru a-l analiza mai atent pe Enrico. Felul lui de a se purta cu Tim era prietenesc și nu dovedea vreun interes ascuns.

După masă, Andrea le turnă lui Enrico și lui Tim câte o ceașcă de cafea.

– Mulțumesc, dragă, spuse Enrico. Sper că nu te-am plictisit prea tare discutând numai afaceri.

– Deloc.

– Îmi pare rău că sunt nevoit să plec. O să ne duceți dorul?

– Cu siguranță, Enrico, spuse Andrea, în timp ce Tim aprobă dând din cap.

– Dar o să vii la New York, nu-i așa, Andrea? Tim are nevoie de o secretară. Adevărat, Tim?

– Enrico, spuse Andrea, nu tebuie să-i forțezi mâna. Încă nu știu dacă pot să vin la New York.

– Te rog să încerci. New York-ul o să mi se pară pustiu fără tine.

Toți patru izbucniră în râs, pentru a destinde atmosfera. După ce-și băură cafelele, se pregătiră de plecare.

Andrea și Tim îi conduseră pe Enrico și Francesca la elicopter, luându-și la revedere. Francesca îl sărută direct, pe buze, pe Tim, iar Enrico îi strânse Andreei mâna călduros, plin de promisiuni, și-i șopti:

– Ne vedem la New York.

După ce Enrico și Francesca plecară, Tim și Andrea se întoarseră la han.

– Cum te simți? Deprimată? întrebă el stând la o cafea pe terasă.

– Nu știu.

– Crezi că te poți apuca de lucru după atâta răsfăț? Sau vrei să ne apucăm de mâine dimineață?

– Nu-i nevoie. Putem să începem din momentul ăsta. Nu văd de ce am mai pierde timpul.

– Ți s-a părut că până acum am pierdut timpul?

– Nu neapărat. Dar puteam să lucrăm mai mult. Hai, la treabă!

Tim îi aduse Andreei mașina de scris pe terasă și se apucară de treabă încercând să-și scoată din cap mica vacanță în care uitaseră de toate.

*

* *

În câteva zile își stabiliră o rutină. Andrea scria scrisori, tria corespondența, transcria precizările lui Tim, dădea telefoane și alerga prin diverse orașe după mostre de materiale. Tim vizita în fiecare dimineață Porto Grazia și era din ce în ce mai nemulțumit de Roberto. Descoperise o mulțime defecte, care puteau să pună în pericol chiar viața oamenilor, lăsând la o parte confortul.

– Dacă zidul ăsta e prost făcut, de unde știu eu că nu sunt toate la fel? o întrebă Tim pe Andrea exasperat.

– Roberto ce spune?

– Spune că astea sunt greșeli inerente. Spune că oamenii pe care-i are sunt cei mai buni, că nu poate să-i supravegheze pe toți. Unele pot fi greșeli, dar de ce nu se străduiesc să le facă de la început bine, ca să nu fie nevoiți să le repare după aceea? Am mai lucrat cu muncitorii pe șantier. Nu e chiar așa cum spune Roberto. Dacă vrea, poate să-i supravegheze pe muncitori.

– Poate că Roberto n-are nici o vină. Cum să vadă el toate greșelile de sub tencuială?

– Poate. Asta înseamnă că trebuie să fiu eu mai atent. O să mă duc pe șantier cât mai des.

– Dar când n-o să poți să te duci pe șantier, ce-o să se întâmple?

– Nu știu. Cred că o să-l rog pe Oliver Trent să mă ajute. Nu pot fi prezent peste tot. Călătoria la New York va dura mai mult. Apropo de New York. Ce are de gând Enrico cu tine? De ce insistă să vii la New York?

– Nu știu. Dar prefer să rămân aici, cu Oliver Trent.

– Enrico are un fel ciudat de a obține ce-și dorește. A fost foarte clar când mi-a spus că vrea să mă însoțești în State.

– Nu-l lăsa pe Enrico să te conducă.

– Dar, deocamdată, este șeful meu. Dacă nu-l ascult, s-ar putea să mă înlocuiască. Se poate dispensa de mine.

Andrea tăcu, dându-și seama că Enrico era în stare de așa ceva.

– Nu vreau să mai insist asupra lui Enrico, spuse Tim. Am observat că voi doi vă înțelegeți destul de bine. Însă nu uita cât de rău poate fi, dacă nu-i convine ceva.

A doua zi de dimineață, în timp ce-și luau masa în liniște, îmbătați de mirosul florilor de portocal, signora Albertini veni la ei în fugă, dându-le o veste proastă.

– Signor Tim, signorina! gâfâi femeia speriată. S-a întâmplat ceva îngrozitor. Ne așteptam la așa ceva, dar speram să nu se întâmple. Lui Filippo Bracco i-a fost distrus digul. Bietul om! Cu ce-o să-și mai adape vitele? Cu ce-o să-și mai ude răsadurile?

Andrea ascultă cu atenție povestirea signorei, stând în picioare, prea neliniștită ca să mai poată sta pe scaun. Filippo Bracco își construise digul cu mult timp în urmă, fiind singura și cea mai apropiată sursă de apă pe care o avea. Și fără el, era un om mort.

– Vedeți, signorina? Vă spuneam eu că mafia și-a băgat coada.

– Ați anunțat poliția? întrebă Tim.

– Poliția? Doamne ferește! Vreți s-o pățească și mai rău? Dacă ar anunța poliția, cine știe ce i s-ar mai întâmpla!

Tim era înclinat să creadă că signora exagera. Dar ea clătină din cap, exasperată de ignoranța lor.

– Ați vorbit cu signor Tavani despre ce se petrece pe-aici? o întrebă signora pe Andrea.

– Da. Și după cum bănuiam, nu știa nimic din toate astea. Dar mi-a promis că va avea grijă să verifice și să oprească orice ilegalitate.

– Atunci de ce toate hărțuirile nu se opresc?

– Poate că signor Tavani n-a avut timp să se ocupe de problema asta. Dar sunt sigură că o va face.

– Să sperăm că între timp nu se va întâmpla nimic îngrozitor, spuse signora și se duse la bucătărie, îngrijorată.

Tim și Andrea se priviră peste masă.

– Înțelegi ce încerc eu să-ți explic? o atenționă Tim ridicând dintr-o sprânceană.

– Sunt sigură că Enrico n-are nici o legătură cu asta. Nu pot să cred așa ceva despre el. Mi-a spus că părerea lui este că Bracco e lacom și vrea să scoată cât mai mulți bani.

– O să mă duc în oraș să văd dacă miros ceva. Sper ca idolul tău să nu te dezamăgească.

Înainte ca Andrea să protesteze și să-i explice lui Tim că Enrico nu era idolul ei, acesta se duse direct la mașina parcată în fața hanului și porni spre oraș.

Capitolul 7

Când Tim se întoarse la han, Andrea nici nu-l lăsă să respire și să bea o gură din berea comandată, că îl și luă la întrebări.

– Toată lumea cunoaște povestea, îi explică Tim. Roberto mi-a spus că a aflat de incident încă de la prima oră a dimineții. Nici nu știi cât de repede circulă informația în sate, prin telefonul fără fir. M-a întrebat dacă i-am văzut vreodată digul lui Bracco. El susține că în orice moment era gata să se prăbușească. Așa sunt oamenii. Vorbesc și trag concluzii. Ce să facă? Se plictisesc și ei. Află că Bracco n-are nici cea mai mică intenție să-și repare digul. De ce? Pentru că oricum știe că va pleca la un moment dat de acolo. E prea lacom. Încearcă să scoată pe altcineva vinovat de neglijența lui. Și pe cine? Pe omul care refuză să-i plătească prețul pe care-l dorește el. Asta mi-a spus Roberto.

– Și s-ar putea să nu mintă.

– Desigur. Nu-l cunosc pe Bracco. Nu știu cum arăta digul lui. Roberto susține că e posibil ca Bracco să-l fi

dărâmat cu mâna lui. Poate că de asta nici nu se duce la poliție. Se știe că Enrico îi vrea pământul. Dar poate că n-ar merge chiar așa departe. Andrea, știi ce? Hai să lăsăm bârfele locale și să ne vedem de treaba noastră. Avem alte probleme mai importante pe cap.

Andrea știa că Tim avea alte probleme pe cap. Era preocupat de Porto Grazia și de noul proiect al casei familiei Donaldson. Dar Andrea se gândea și la problemele sătenilor. Spera din tot sufletul ca Enrico să se ocupe de acest aspect cât mai curând. Dar ea nu putea să facă nimic decât să aștepte.

Lucrară toată ziua pe terasa umbrită de vița de vie, până când signora Albertini le aduse cafeaua de la ora cinci. Abia atunci, Tim propuse o pauză.

– Hai să ne ducem pe plajă să înotăm, propuse el.

Aleseră plaja descoperită de Tim, unde Andrea fusese ultima oară împreună cu Enrico. Tim înotă ca de obicei până departe, în larg. Andrea rămase pe mal și nu se abținu să-și amintească clipele fascinante petrecute acolo, împreună cu Enrico.

Dar își aminti și avertismentele lui Tim și ale Francescăi și bârfele soților Gonzales. Dacă soții Gonzales puteau fi invidioși, iar Francesca geloasă, Tim nu avea de ce s-o avertizeze în legătură cu Enrico. Andrea știa că majoritatea magnaților ajunseseră bogați și datorită folosirii oricăror metode, pentru a obține ceea ce-și propuneau, cu orice preț.

Ciudat era că Andreei nu i se păruse că Enrico ar fi sărit calul încercând s-o convingă să-i accepte avansurile. Fusese

galant, seducător, dar decent. Ba, mai mult, îndrăznea să creadă, judecându-i comportamentul, că Enrico se îndrăgostise de ea. De asta se purtase cu ea atât de fermecător, tandru și răbdător.

– Visezi cu ochii deschiși? Sau ai adormit? o întrebă Tim apropiindu-se de ea.

Andrea îi zâmbi. Ochii ei verzi străluceau de bucurie lăuntrică. Făcuse o mare descoperire: Enrico o iubea.

– Cum a fost? îl întrebă Andrea evitând să-i răspundă.

– Îmi place mult să înot.

Tim stătea în picioare, în fața ei, și apa i se scurgea din păr pe umerii largi, bronzați de soarele mediteranean. Era un bărbat frumos.

Tim își șterse părul negru, care acum, datorită soarelui, căpătase o tentă aurie, și se așeză lângă Andrea, pe prosop.

– E plăcut, nu-i așa? o întrebă el.

– Da. Îmi place să stau la soare.

– Cât e ceasul?

– Șase și jumătate.

– La ora asta Londra e un iad.

– Ai dreptate. Atâta praf, smog și aglomerație...

– De când locuiești în Londra?

– Dintotdeauna.

– Și îți place? De ce ai preferat să lucrezi la Bristol?

– Am dorit o schimbare. Am auzit de firma ta și m-am gândit c-ar fi interesant să încerc.

– Le cunoșteai pe studentele acelea din Bristol, care locuiau împreună cu Lucie Benton, nu-i așa?

Andrea scutură din cap, simțindu-se vinovată că-l mințea. Își aminti motivul pentru care se angajase ca secretară a lui Tim și-i veni să râdă. Dacă ar fi știut de la început cu ce om va avea de-a face, nici nu se mai angaja.

– Da, spuse Andrea într-un târziu.

– Și pe Lucie Benton o cunoșteai?

– Da.

– Bine?

– Destul de bine.

– Ce părere ai despre ea?

– Îmi place. E foarte drăguță. Pare neajutorată, dar are suflet bun.

– Hmmm, știi? Uneori semeni cu ea, spuse Tim privind-o cu atenție.

Inima Andreei începu să gonească nebunește. Se înroși violent și-și întoarse capul în altă parte, ca să-și ascundă surprinderea.

– Cum adică semăn cu ea? pufni Andrea.

– Vocile voastre sunt foarte asemănătoare. Și felul în care pronunțați anumite cuvinte.

– Dar suntem foarte diferite.

– Da. Surprinzător de diferite.

Andrea se gândi că Tim bănuia ceva. Faptul că nu semăna fizic cu sora ei, îi dăduse Andreei încredere în sine, neglijând alte aspecte. Ca de exemplu vocea. Era pentru prima oară când i se spunea că seamănă la voce cu Lucie.

Întorcându-se spre mașină, Andrea nu mai scoase nici un cuvânt. I se părea că orice ar spune, folosindu-și vocea, n-ar face decât să mărească suspiciunile lui Tim.

Urcară pe o potecă îngustă și foarte stâncoasă, iar Tim se oferi s-o ajute. Îi luă mâna și se opri. Andrea se întoarse mirată spre el.

– Iată-mă singur cu o femeie minunată și nu fac nimic!

Andrea tresări. Ce voia să spună Tim?

– Pe cine citezi? întrebă Andrea, roșie în obraji.

– Un clasic în viață: Tim Burnet-Wilde. Uite ce zi minunată, ce loc sălbatic, ce fată frumoasă țin de mână! N-aș fi om dacă n-aș face ceva, spuse Tim și pe neașteptate se apropie de Andrea, sărutând-o pe buze.

Sărutul lui o transportă pe Andrea în alt spațiu. Era atât de surprinsă de gestul lui Tim și de dulceața gurii lui, încât fu incapabilă să reacționeze.

– Nu-i mai bine așa? întrebă el eliberând-o din îmbrățișare. Putem spune că am petrecut o după-amiază perfectă.

– E mai bine, recunosc, dar nu știu dacă asta a fost o după-amiază perfectă.

– Andrea, Andrea... Întotdeauna rece și calculată! râse Tim. Hai, că nu mai ajungem până la mașină.

Când ajunseră în dreptul mașinii, Tim îi deschise ușa Andreei. Dar nu-i dădu voie să intre. O prinse între ușă și trupul lui și o sărută din nou.

– Asta ca să mă conving că primul a fost adevărat, glumi el, dar Andrea avu senzația că era ceva mai mult decât atât.

Se urcară în mașină și deschiseră geamurile până jos, lăsând aerul răcorors al serii să intre.

– Știi la ce m-am gândit? Propun să nu ne ducem direct la albergo. E prea plăcut afară.

Tim o luă pe niște drumuri lăturalnice și în cele din urmă se rătăciră. Andrea începu să caute cu disperare indicatoare, dar nu găsi nici unul. Așa că Tim se luă după instinct și în final, după o cotitură, se treziră față în față cu Porto Grazia.

– Andrea, vezi ferma aia? Am o bănuială. Cred că-i ferma lui Bracco.

– Se poate. Arată foarte bine. Se vede că proprietarul o iubește.

– Mă întreb unde e digul. Vrei să rămâi tu în mașină? Mă întorc repede.

Tim se întoarse după zece minute, când Andrea începuse să se cam îngrijoreze. Se făcuse noapte și nu era țipenie de om prin preajmă. Se aflau practic în sălbăticie.

– Părerea mea e că cineva a dărâmat digul intenționat, spuse Tim urcând în mașină. Părea destul de solid. Agenții lui Enrico, vecinii nemulțumiți sau chiar Bracco în persoană – cineva trebuie s-ăl fi dărâmat, că singur nu cădea. E ceva putred aici. Mă întreb de ce Roberto mi-a spus că digul stătea să se prăbușească. Doar se pricepe la construcții. Dacă el nu se pricepe, atunci cine? Ce interes avea să-mi spună că digul era prost construit? Ciudat. Foarte ciudat.

Andrea se gândea mai mult la sărutările lui Tim. Dar după comportamentul lui, se părea că el le uitase. Chair așa indiferent îi era? Andrea încercă să trateze întâmplarea cu aceeași indiferență ca și el.

– Trecând peste astea, să revenim la oile noastre, spuse Tim. Înainte să plec spre New York, trebuie să mai fac o

călătorie la Atena. Spre norocul meu, constructorii de acolo sunt la fel de dornici ca și mine să facă o treabă bună. Mă pot baza pe șeful de șantier al doamnei Zoupanos. O să-i trimit pe Hugh și soția lui la Atena, să termine el treaba acolo. Le va prinde bine o vacanță. Oliver Trent o să vină aici să ne înlocuiască, după ce plecăm noi. Nu știu dacă o să se descurce cu Roberto, dar îi voi face un mic instructaj. Am vorbit cu Hugh la telefon și mi-a spus că Oliver Trent va veni aici împreună cu logodnica lui. Asta înseamnă că poți veni cu mine la New York, dacă vrei.

– Cum așa?

– Păi, logodnica lui Oliver este secretară și îl va ajuta ea aici. La albergo avem rezervate două camere. Într-una va sta Oliver cu logodnica și în cealaltă poți rămâne tu, dacă vrei. Sau te poți întoarce în Anglia. Cum preferi?

– Nu sunt prea nerăbdătoare să mă întorc în Anglia. N-am văzut niciodată New York-ul. Mi-ar plăcea să-l vizitez.

– Dar ți-ar conveni?

– De ce nu?

– Am înțeles că prietenul tău muncește la New York în vara asta. Dacă află că ești în State, s-ar putea să te roage să stai cu el. Enrico abia așteaptă să te vadă și să petreacă cât mai mult timp cu tine. N-o să-i convină. Cum o să te descurci cu amândoi?

Andrea nu-i răspunse imediat. Nu voia să pară frivolă, încurajând doi bărbați în același timp. Voia să-i explice că Robin era un prieten la care ținea foarte mult, dar pe care nu-l iubea. Iar insistențele lui Enrico nu-i miroseau a bine. Nu știa care relație era mai serioasă și la care ținea mai mult.

– N-ar trebui să-l lăsăm pe Enrico să creadă că ne poate juca pe degete cum vrea el, spuse Andrea. Crede că la un ordin, toată lumea e la picioarele lui.

– Indiferent sub ce pretext vii la New York – să te întâlnești cu Enrico, să-ți vezi prietenul, sau să vizitezi orașul – Enrico va bănui că ai venit pentru el.

Se întoarseră la han și mâncară sub bolta de viță de vie. Apoi, Tim se apucă de lucru, iar Andrea rămase afară, privind cerul și simțindu-se cuprinsă de o emoție necunoscută, o nerăbdare căreia nu-i găsea nici o explicație.

*
* *

A doua zi, Tim își petrecu o mare parte din timp la Porto Grazia, făcând ultimele precizări și observații, pe care Andrea le scrise la mașină. Tim avea atât de puțină încredere în Roberto, încât îl puse chiar să semneze o copie a observațiilor.

În ziua următoare, Tim plecă la Atena și Andrea rezervă bilete de avion spre New York. Pe la prânz, stând pe terasă, ca de obicei, signora Albertini veni la ea foarte supărată și-i spuse:

– Iar i s-a întâmplat o nenorocire lui Filippo Bracco.

– Povestiți-mi, signora, spuse Andrea îngrijorată, invitând-o să stea lângă ea, pe un scaun.

– Filippo are doi copii foarte muncitori. Toată vară, în fiecare zi, cu excepția duminicilor, ies în larg cu barca și pescuiesc homari. Asta-i o afacere prosperă în Sardinia,

mai ales în sezonul turistic. Știți ce s-a întâmplat? Le-a dispărut barca. Au căutat-o peste tot. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu ea. Se pare că frânghia care ținea barca a fost tăiată intenționat.

– Nu se poate!

– Vedeți, signorina? Mai întâi digul, acum barca! Astea nu sunt accidente. Azi au venit negociatorii și i-au oferit o sumă și mai mare de bani lui Bracco. El i-a acuzat că i-au dărâmat digul și i-au scufundat barca, dar oamenii lui signor Tavani, bineînțeles, n-au recunoscut nimic. Filippo Bracco nu le-a acceptat oferta. Așa că vă întreb – ce va mai urma?

Andrea nu știa cum s-o liniștească pe signora Albertini. Îi promise că imediat cum se va întâlni cu Tavani la New York, îl va ruga să afle ce se petrece.

– E prea ocupat, signorina. De ce să-și piardă timpul cu niște oameni simpli care au probleme mărunte? Și până ajungeți dumneavoastră la New York, cine știe ce mai pățește Bracco?

Andrea își propuse ca imediat ce va ajunge în State să-l roage pe Enrico să se ocupe de această problemă. Era posibil ca Enrico să fi uitat discuția pe care o purtaseră pe plajă.

Oliver Trent sosi din Anglia cu logodnica lui, Anne. După câteva zile, Tim îi prezentă lui Oliver situația de pe șantier. Andrea se împrieteni cu Anne și-i recomandă câteva restaurante din Alghero, și-i explică unde erau plajele cele mai frumoase. În ultima seară a lui Tim și Andrea la albergo, cinară toți patru la lumina lumânărilor, uitând pentru câteva ore de muncă.

Andrea simțea că pierde ceva plecând din Sardinia. Sentimentul se accentuă când Oliver și Anne îi conduseră la aeroport. Călătoriră cu avionul până la Roma, unde înnoptară. Din acel moment totul deveni confuz pentru Andrea. În douăzeci și patru de ore ajunseră pe aeroportul Kennedy, de unde îi luă un taxi și-i conduse pe o distanță considerabilă spre hotelul la care familia Donaldson le rezervase camere.

După simplitatea a camerelor de la albergo, apartamentul luxos din New York i se păru Andreei rupt din altă lume. Covoarele erau atât de groase încât i se scufundau picioarele în ele, draperiile de la ferestrele care nu se deschideau erau din catifea grea și bogată, baia era decorată în verde și auriu – totul era făcut pentru a asigura un confort maxim clienților.

Andrea nici nu se instală bine în cameră, că cineva bătu la ușă. Era un comisionar care-i adusese un coș cu un aranjament superb de trandafiri roz, de la Enrico. După ce despachetă bagajele, o sună Enrico, urându-i bun-venit în America. Vorbiră câteva minute și, după ce Andrea îi mulțumi pentru flori, Enrico o întrebă:

– Ești obosită, carissima?

– Puțin. După ceasul meu ar trebui să fie seară, iar aici este abia ora prânzului.

– Atunci te voi lăsa în pace astăzi, spuse Enrico râzând. Trebuie să onorez o invitație plictisitoare la cină. Dar mâine îți promit că ne vedem. Arrivederci, cara mia.

Andrea închise telefonul și căzu pe gânduri. Atențiile lui Enrico erau din ce în ce mai evidente. Ce să facă? Cum

să reacționeze? Ce voia Enrico de la ea? Dacă ar fi avut vreo legătură în America, n-ar fi riscat să se întâlnească cu ea. Sau, cine știe?

Se hotărî să-l sune pe Robin. Îi căută numărul de telefon în agendă, dar nu apucă să-l găsească și telefonul sună din nou. De data asta era Tim.

– Am vorbit cu Enrico, Andrea.

– Și eu.

– Am înțeles că nu vă vedeți astăzi. Ce vrei să faci?

– Nu știu. Ne întâlnim cu familia Donaldson?

– Mă întâlnesc mâine cu ei. Așa că în seara asta, New York-ul e al nostru.

– Ai vreo idee, Tim?

– Hai să ne întâlnim jos, în hol, și vedem după aceea ce facem, bine?

Andrea se gândi să-l sune mai întâi pe Robin, dar după ce sună de câteva ori și văzu că nu-i răspunde nimeni, se hotărî să-l mai caute a doua zi.

Se îmbrăcă repede într-un costum elegant și coborî în hol, unde se întâlni cu Tim.

Prima plimbare prin New York fu de neuitat. Bineînțeles, Andrea cunoștea marele oraș din filme și documentare, dar nimic nu se compara cu realitatea. Bulevardul Fifth Avenue părea un mare canion între zgârienorii care-l flancau de-o parte și de alta. Intrară în marile magazine – Sak's, Bonwit, Lord și Taylor; vizitară Catedrala Sf. Patrick și Centrul Rockefeller, se plimbară printre newyorkezi și se simțiră ca niște englezi la New York, așa cum spunea cântecul.

După două ore de plimbare, Tim chemă un taxi și se întoarseră la hotel. Andrea murea de oboseală, dar își sucea gâtul în toate părțile, ca să nu scape cumva din priviri vreun zgârie-nori pe care nu-l remarcase.

După ce ajunseră la hotel, se duseră la bar și comandară două ceaiuri. După atâta plimbare, simțeau nevoia să se relaxeze. Tim o întrebă la ce oră voia să ia cina.

– Nu trebuie să te simți obligat să iei cina cu mine, spuse Andrea. E adevărat că am cinat împreună în fiecare seară la albergo, dar asta nu te obligă să ai grijă și aici de mine.

– Îmi face plăcere...

– Ah! Mi-am amintit de Robin. Trebuie să-l sun. Cred c-o să se bucure să cineze cu mine.

– Atunci, mă simt nevoit să mă retrag, spuse Tim zâmbind politicos.

– Nu te deranjează?

– Nu, spuse el cu răceală. Știu că Robin este prietenul tău. N-am nici un drept să mă amestec între voi doi. Sper să te distrezi bine. Succes.

Când Andrea sună din nou acasă la Robin, nu-i răspunse nimeni. I se păru ciudat. Îl anunțase cu câteva zile înainte că avea să sosească în State. Ce se întâmpla? Îl sună pe Tim și-i explică situația.

– Mă ofer ca variantă, spuse Tim. Sper să nu te plictisești cu mine.

Andrea aproape pufni în râs. Nimeni nu se putea plictisi cu Tim. După ce făcu un duș și se odihni un sfert de oră, Andrea se îmbrăcă într-o rochie subțire de mătase și își luă pe umeri o jachetă asortată.

Se întâlni cu Tim în hol și luară un taxi care-i duse la un restaurant drăguț de pe Fifth Avenue. În timpul mesei discutară lejer, fără să pomenească nimic despre proiecte sau lucrări. Tim îi promisese că ziua aceea era rezervată relaxării.

După ce ieșiră din restaurant, se plimbară o vreme pe bulevard, fără să găsească un taxi liber.

– Ești obosită?

– După douăzeci și patru de ore... spuse Andrea fără să-și ia ochii de la zgârie-nori.

– Voiam să-ți sugerez să vizităm ultimul etaj de la Empire State Building.

– Ar fi minunat! Pentru asta nu sunt niciodată obosită.

– Atunci trebuie să găsim neapărat un taxi. Fifth Avenue este un bulevard foarte lung. Nu-l putem străbate pe jos.

Taxiul îi lăsă la baza celei mai înalte construcții din lume.

– Noaptea nu trebuie să stăm la coadă, îi explică Tim conducând-o spre lift.

Schimbară lifturile de două ori și în cele din urmă ajunseră pe platforma de observație, acolo de unde New York-ul se vedea în toată splendoarea lui.

Era o priveliște fantastică. Un oraș al luminilor. Ferestrele zgârie-norilor erau luminate, clădirile importante erau luminate, bulevardele erau luminate, farurile mașinilor, care de sus păreau un șuvoi continuu chiar și la acea oră, luminau străzile. Tim și Andrea se plimbară pe platformă, la mai mult de o sută de etaje deasupra orașului, fără să mai simtă pic de oboseală.

Când se întoarseră, Andrea începu să picotească în taxi.

– Să dormi până târziu mâine, îi sugeră Tim. O să-ți comand eu micul dejun în cameră. Trebuie să te odihnești. O să vezi – toată lumea va vrea să-ți arate ceva la New York.

– Enrico vine să mă ia la unsprezece.

– Odihnește-te bine până atunci. Eu o să fiu plecat la ora aceea. Mă întâlnesc cu familia Donaldson la nouă.

Ajunseră la hotel și Tim o conduse în camera ei. Fusese o zi interesantă. Și totul i se datora lui Tim. Se opriră în fața camerei ei și Andrea se simți copleșită de recunoștință. Singurul fel de a-i mulțumi care-i veni în minte fu acela de a-l săruta. Și, obosită, își apropie buzele de gura lui.

– Mulțumesc, Tim, șopti ea sărutându-l.

Tim rămase o clipă uimit, dar apoi îi răspunse strângând-o în brațe. Apoi o eliberă, îi luă cheia din mână, îi deschise ușa și o împinse ușurel în cameră.

– Cu plăcere, Andrea, spuse el. Somn ușor.

Andrea se opri în mijlocul camerei, își aruncă pantofii din picioare și oftă. Tumultul senzațiilor o copleșise. De ce îl sărutase pe Tim pe buze? Ar fi trebuit să-l sărute doar pe obraz. Ce credea acum Tim despre ea?

Dar nu-i părea rău. Problema era că se simțea foarte obosită. Se plimbase prea mult, băuse prea mult, organismul ei fusese suprasolicitat. Trebuia să doarmă.

Capitolul 8

Andrea realiză a doua zi că Tim avea dreptate. Toată lumea abia aștepta să-i arate New York-ul. În timp ce-și mânca în pat micul dejun comandat de Tim, familia Donaldson o sună urându-i bun venit în State și o invită a doua zi la prânz, la ei la masă.

Apoi îl sună pe Robin la serviciu, înainte să primească și alte invitații.

– Ce faci diseară? o întrebă el, după ce îi ură bun-venit, fericit s-o audă.

– Sunt ocupată. Și mâine la prânz am o invitație. Dar mâine seară sunt liberă.

– Perfect. Sper să ai timp și pentru mine. Vreau să organizez o petrecere pentru tine. Am atâția prieteni cu care vreau să-ți fac cunoștință!

– E minunat. Dar cu timpul liber stau cam prost.

– Așa e la New York, râse Robin. Dar vedem noi cum facem să ne întâlnim mai des.

Andrea închise zâmbind. Abia aștepta să petreacă în compania tinerilor prieteni ai lui Robin. Se cam săturase de bărbații de vârsta lui Enrico.

La ora unsprezece fix, acesta o aștepta în holul hotelului. O luă pe Andrea de mână, o învârti admirându-i părul negru și silueta încântătoare făcând-o să se înroșească, o sărută pe obraz șoptindu-i la ureche cât de dor îi fusese de ea, apoi ieșiră din hotel sub privirile întrebătoare ale angajaților. Până și aici Enrico era cunoscut pentru averea lui.

Intrară în limuzina parcată în fața hotelului și șoferul se înscrise în taficul intens.

– Unde mergem? întrebă Andrea.

– Vreau să-ți arăt casa mea din Westchester County. Proiectul nu-i aparține lui Tim. Din păcate nu-l cunoșteam când mi-am construit-o. Dar e minunată, te asigur. Pare a fi făcută de Tim.

– Ești drăguț, Enrico.

– De obicei, nu sunt. Dar pe Tim îl admir sincer. Este un băiat serios și talentat. Pune suflet în ceea ce face. Semănă cu un italian veritabil.

Andrea se simți la fel de mulțumită ca și cum laudele i-ar fi fost adresate ei.

Ieșiră din New York mergând cu viteză pe autostrăzile mai libere decât cele din oraș.

– Să vezi ce frumos este toamna, spuse Enrico. Sunt niște culori minunate. Poate că o să le vezi într-o zi.

Ajunseră la casa lui Enrico pe la ora prânzului. Casa era enormă și avea stil. Părea un mic castel. Încăperile

spațioase, iluminatul subtil, mobilierul, totul era bine gândit și închegat, debordând de confort și lux.

Casa se afla în mijlocul unui parc plin cu flori. În spate era o piscină imensă, albastră, sub cerul liber. Pe terasa de lângă piscină, personalul care nu-și făcea simțită prezența așezase o masă pentru doi. În spatele lor stătea un chelner negru în livrea, gata să-i servească la un semn.

– Mai întâi hai să bem ceva, spuse Enrico.

– Unde e Francesca?

– În Maine, cu niște prieteni. Dar cred că va veni imediat ce va afla că Tim e la New York.

Inima Andreei tresări. Deci era vorba de ceva serios între ei doi. Ce voia de fapt Francesca de la Tim?

– Tim nu pare să se grăbească, continuă Enrico. Și Francesca nu-i obișnuită să aștepte. Mi-ar plăcea să fie împreună. Nici nu știi câți bărbați o vânează pe fiica mea pentru avere. Tim nu e ca ei. Se merită unul pe celălalt. E adevărat, Tim nu-i așa de bogat ca Francesca, dar am încredere în el. Nu știu însă de ce îi rezistă atât de înverșunat. N-are nici o prietenă în Anglia, din câte am fost informat. Dar presimt că nu va mai dura mult și va ceda. Fiica mea e irezistibilă, nu-i așa?

– Sunt convinsă. Dar dacă Francesca se va mărita, nu-i vei duce dorul?

– Am și eu planutrile mele, care n-o includ pe ea, spuse Enrico zâmbind.

Andrea se înroși, neștiind ce să creadă. La ce se gândea Enrico? Intra și ea în planurile lui?

Apoi începură să mănânce și să discute generalități, despre familia ei și despre viața ei de la Londra. Ușor-ușor, ajunseră la subiectul Porto Grazia.

– Știi, Enrico, începu Andrea, se întâmplă tot felul de lucruri ciudate acolo. Accidentele astea nu se mai opresc pentru bietul Bracco. Știu că ești ocupat, dar mi-ai promis că vei verifica ce se petrece acolo.

– Am vorbit cu oamenii de acolo, spuse Enrico nervos. Dacă nu s-au conformat ordinelor mele, o să aflu de ce. Nu-ți mai bate căpșorul tău drăguț cu asta, carissima.

După ce terminară de mâncat, se odihniră puțin la umbră și mai spre seară, înotară în piscină. Apoi, Enrico o conduse pe Andrea la hotel.

– Îți mulțumesc pentru ziua asta minunată, Enrico, spuse Andrea în fața hotelului.

– Te conduc până sus.

– Nu-i nevoie.

– Ei, cum nu?

În fața camerei ei, Enrico nu părea grăbit să plece.

– Mulțumesc încă o dată, Enrico, spuse Andrea sugestiv.

– Nu mă inviți înăuntru?

– Sunt obosită. Hai să ne luăm la revedere aici.

– Aici? Pe coridorul ăsta public? Nu, draga mea. Dă-mi cheia, te rog.

– Mai bine nu, Enrico, spuse Andreea intrând brusc în panică. Sunt foarte obosită.

– Prostii. Andreea, nu te mai juca cu mine. Știi cât de mult te iubesc și te doresc, spuse el luându-i cheia din mână, împotriva voinței ei.

Enrico deschise ușa și-i făcu loc Andreei să intre. Andrea ezită. Simțea o greutate în picioare.

– De ce te temi? întrebă Enrico zâmbitor. Nu știi că nu-ți fac nici un rău?

Andrea privi în jur cu disperare, simțindu-se prinsă într-o capcană. Apoi, ca o rază de speranță, îl văzu apărând la capătul coridorului pe Tim.

– Uite-l pe Tim! strigă ea atrăgându-i în acest fel atenția lui Tim, în caz că nu-i văzuse, luminându-se la față, simțind o imensă ușurare.

– Bună! strigă Tim apropiindu-se grăbit. Eram la bar și v-am văzut urcând. Pot să mă alătur și eu petrecerii?

– Desigur, spuse repede Andrea. De fapt Enrico voia doar să mă conducă până în cameră. Nu ne-am gândit la o petrecere, dar dacă ai venit și tu, hai să bem toți trei un pahar.

Enrico se întunecase la față, își frământa nervos degetele, dar nu mai avea cum să dea înapoi. Tim îi stricase toate planurile. Comandară băuturi și sandvișuri în cameră, discutând despre New York. Nici unul dintre cei doi bărbați nu dădeau semne că ar fi vrut să plece.

– Fata asta nu-și mai poate ține ochii deschiși, spuse Tim. Hai s-o lăsăm să doarmă, Enrico.

Enrico nu mai avea ce face. Își luară la revedere și Andrea răsuflă ușurată după ce Tim și Enrico plecară. Adormi într-un târziu și se trezi a doua zi dimineață la ora șapte.

La opt o sună Enrico.

– Sper că nu te-am trezit, spuse el pe un ton fermecător, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat cu o seară înainte. La ora zece vin să te iau.

– Îmi pare rău, Enrico, spuse Andrea fără pic de regret. Eu și Tim am fost invitați la prânz de familia Donaldson. Iar diseară mă întâlnesc cu un prieten din Anglia.

– Prieten? întrebă Enrico neliniștit. Ce fel de prieten? Un băiat?

– Da. Își petrece toată vacanța de vară aici.

– Nu știam. Credeam că ai venit la New York doar pentru mine. Să nu-ți mai programezi timpul. Vreau să te văd mâine neapărat. Te sun eu, bine? Sper să te găsesc.

– O să mă găsești, Enrico, oftă Andrea obosită.

După ce închise, comandă micul dejun în cameră. În timp ce mânca, veni un comisionar cu un alt buchet de flori superb, tot de la Enrico.

Se întâlni cu Tim mai târziu în holul hotelului și petrecură o zi interesantă în compania familiei Donaldson. Vizitară terenul pe care avea să fie amplasată vila, discutând și analizând posibilitățile. Apoi luară prânzul în apartamentul somptuos al familiei Donaldson, iar spre seară, Andrea se scuză și se duse să se întâlnească cu Robin.

Se întâlni cu el într-un restaurant mai simplu decât cele pe care le văzuse pe Fifth Avenue, dar foarte plăcut. Robin o întâmpină sărutând-o de nenumărate ori pe obraz.

– Ești minunată, Andrea! Ia să te văd. Doamne! Uitasem cât de frumoasă ești. Ia loc, te rog. Cum ți se pare orașul?

– E nemaipomenit, dar sinceră să fiu, mai mult mi-am petrecut timpul în afara orașului. Ție cum ți se pare?

– M-am îndrăgostit de el. O să-mi pară rău să plec de aici. Mi-am făcut o mulțime de prieteni. O să-i cunoști și tu. Îți pregătesc o petrecere la ei în apartament.

– Super! Abia aștept! Dar tu unde stai?

– Am închiriat un apartament mic. Sunt aici niște prețuri la chirii! Am o cameră mică, o bucătărie și mai mică și o baie. Dar îmi ajunge.

Apoi își povestiră ce făcuse fiecare de când nu se văzuseră. Andrea îi povesti totul, fără să se ferească – despre iaht, despre Sardinia și despre albergo.

– Dacă stau să mă gândesc, spuse ea, mai civilizați mi se par oamenii simpli din Sardinia, decât magnații.

– Ai dreptate. Ei? Ce spui? Ești pregătită pentru petrecere?

– Desigur.

Dar Robin ezită. Se întoarse spre Andrea și spuse:

– Înainte să plecăm, vreau să-ți spun ceva.

Andrea îi aruncă o privire rapidă. Imediat își dădu seama că ceva în atitudinea lui se schimbase. Robin se purta cu ea camaraderește, ca un frate mai mare.

– Am întâlnit o fată. E fantastică. Ai s-o cunoști și tu. O să-ți placă de ea. Aveți multe în comun. O să vină la petrecere, de asta ți-am spus despre ea. Nu știam cum să-ți explic întorsătura evenimentelor. Dar nu ne-am văzut de atâta timp. Am stat departe unul de celălalt. N-am vrut să-ți spun de ea prin telefon. Mă înțelegi, Andrea? Mă ierți?

– Te iert, Robin. De fapt, nu sunt supărată pe tine. Te înțeleg. Mă bucur pentru tine. Vreți să vă logodiți?

– Da. Știi cât de demodat sunt eu. Dar mai întâi vreau ca Sue-Ellen să vină în Anglia, să-mi cunoască familia.

Robin părea cu adevărat fericit. Și când Andrea o cunoscu pe Sue-Ellen, își dădu seama că ei doi se potriveau și formau un cuplu fericit. Ea și Robin nu se iubiseră niciodată cu adevărat.

Petrecerea fu plăcută și interesantă, dar Andrea nu rezistă prea mult. Când se lăsă noaptea, chemă un taxi și se întoarse la hotel. Se gândi mult la Robin și la Sue-Ellen. Știuse de la început că Robin nu era făcut pentru ea. Era prea copilăros. Ea avea nevoie de un bărbat matur. Cu toate astea, se simțea abandonată.

A doua zi, Tim îi propuse Andreei să viziteze împreună cu el terenul familiei Donaldson. Dar când află că îi promisese lui Enrico că se va întâlni cu el, nu protestă.

– Distrează-te, Andrea. De fapt, mă descurc și singur. Dacă ai nevoie de ceva când te întorci, mă găsești în cameră.

– Mulțumesc, Tim. Ești prea bun. Dar de ce să am nevoie?

– Tu știi.

Tim îi spusese asta gândindu-se la noaptea în care o găsise pe ea stând în hol împreună cu Enrico. Simțise că ceva nu-i convenise atunci Andreei.

Dar ziua cu Enrico începu destul de plăcut.

– Ce vrei să facem? întrebă el. Eu și mașina mea suntem la dispoziția ta.

– Aș vrea să facem un tur al orașului. Vreau să vizitez Wall Street, Central Park, muzeul Guggenheim și, de ce nu, Harlemul.

– La ordinele tale, spuse Enrico dându-i indicații șoferului.

Pe la ora cinci, după ce vizitară toate obiectivele propuse de Andrea, mâncară la un restaurant luxos și Enrico îi propuse să bea un ceai împreună.

– Nu-mi place ceaiul.

– Știu eu un loc unde se bea un ceai excelent, spuse Enrico și o pofti să intre într-un bloc zgârie-nori. Liftul îi opri la etajul cincizeci și Enrco o invită într-un apartament care ocupa un sfert din suprafața etajului.

– E al tău? întrebă Andrea.

– Da. Nu-mi place să stau la hotel.

– Enrico, dar câte locuințe ai? întrebă Andrea mirându-se de mărimea averii lui.

Își băură ceaiul, care era într-adevăr foarte bun și aromat, pe terasa apartamentului, mobilată cu scaune de inox și plină de plante și fori, cu o o priveliște superbă spre Central Park.

– Te invidiez, Enrico. Priveliștea asta e de vis.

– Ar putea fi și a ta, spuse Enrico apropiindu-se zâmbind de Andrea. Te iubesc, cara mia. Cred că m-am îndrăgostit de tine din prima clipă în care te-am întâlnit. Dar se pare că timpul a fost împotriva noastră. Mereu suntem pe fugă. În Sardinia, eu, acum, la New York, tu.

– Ne-am simțit bine pe plajă, îi aminti ea.

– Dar acum ne putem simți și mai bine, spuse Enrico și o sărută pe buze.

Andrea simți că ceva era în neregulă. Se simțea stânjenită și parcă ar fi vrut ca Enrico s-o lase în pace. Nu-i putea răspunde sărutărilor cu aceeași pasiune. Încercă să se elibereze din strânsoarea lui.

Dar Enrico nu-i sesiză ezitarea. Era prea prins de vârtejul propriei pasiuni.

– Draga mea, de mult nu m-am mai simțit atras de o femeie așa cum mă simt atras acum, de tine. Mă faci să mă simt tânăr, Andrea. Dar știi, draga mea, vreau să fim discreți. Nu-mi place să mă afișez în public. Puțină lume cunoaște apartamentul ăsta. Așa că ne vom petrece timpul aici, bucurându-ne unul de celălalt. Promite-mi, carissima, că vei păstra micul nostru secret.

– Lasă-mă, Enrico. Vreau să vorbim serios.

– Ce vrei să-mi spui, dragă? Ai nevoie de ceva?

– Enrico, iartă-mă, dar ai greșit adresa, ți-am mai spus-o. Sau mă testezi?

Enrico izbucni în râs.

– Nu te-am testat niciodată. Te-am dorit și te doresc.

– Atunci te refuz, cum te-am mai refuzat și până acum. Am fost proastă crezând că ne înțelegem. Se pare că m-am înșelat. N-am de gând să fiu amanta ta. Nici aici și nici pe iaht.

Enrico se întunecă la față.

– Atunci de ce m-ai încurajat? De ce m-ai făcut să-mi pierd timpul?

– Am fost naivă închipuindu-mi că simpla mea prezență îți face plăcere.

– Poftim? făcu Enrico ochii mari. Ce ți-ai închipuit în mintea ta? Că mă însor cu tine?

Enrico o privi sincer uluit și își lăsă capul pe spate, izbucnind într-un râs sănătos.

– Așa e! continuă el. Ai crezut că sunt un bătrân pe care-l poți prosti ușor. Ai crezut că tu, fiind de două ori mai tânără decât mine, mă vei convinge să te iau de nevastă și vei pune mâna pe averea mea.

– Deloc! strigă Andrea jignită, dându-și seama că vorbele lui Enrico conțineau pe jumătate adevărul. Până azi am crezut că ești un bărbat bun și atent. Încă mai cred că ești frumos și distins și sunt convinsă că multe fete te plac. Dar eu nu sunt una dintre ele. Poate o să ți se pară ciudat, dar mă simt la fel de bine și fără iahturile și bijuteriile tale.

Andrea își luă geanta de pe pat și se duse direct spre ușa de la intrare. Enrico o urmă.

– Andrea, n-am vrut să spun asta. Mai gândește-te. Carissima, chiar te iubesc. Nu mă refuza înainte să te mai gândești.

– O să mă mai gândesc, pentru că nu pot să-mi scot din minte ce mi-ai spus. Dar să nu-ți închipui că-mi schimb părerea. Dacă prezența mea nu-ți ajunge, nu văd de ce să ne mai întâlnim, nu-i așa?

Enrico nu-i răspunse și nici n-o mai conduse până jos. Andrea avea o figură rece și-și ținea bărbia ridicată. Își păstră această expresie până în camera de hotel, unde nu mai rezistă și izbucni în plâns.

Enrico avea dreptate. La ce se așteptase? S-o ia de nevastă? Poate că n-o mințise când îi spusese că o iubește. I-ar fi oferit o viață frumoasă. Până s-ar fi plictisit de ea, așa cum o avertizase Francesca.

Acum, mai mult ca niciodată, nu mai avea nici o îndoială că el ordonase accidentele care i se întâmplaseră

lui Bracco. Enrico era un om bun, atâta timp cât obținea ceea ce-și dorea. Când cineva îi stătea în cale, folosea orice mijloace ca să înlăture obstacolele. Într-un fel, bine că scăpase de el. Dar se simțea din ce în ce mai părăsită.

Brusc, își dori să se afle la mii de kilometri distanță de Enrico și de Robin, la hanul acela simplu din Sardinia, unde se simțise cel mai bine.

*
* *

Pe Tim nu reuși să-l evite prea mult timp. În dimineața următoare vorbi cu el la telefon și Tim îi propuse să ia împreună micul dejun în restaurantul hotelului.

– Bună dimineața, Andrea, o întâmpină el. M-am gândit că numai luând micul dejun împreună, pot să mai discut cu tine. Văd că ești foarte ocupată cu viața socială.

Andrea îi zâmbi încercând să-și ascundă durerea din suflet.

– Ce faci astăzi? Ești ocupată? Dacă nu, aș avea nevoie de ajutorul tău.

– Sunt liberă ca pasărea cerului.

– Enrico e ocupat?

– Presupun că da. Oricum, sunt secretara ta și e normal să te ajut când ai nevoie de mine.

Chelnerul vei la masa lor, cu un telefon cu antenă.

– Se pare că azi nu mai ești liberă, zâmbi Tim bănuind că la telefon era Enrico.

– Pentru dumneavoastră, domnule Tim Burnet-Wilde, spuse chelnerul.

Era familia Donaldson, care-i invita pe amândoi la cină, în casa uneia dintre fiicele lor, din White Plains.

– Poți să vii? întrebă Tim acoperind receptorul cu mâna.

Andrea făcu semn din cap că da și Tim acceptă cu plăcere invitația, în numele amândurora.

Petrecerea fu un prilej de relaxare pentru Andrea. Tim fu invitat să-și petreacă weekendul împreună cu întreaga familie Donaldson la Cape Cod.

– Mi-ar plăcea, spuse el. Dar nu știu dacă Andrea poate să vină. Are o mulțime de prieteni în New York și s-ar putea să fie foarte solicitată.

– Sunt liberă, spuse Andrea. Mi-ar plăcea să vă însoțesc și eu.

– Te avertizez, spuse Betty Crawford, una dintre fiicele soților Donaldson, o să fie agitație mare. Sunt o mulțime de copii și nepoți acolo.

– O să-mi facă plăcere, te asigur. Iubesc copiii.

Cele trei zile petrecute în casa de țară din Massachusetts fură incomparabil mai plăcute decât cele petrecute în hotelul luxos, dar impersonal din New York. Femeile se jucară cu copiii, iar bărbații discutară despre planurile vilei pe care avea s-o proiecteze Tim. Duminică seara se întoarseră în trei mașini și se despărțiră cordial, insistând să păstreze legătura.

Andrea află că primise două telefoane – unul de la Enrico, iar celălalt de la Robin. Nu-l sună decât pe Robin, care o invită la cină împreună cu Sue-Ellen și alți câțiva prieteni.

– Mai ești liberă? o întrebă Tim la micul dejun luni dimineața.

– În principiu, da. Mâine voi lua cina cu Robin, dar în rest, sunt liberă.

– Ce face Enrico?

– Nu știu.

– A insisat atâta să te aduc în State și acum dispare. Mi se pare ciudat.

Andrea se hotărî să-i spună adevărul.

– Eu și Enrico ne-am certat. Nu cred că mă va mai căuta de-acum încolo. Trebuia să-ți ascult sfaturile de la început. Îl cunoști mai bine decât mine. Am crezut că este un alt om.

– Cred c-ar fi mai bine să ne întoarcem în Europa, Andrea. Familia Donaldson se pare că îmi acceptă în totalitate ideile și îmi dă mână liberă. N-am de ce să mai stau aici. Treburile merg de la sine. Te rog să rezervi bilete la avionul de vineri. Ne vom întoarce în Sardinia. Simt că e ceva putred acolo. Să-l suni pe Oliver Trent ca să-l anunți că venim. Dar vezi, să nu-l trezești în miezul nopții...

Era plăcut să muncească din nou alături de Tim. Și abia aștepta să se întoarcă în Sardinia.

Petrecură ziua împreună, vizitând orașul – Muzeul de Artă Modernă, Carnegie Hall, Manhattan. Spre seară, conducând-o până în fața camerei ei, Tim îi atinse Andreei ușor brațul și-i spuse:

– Îmi pare rău, Andrea. Sincer. Știu că-ți plăcea de Enrico.

Următoarele zile trecură la fel de repede și de plăcut în compania lui Tim. Vineri, familia Donaldson îi conduse la aeroportul Kennedy, de unde luară avionul spre Londra.

Andrea simțea că era pe drumuri de o viață. Se obișnuise cu ruta Londra – Bristol – Sardinia. La han îi întâmpinară Oliver Trent, Anne și signora Albertini, mai jovială ca niciodată, care le întinse masa înăuntru.

– E cam frig afară, le explică signora.

– Povestiți-ne cum merg treburile pe aici, spuse Tim, luând o lingură din supa groasă și aburindă, gătită de signora mai bine decât de un maestru bucătar.

– Roberto a adus mai mulți muncitori. Se pare că, din nu se știe ce motive, se grăbește foarte tare. Ar fi bine să vii și tu mâine dimineață să vezi ce se petrece. Părerea mea e că ceva nu e în regulă, spuse Oliver.

– Dar cu Bracco ce s-a mai întâmplat?

– A! N-o să-ți vină să crezi! Știi că toți sătenii se temeau pentru el. Toată lumea se aștepta să i se mai întâmple o nenorocire. Așa că l-au ajutat să organizeze pânde noaptea. Și ghici ce-au pățit? Într-o noapte, stând la pândă, convinși că n-or să descopere nimic, au observat o mișcare ciudată prin jurul casei. Au prins doi bărbați mascați încercând să dea foc casei. Îți dai seama ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi stat la pândă? Toată familia Bracco ar fi ars de vie. Cei doi mascați erau înarmați, dar, fiind luați prin surprindere, n-au mai avut ce să facă. Oricum, erau șase bărbați care stăteau la pândă prin tufișuri. Nu puteau să-i omoare pe toți.

– Și ce le-au făcut?

– I-au bătut bine și i-au lăsat să zacă până a doua zi de dimineață în Porto Grazia, unde i-au găsit muncitorii. Bracco a publicat totul prin ziarele locale. S-ar putea să iasă un scandal de proporții. Se pare că Tavani e capul afacerii.

– Sunt convins că cei doi nu-l vor turna, spuse Tim.

– E posibil. O mână o spală pe cealaltă. Și acum toți sunt de partea lui Bracco, inclusiv autoritățile. Afacerea se va mușamaliza, sunt sigur, dar nici Bracco nu va mai avea motive să se teamă. Nimeni n-o să mai încerce să-i facă vreun rău sau să-l gonească de pe pământul lui.

A doua zi de dimineață, toți patru porniră spre Porto Grazia. Tim împreună cu Oliver și Roberto făcură o inspecție, iar Anne și Andrea se duseră pe malul mării.

Mai târziu, când se întâlniră, Tim era îngrozitor de furios. Andrea nici nu îndrăznea să-l întrebe ce se întâmplase. Abia după ce rămaseră singuri, Tim deschise subiectul.

– Vino să vezi, spuse el mergând așa de repede încât Andrea abia mai putea ține pasul cu el.

Aria destinată panoramei era obturată de o construcție ridicată peste noapte.

– Ce-i cu asta, aici? întrebă Andreea care cunoștea acum bine planul original.

– Nu știu. Dar de asta a angajat Roberto muncitori în plus.

– Nu se poate să fie dărâmată? Nu există așa ceva în proiect. Ar trebui să le spui s-o dea jos. E dreptul tău. Și de ce le-a dat Oliver voie să facă asta?

– Ordinul a venit de la Enrico.

– Și tu nu poți să faci nimic?

– Nu prea cred. O să vorbesc cu Enrico, totuși. Toată priveliștea e obturată de clădirea asta urâtă. Ar fi trebuit să fie un oraș select. Se pare că nu mai pot salva din el mre lucru.

– Și ce-o să faci?

– Cred că o să renunț.

Tim discută prin telefon cu Enrico, și, așa cum bănuise, acesta dăduse acel ordin. Ba, mai mult, îi aminti că se putea dispensa de serviciile lui.

– Vezi, Andrea? Cine o să iasă basma curată? Enrico. A mai avut tupeul să-mi spună că nu știe nimic despre scandalul Bracco și se va interesa când va veni aici.

Andrea se simțea nefericătă din cauza celor întâmplate lui Tim. Îi părea rău pentru el. Ar fi meritat mai mult. Dar cu Enrico nu era de joacă.

Oliver și Anne se întoarseră în Anglia și Tim își reîncepu inspecțiile la Porto Grazia, lipsit de entuziasm și speranțe. Proiectul îi murea în brațe.

Andrea începu să simtă că în Paradis intrase șarpele. Locul acela magic nu mai era ca la început. Și ea simțea că n-avea nici un chef să mai dea cu ochii de Enrico. Dar n-avea încotro. Acesta era încă șeful șefului ei.

Capitolul 9

Enrico se întoarse în Sardinia fără urmă de căință sau remușcare. Ba, mai mult, trata pe toată lumea cu superioritate și îngâmfare.

Iahtul sosi la Porto Grazia și ancoră la câteva sute de metri de țărm, strălucind alb sub soarele puternic, mediteranean. La bordul iahului se ținea o petrecere mare și deloc plictisitoare, cum fusese aceea dată în cinstea familia Gonzales și Donaldson.

Într-o zi, când Tim și Andrea se întâlniră cu Enrico pentru o vizită a orașului, acesta veni însoțit de Francesca și de câțiva membri ai grupului. Francesca era mai frumoasă ca niciodată și o ignora total pe Andrea.

Tim se opri la un moment dat.

– Enrico, vreau să discutăm ceva.

– Nu acum, spuse Enrico rece. Nu vezi că sunt ocupat?

– Și când n-o să mai fii ocupat? întrebă Tim strângând din dinți, așa cum Andrea nu-l văzuse niciodată făcând.

– O să te anunț.

Mai clar de atât nu se putea. Andrea se duse lângă Tim. Nu-i păsa că era invizibilă pentru Enrico. O durea să-l vadă pe Tim respins atât de urât.

– Mâna de fier și-a sos mănușa de catifea, spuse Tim. Se pare că n-o să obțin nimic.

– Ce-o să faci?

– Una din două: ori îi dau mână liberă lui Enrico și atunci nu mă mai pot numi un arhitect cu statut, ori demisionez. A doua variantă pare cea mai bună.

Nici Tim și nici Andrea nu mai aveau chef să rămână între invitații aceia plini de aere și snobism. Așa că se întoarseră la albergo ca să ia prânzul.

De data asta Enrico nu-i mai invită pe iaht. Andrea își aminti de vorbele lui Franco Gonzales. Prima oară, Enrico îi invitase pe iaht pentru ca să coloreze o petrecere plictisitoare.

Iahtul rămase ancorat lângă Porto Grazia câteva zile bune. Seara strălucea plin de luminițe pe marea întunecată, iar ziua, bărcile cu motor veneau și plecau necontenit, pline cu invitați.

Tim auzi de la signora Albertini că Tavani discutase personal cu Bracco, scuzându-se pentru comportamentul oamenilor săi. Susținea că dăduse niște ordine care nu fuseseră respectate. Sătenii nu mai știau ce să creadă. Când voia să fie fermecător, Enrico era irezistibil.

După câteva zile, secretara lui îl anunță pe Tim că: "signor Tavani era dispus să vorbească cu el".

– Eu zic să vii și tu, Andrea. Am nevoie de un martor. S-ar putea să iasă scântei.

Ajunseră la locul întâlnirii și Enrico întârziase.

– Tipic, spuse Tim acru.

Când italianul apăru, nu-și ceru scuze.

– Despre ce voiai să discutăm? întrebă el grăbit, trecând direct la subiect.

– Mai multe aspecte. În primul rând, vreau să știu de ce ai aprobat construcția aceea, care obturează cea mai frumoasă priveliște a orașului?

– Pentru că așa am vrut eu, răspunse clar Enrico. Ai nevoie de alte explicații?

– Da. Le merit. Nu e etic și normal să nu-ți consulți mai întâi arhitectul?

– Afacerile sunt afaceri. Prețurile cresc amețitor și până la urmă nu mai scoteam nici un pofit.

– Pe termen scurt. Tu vrei să scoți un profit imediat. Nu-ți dai seama că asta anulează tot efectul planului inițial?

– Nu-mi pasă. Și cui îi va păsa? Oamenii se vor mulțumi și cu mai puțin. Sunt prea nerăbdători să locuiască în orașul lui Enrico Tavani, ca să le mai pese de alte aspecte. Îmi cunosc bine clienții.

– Ar fi putut fi un oraș deosebit.

– Sunt mândru de el așa cum este.

– Nu cred că vei mai fi la fel de mândru peste câțiva ani. Calitatea materialelor, graba cu care a fost făcut, toate aspectele de care nu s-a ținut cont își vor pune amprenta. Te asigur, din experiență, că este o lucrare de mântuială, care se va duce de râpă.

– Dacă va necesita reparații, le voi face.

– Asta va crește costurile de întreținere.

– Voi vedea la timpul potrivit. Dar de ce-mi spui toate astea? Ce vrei să faci?

– Ori ajungem la un compromis, oprești construcția clădirilor noi și mă lași să-l pun pe Roberto la punct, ori îți găsești un alt arhitect. Pentru că eu nu sunt un om de paie, un subordonat docil și lingușitor, care să închidă ochii când vrea șeful.

– Iar eu nu fac compromisuri cu subordonații! spuse Enrico cu o voce tunătoare. Și nu accept un comportament impertinent din partea lor. Se pare că ți-am dat prea mult nas. Ar trebui să te pun la punct.

– Nu e nevoie. Demisionez. Din momentul ăsta ești liber să-ți bați joc de proiect în ce fel vrei. Și o să fac în așa fel încât toată lumea să afle motivul pentru care am demisionat.

– În locul tău aș avea mai multă grijă de reputația mea. Ar fi mai înțelept din partea ta să te comporți ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Poți spune că pur și simplu nu ne-am înțeles.

– Nu mă mai ai la mână, Enrico, spuse Tim rânjind. Apropo. Pentru binele tău ți-o spun. Ai grijă, că ultima construcție ridicată în termen record de trei zile, poate pune viețile oamenilor în pericol. Nu știu cine i-a proiectat structura, dar este inadecvată, iar liantul nu este amestecat cu pietriș de râu, ci cu nisip. Nisipul este mai ieftin, dar nu e rezistent.

– Cine ți-a dat voie să verifici lucrările mele?

– Tu. Ieri eram încă arhitectul tău, ai uitat? Te lasă cam repede memoria.

– Ai face bine să taci! Astă-seară voi da o petrecere în acel bloc de apartamente. Și invitații mei sunt interesați să-l cumpere integral. Nu te amesteca unde nu-ți fierbe oala! Te previn!

– Se pare că au încredere cam mare în tine clienții ăștia ai tăi, dacă-și pun în pericol viețile doar ca să te mulțumească. Pentru că, cel puțin din punct de vedere arhitectural, blocul acela e o copie ieftină. Cât privește siguranța... Ce să mai vorbim! Ai grijă. În locul tău n-aș îndrăzni să fac o petrecere acolo. Mare lucru dacă rezistă la încărcătura mobilierului.

Enrico îi mai aruncă o ultimă privire furioasă, după care plecă ridicând din umeri. Era clar că nu-l interesa calitatea, atâta timp cât scotea bani.

– Ai în fața ta un bărbat fără slujbă, râse Tim amar.

– Fără slujba oferită de Enrico. Sinceră să fiu, îmi pare bine. Mă simt ușurată. Omul ăsta parcă ne ținea cuțitul în coaste.

– Ai dreptate. Ei, bine că ne-am dat seama la timp cu ce fel de om avem de-a face. Dacă se întâmplă ceva cu lucrările de pe șantier, eu sunt absolvit de orice responsabilitate. În plus, gândește-te cum va arăta orașul ăsta. Nu mă reprezintă. Mai bine așa. Îmi pare rău pentru tine.

– Nu trebuie, Tim. Mi-am dat seama ce fel de om este Enrico, încă de la New York. Fii liniștit. Nu apucasem să mă îndrăgostesc de el. Hai mai bine să ne bucurăm de vacanță. Ce părere ai de o baie în mare?

– Mi-ar plăcea să fac o baie, dar mai întâi trebuie să închei niște treburi. S-ar putea ca Enrico să refuze să ne mai plătească cheltuielile de călătorie și cazare. Trebuie să discutăm cu un avocat ce avem de făcut.

Se întoarseră la albergo și se așezară la masa de pe terasă. Signora Albertini aduse o carafă cu vin pentru Tim și un pahar cu suc de roșii pentru Andrea.

– Luați sucul de roșii de aici, spuse Tim. Andrea o să bea și ea vin. Avem de sărbătorit ceva.

Signora îi privi zâmbind și ridică din sprâncene în semn de întrebare.

– Am demisionat, signora. Nu mai lucrez pentru signor Tavani. Așa că nu vom mai sta pe aici multă vreme.

– Vai! Îmi pare rău! Mă atașasem de dumneavoastră. Vă simțeam ca și cum ați fi făcut parte din familie. Poate mai veniți pe la noi, în vacanță.

– Poate, spuse Andrea.

– Trebuie să vă pregătesc o cină specială, spuse signora și se grăbi spre bucătărie.

Andrea și Tim rămaseră pe terasă în liniște, savurând vinul și privind în jur cu regret. Aveau să ducă dorul acelui colț de rai. Deja se simțeau ca acasă la albergo Albertini.

– Ce spui, Andrea, mergem să înotăm în marea Mediterană pentru ultima oară anul ăsta?

– Sigur. Când vrei tu.

– S-ar putea ca data viitoare, când te vei reîntoarce aici, să nu mai găsești liniștea asta. Sunt convins că va fi plin de turiști.

– Probabil. Îmi pare rău. Acum îi înțeleg pe localnici.

Înainte să se ducă pe plajă, Tim opri mașina la marginea orășelului Porto Grazia, ca să mai ia niște lucruri. Sentimentul de tristețe începuse să-i cuprindă pe amândoi. Se simțea apropierea toamnei și erau nevoiți să se întoarcă în Anglia.

– Nu stau mult, spuse Tim intrând în biroul lui Roberto.

După câteva minute ieși încărcat de tuburi cu proiecte și scule de măsurat și de desenat.

– Nu l-am găsit pe Roberto. Mi-am luat tot ce-mi aparținea, ca să rup orice legătură cu Enrico. Hai să plecăm de aici. Simt că locul ăsta începe să-mi dea fiori neplăcuți.

Se suiră în mașină și nu apucară să-și lege centurile de siguranță că, din senin, se auzi un zgomot puternic, ca și cum o bombă ar fi explodat la câțiva metri de ei. Amândoi înghețară ascultând cum tunetul se stingea încet-încet. Andrea se gândi că probabil avusese loc o alunecare de teren.

– Dumnezeule! exclamă Tim. Nu se poate!

– Ce e? întrebă Andrea neliniștită.

– Cred că a căzut blocul cel nou, spuse Tim pornind mașina.

Înaintară câteva sute de metri și se opriră. În fața lor, la capătul drumului, în locul blocului de apartamente era o grămadă de moloz și beton, într-un nor de praf.

– Sper că nu era nimeni înăuntru, spuse Tim sărind din mașină și alergând spre blocul prăbușit.

Când ajunseră acolo, totul era confuz. Muncitorii și câțiva invitați alergau printre bucățile sfărâmate de beton, căutând parcă ceva.

– Era cineva înăuntru? întrebă Tim.

– Da. Roberto era înăuntru, spuse un muncitor.

– Și Vittorio, adăugă un altul.

– Și invitații? întrebă Tim.

– Francesca, spuse un invitat, și Cristina.

Enrico stătea pe o grămadă de moloz, cu hainele prăfuite, ținându-și capul în palme.

– Hai să-i căutăm, luă Tim inițiativă scoțându-și haina și aruncând-o în brațele Andreei, care rămăsese fără grai.

Invitații tremurau speriați, unii plângeau, alții țipau. Doar Enrico stătea nemișcat, uitându-se în gol cu o privire rătăcită. Muncitorii mobilizați de Tim începură să caute printre dărâmături.

– Cheamă un excavator, Luigi! ordonă Tim.

După câteva momente de confuzie, Andrea se mobiliză și, ajutată de câțiva muncitori, aduse pentru toată lumea pahare de plasctic pline cu ceai și coniac.

– Ține, Enrico, spuse ea blând, întinzându-i un pahar cu coniac. O să fie bine.

Enrico o privi o ochi injectați, părând să n-o recunoască.

– Dumnezeule! Doamne ajută să trăiască, spuse Enrico încet.

Tim organiză întreaga acțiune de salvare. După ce veni excavatorul și o macara, muncitorii începură să înlăture bucățile mari de beton, căutând pe sub dărâmături.

Pe Roberto îl găsiră primul. Era rănit, avea un picior rupt, era foarte speriat, dar se putea deplasa. Andrea întinse niște pături pe jos și-l ajută pe Roberto să se așeze pe ele. Mai târziu îl găsiră pe Vittorio. Era mort. Își frânsese gâtul. Cristina fusese protejată miraculos de două bucăți mari de beton. Nu avea nici măcar o zgârietură, dar se afla în stare de șoc. Pe Francesca o găsiră mai greu. Era leșinată și avea ambele picioare rupte, iar fața ei frumoasă era plină de sânge.

– Unde e elicopterul, Enrico? îl întrebă Tim.

Enrico își mângâia absent fiica pe păr. Lacrimi mari i se scurgeau pe obraji.

– Enrico!

Enrico îl privi pe Tim, se încruntă ușor și păru să se trezească.

– Elicopterul? întrebă el. La Roma.

– Atunci iahtul. Aveți o trusă de prim ajutor?

Nu avea nimeni așa ceva. Tim nu mai pierdu timpul. Ajutat de muncitori îi duse pe Francesca și pe Roberto la barca cu motor, care nu se afla prea departe de locul dezastrului. Îi așezară cu grijă în barcă.

– Vii și tu? îl întrebă Enrico pe Tim.

Tim nu-i răspunse și sări în barcă. Se întoarseră repede și o luară pe Cristina și pe ceilalți invitați, care părăsiră orașul fără să mai privească în urmă.

Andrea rămase în oraș așteptându-l pe Tim. Vittorio fusese luat de acolo de muncitori și dus nu se știe unde. Andreei îi părea rău pentru el. Din câte îl cunoscuse, i se păruse un tânăr vesel și de treabă. Nu-și meritase soarta. Îi părea rău și pentru Francesca. Deși avea bani și putea să-și facă operații estetice, avea să sufere mult până să-și recapete frumusețea. Se bucura pentru Cristina. Iar Enrico avea să învețe ceva din toată nenorocirea. Știa că e vina lui. Nu-l ascultase pe Tim. Se lăcomise și acum plătea înzecit. Fiica lui, singura persoană pe care se părea că o iubește cu adevărat, suferise foarte mult în urma accidentului. Și toate astea ar fi putut fi evitate.

Andrea se mai plimbă puțin pe plajă, gândindu-se la cele întâmplate. Îi lăsă mașina lui Tim și se întoarse la albergo pe jos. Oamenii de la han aflaseră deja despre cele întâmplate în Porto Grazia. Signora Albertini era

curioasă să afle povestea direct de la Andrea, dar o lăsă în pace să se liniștească. Andrea intră în camera ei și se întinse în pat.

Mai târziu, cineva ciocăni la ușă. Era Tim.

– Iartă-mă că am plecat fără să-ți spun, zise Andrea.

– Nu-i nimic. Ai făcut bine că ai plecat. Te înțeleg. Oricum nu mai aveai ce să faci acolo. Apropo. Îți mulțumesc pentru ajutor. Hai pe terasă să bem ceva.

Andrea își luă pe umeri o jachetă și ieși pe terasă. Se lăsase seara și era răcoare. Vinul îi aștepta pe masă.

– Care sunt ultimele vești, Tim?

Nu știu mai multe decât tine. Iahtul a pornit cu Francesca și Roberto spre cel mai apropiat spital. Cristinei i s-au dat niște calmante. Se află în stare de șoc. De fapt, toți invitații sunt foarte speriați.

– Îmi pare rău pentru Vittorio.

– Da, spuse Tim căzând pe gânduri. A fost o mare lovitură pentru Enrico. Nu doresc o nenorocire ca asta nici celui mai mare dușman al meu. Dar sper ca lecția primită să-l mai umanizeze puțin.

– Săraca Francesca. Îmi pare rău pentru ea. Și pentru tine.

– Andrea! Nu-ți face o părere greșită. Niciodată n-am avut nimic de împărțit cu Francesca. Pentru mine ea reprezenta doar fiica răsfățată a șefului meu.

– Dar ea ținea la tine.

– Nu-i adevărat. Avea nevoie de un admirator. Niciodată n-am vrut să intru în anturajul lui Enrico. Am preferat să nu depind de nimeni. Și a fost mai bine așa.

– Ce ne rămâne de făcut?

– Nimic. Mâine ne vom întoarce în Anglia.

– Îmi pare rău că n-ai apucat să-ți vezi orașul visurilor realizat.

– Asta-i viața. Enrico o să angajeze alt arhitect, pentru că deși i-a adus multe necazuri, orașul are potențial. Dar va arăta ca un oraș de vacanță, ca oricare altul.

– Vai, Tim.

– Ce e?

– Nimic.

– Spune-mi.

– Voiam să-ți spun... Am fost necinstită cu tine.

– Ce vrei să spui?

– Ciudat, Tim. Ar fi trebuit să-ți spun asta de multă vreme.

– Ce anume?

– Nu sunt cine crezi.

– Serios? zâmbi Tim. Ești o prințesă deghizată?

– Sunt sora lui Lucie Benton.

– Știam, spuse Tim sec.

– Poftim?

– Știam de mult. Dinainte să venim la albergo. Îți amintești când am zburat cu elicopterul lui Enrico?

– Da.

– Și când ai spus că vorbești bine italiana? Mi-ai povestit că ai învățat limba de la menajera mamei tale. Același lucru mi l-a povestit și Lucie. Asta a fost prima coincidență care m-a pus pe gânduri. Amândouă ați spus că mama voastră este o ființă delicată, fragilă. Apoi mi-am dat seama cât de mult se aseamănă vocile voastre.

Andrea tăcu rușinată.

– Apoi, continuă Tim, într-o zi, când nu erai la han, signora mi-a dat corespondența. Și mi-au căzut ochii pe o scrisoare pentru tine, scrisă de Lucie. I-am recunoscut imediat scrisul. Singurul lucru care mă intrigă este de ce ai făcut asta?

– Și eu vreau să aflu de ce ți-ai bătut joc de Lucie.

– Eu? Dar n-am avut niciodată nimic de împărțit cu soara ta. Îmi plăcea de ea, dar totul se oprea aici. Am invitat-o de câteva ori la cină, pentru că-mi tot spunea cât de singură se simte. Dar, Andrea, Lucie nu era o secretară bună, și eu asta căutam. Am observat că se îndrăgostise de mine și am vrut s-o resping cât mai delicat posibil, dar n-a vrut să înțeleagă. Așa că...

– I-ai spus că trebuie să te însori, pentru că în jurul tău sunt prea multe tentații, completă Andrea amintindu-și istorisirea Luciei. Și ea a înțeles că vrei s-o ceri de soție.

– Dumnezeule! Cum a putut să creadă așa ceva? Nu i-am sugerat nimic niciodată, îți jur!

– Se poate. Lucie inventează tot felul de povești, ca să iasă basma curată.

– Dar de ce ai ținut s-o înlocuiești?

– Voiam să vin în Sardinia.

– Nu te cred.

– Ai dreptate. Voiam să te învăț minte. Să-ți plătesc cu aceeași monedă. Aveam de gând să te fac să te îndrăgostești de mine și să te las baltă când avea să-ți fie lumea mai dragă. Dar n-a ținut. Nu ai părut deloc interesat de mine. Apoi mi-am dat seama că aș face o mare prostie să mă răzbun pe tine.

– Iar eu, înainte să te angajez, mi-am promis să nu-i mai arăt nici unei secretare vreun strop de interes.

– Ai reușit.

– La suprafață. Pentru că în interior s-a petrecut invers. Mă simțeam din ce în ce mai atras de tine și nu știam cum să-mi mai ascund sentimentele. Când Enrico a început să-ți dea tot mai multă atenție, mi-am dat seama că te îndrăgostiseși de el și eu am început să-l disprețuiesc și mai tare.

– Nu m-am îndrăgostit de Enrico. Așa am crezut. Dar când mi-am dat seam că mă vrea doar ca pe o distracție, am început să-l disprețuiesc și eu.

– Andrea, draga mea...

– Serios.

– Andrea!

– Nu te mint! Mă flatau atențiile lui. E normal. În viața mea nu mai fusesem pe un iaht de lux. Era o experiență nouă pentru o fată simplă, cum sunt eu. Sincer, Tim, Enrico n-a însemnat nimic pentru mine.

Tim își întinse brațul peste masă și-i luă mâna Andreei într-a lui.

– Mă bucur că am lămurit anumite lucruri.

Se ridică în picioare, se apropie de ea și o luă în brațe. Apoi ușor, își coborî buzele spre gura ei și o sărută. Andrea îi răspunse cu pasiune, dându-și seama cât de mult se apropiase de Tim. Relația lor se aprofundase și ea nu știa ce să creadă. Nu îndrăznea să-și mai recunoască sentimentele. Nu mai era sigură de nimic. Trăise niște experiențe dureroase și amețitoare.

Signora Albertini îi întrerupse întrebându-i dacă poate să le aducă cina. Apoi se așeză la masă lângă ei și discutară despre întâmplarea nefericită de la Porto Grazia.

A doua zi de dimineață, Tim primi o scrisoare de la Enrico Tavani. Era un cec acoperitor pentru toate cheltuielile de transport și cazare ale firmei Burnet-Wilde&Buxter. În câteva rânduri îi scria că-i mulțumește pentru tot, că îi cere iertare pentru putarea lui și îl roagă să-și reconsidere demisia.

– Frumos, nu? spuse Tim arătându-i Andreei scrisoarea.

– Ce ai de gând să faci?

– O să mă mai gândesc. O să-i trimit totuși o scrisoare, prin care o să-i transmit Francescăi însănătoșire grabnică și pe Enrico să-l anunț că vreau să-mi iau o mică vacanță. Încă mă simt plin de resentimente. Am fost rănit în orgoliu. Dar Porto Grazia este ca și copilul meu. Nu pot renunța la proiectul ăsta așa de ușor. Nu-l pot lăsa pe mâna oricui. E vorba de munca mea. Dacă reușesc să-l conving pe Enrico să-mi dea mână liberă, nu demisionez. Vom vedea, draga mea. Crezi că lupu-și schimbă și năravul?

– După cele întâmplate, așa ar fi normal.

– Tot mai crezi că oamenii ar trebui să fie învățați minte ca să se vindece? râse Tim. Andrea, draga mea, ești făcută pentru mine, nu vezi?

Andrea se înroși, lipindu-se de pieptul lui.

– Vrei să fii soția mea?

– Da! spuse ea ridicându-și fața strălucind de fericire spre Tim.

– Cum da? Nu trebuia să mă lași baltă?

– Ar însemna că-mi tai singură craca de sub picioare.

– Atunci, pentru binele tău, trebuie să te căsătorești cu mine.

– Mă recunosc învinsă. De fapt nu există nici un învingător. Suntem doi, spuse ea trecându-și degetele prin părul lui auriu.

Tim se așeză la birou și începu să compună scrisoarea pentru Enrico. Andrea se așeză în brațele lui și îl sărută.

– Nu mă deranja, spuse Tim prefăcându-se supărat. Trebuie să-i scriu lui Enrico.

– Enrico poate să mai aștepte.

Despărțirea de signora Albertini se lăsă cu lacrimi și suspine. După ce-i sărută de zeci de ori, nu-i lăsă să plece până nu le smulse promisiunea că vor reveni cât mai curând.

– Nici nu vreau să mă gândesc cum o să fie la iarnă în Anglia, spuse Andrea așezându-se pe scaunul moale din avion.

– De ce crezi că ne vom petrece iarna în Anglia? Am de terminat două proiecte. Unul în State și celălalt la Atena. Ai uitat? Și ești obligată să mă însoțești, ca secretară și ca soție. Doar n-o să-mi petrec luna de miere singur!

Izbucniră amândoi în râs și se sărutară în timp ce avionul decola, ducându-i spre o viață și mai palpitantă.

Sfârșit